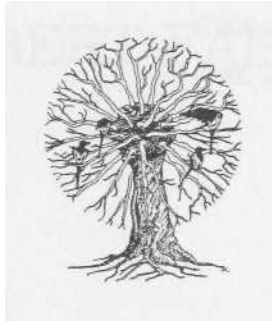

Robert Fabian

HAL-9000

Od stejného autora z našeho nakladatelství:

MARINÁCI (Praha 2000, dotisk 2001 a 2003)

PLANETA MEZI DVĚMA SLUNCI (Praha 2002, dotisk 2005)

CARPE DIEM 1 (Praha 2005)

CARPE DIEM 2 (Praha 2005)

HVĚZDA 1 (Praha 2007)

HVĚZDA 2 (Praha 2007)

HVĚZDA

ROBERT FABIAN

(1)

**Straky na vrbě
Praha 2007**

Copyright © 2007 by Robert Fabian
Edition © 2007 by Michael Bronec, Straky na vrbě
Cover Art © 2007 by David Spáčil

ISBN 978–80–86428–70–3 (soubor)

ISBN 978–80–86428–71–0 (1. díl)

Udělejte jim to, co chtějí udělat vám, ale udělejte jim to jako první.

„DeCamp“

Všechno dobré vždycky jednou špatně skončí.

„Masudi Parwin (Stella)“

Poděkování

Existuje nespočet lidí, kteří si zaslouží naše díky. Ač je to s podivem; i v mém tichém a zádumčivém případě jich existuje tolik, že by se na tuhle jedinou stránku nevešli. Jsou to určitě rodiče, přátelé, kolegové – ať už minulí či snad budoucí – dokonce i šťastní neznámí, které denně potkávám na přeplněných ulicích... Tenhle příběh nemusí být zrovna jejich šálek kávy, přesto jsou v něm tak či onak otištěni.

Jmenovitě však chci několika z nich složit poklonu:

Určitě svému nakladateli Michaelu Broncovi za jeho vytrvalost, slušnost, co dneska není právě obvyklá, za moře práce, kterou se mnou pokaždé má, a za důvěru, již ve mne kdysi odvážně vložil (a dělá to asi i teď).

Své milované životní družce Renatě, za tu obrovskou porci trpělivosti a shovívavosti, kterou musí vynakládat, když občas nepřekypuji náladou být *zde*, ale někde *tam* – ve svém světě.

Lence Novákové za to, že naše „astrální koleje“ mohly pár let běžet vedle sebe, stejně jako Jitce Hrdličkové, díky níž jsem si opožděně uvědomil, že jsem v první řadě člověk, a až teprve poté cokoli jiného.

A samozřejmě Vlád'ovi Pražákovi za *Mistra a Markétku*.

Jo, abych nezapomněl – pro báječnou Sašu Kolářovou: *Na schlastanou!*

I. ČÁST

1. KAPITOLA

V JEDNU CHVÍLI BYLA TMA a pak hned zase světlo. Neexistoval mezi nimi žádný náznak přechodu.

Prostě... *bum*, a bylo to.

Jako by mě něco strašně navztekanýho vykoplo rovnou k vědomí.

Mžoural jsem do ostré záře vzdálené modré hvězdy a marně pátral v paměti, kde to vlastně jsem.

Na nic jsem nepřišel, a tak jsem zvedl otláčený obličej z překřížených paží a uhnul bodovému reflektoru v průhledném barovém pultu. Pálila mě víčka, ruce jsem měl odkrvené a ztuhlé, v prstech dotěrný třas.

Povzdechl jsem si a promnul zarostlé tváře.

Barman už mě znal, takže neotravoval, když jsem v koutku jeho knajpy *U stažený opice* vytuhl. Stejně nemíval nikdy narváno a nedostatek pozornosti k mojí osobě jsem mu pokaždé vynahradil slušným tuzérem.

Polkl jsem, pálila mě žáha a žaludek se houpal jak loďka uvázaná u prohnílého mola.

Bylo jasné, že jsem to zase přehnal.

Tím líp, hochu.

„Nechápu, proč se nejdete vyspat někam jinam,“ řekl hlas po mé pravici.

Zašilhal jsem tím směrem a prohlédl si chlapíka v kvalitním tmavém ohozu, který se do zaplivaného pajzlu nehodil. Přesto působil dostatečně odstrašujícím dojmem, aby si ho výběřčí *Rudých lebek* vzadu v herně nevšímali. Možná to způsoboval jeho neurčitý věk nacházející se někde mezi mládím a stářím, studený zkoumavý pohled, nebo ten odporný knírek a bradka, jež opět začínaly přicházet do módy. Vlasy měl krátce zastřížené, tím vynikla jizva přes pravé ucho, kolem níž chrupavčitá tkáň špatně srostla. V dnešní době, kdy vás slušně vyspraví každý byt trochu značkovější plastický robochirurg, to bylo zvláštní. Chlap vypadal jako rádoby drsná šmíra, co za pětku na hodinu dává zazobancům bacha na zahýbající manželky.

„Je vám do toho něco?“ opáčil jsem. Týpek si hověl na barové stoličce hned vedle, a protože jsem o něm nevěděl, musel se chovat tiše jako myška.

„Tvrdu tady a čekám, než se ráčíte milostivě probrat z opice,“ potvrdil moje podezření.

„Vytrvalost je skvělá vlastnost.“ Luskkl jsem na barmana, aby mi nalil další rundu. Když už mi bylo blbě, tak nevadilo, že to ještě zhorším.

„Času není nikdy nazbyt,“ utrousil chlapík aristokratickým přízvukem ze Sluneční soustavy. „Na druhou stranu jsem usoudil, že by nebylo asi nejrozumnější vás budit.“

„Zachránil jste si život.“ Snažil jsem se, aby to vyznělo jako vtip.

Škrobeně se pousmál a kloubem ukazováčku posunul sklenku, ze které se dosud nenapil.

„O co teda kráčí?“ V mém stavu mě konverzace unavovala.

„Jmenuji se Kraft,“ představil se, „a jsem tu, abych předal určitou nabídku.“

„S někým si mě pletete.“

„Můj klient je také jen prostředník, ale upozornil mě, že pravděpodobně nebudete chtít spolupracovat, pane Dormere.“

Konečně jsem dostal svého panáka. „Fajn, jméno máte, co dál?“

Vřískavá hudba zesílila, ale vzápětí se milosrdně ztišila. V oddělení se špinavými stolky se usadila skupinka svalnatých borců; nejspíš žoldnéřů, na opačném konci baru postávalo několik dělnasů z blízkých doků a v koutě pod holografickými projektory se shlukly šlapky, co měly zrovna pauzu.

Pokrčil rameny. „Najít vás nebylo vůbec snadné, to vám tedy povím.“

„To neberu.“ Zavrtěl jsem se. Celá tahle záležitost mě začínala otravovat.

„Nebudete litovat.“

Polkl jsem čirou tekutinu. „Nemám momentálně zájem o žádné pitomé kšeftíky. Nechte mě na pokoji, nevidíte, že mám práci?“

„Utopit se v chlastu?“ opáčil kysele. „Znám svižnější způsoby, jak se oddělat.“

„Moje věc,“ odušil jsem do prázdné sklenice.

Chlap si hvízdavě odfoukl. „Vyrozuměl jsem, že jste *expert* na volné noze. Jak tak ale koukám, předem lituji každého, kdo vás zaměstná. Já osobně bych vám nesvěřil ani sběr kalu na plantážích za městem. Měli by vás spíš pohřbít.“

„Raději vy-*pad-ně-te*,“ odsekával jsem slabiku po slabice.

Svaly na lícních kostech se mu napnuly, jak se snažil držet zpátky. To on něco chtěl, proto zachoval alespoň zdání slušnosti.

Sáhl do kapsy a přisunul mi po duhové desce paměťový čip.

Sledoval jsem každý jeho pohyb.

„Pouze předat,“ řekl naoko lhostejně. „Za to mě platí.“

Přitáhl jsem si objednávkový displej a změnil budoucího panáka na extra silné espresso.

„Rozhodněte se sám,“ ucedil chlapík v tmavém obleku a sklouzl ze stoličky. „Ale doporučuji, abyste se sebral a přestal se litovat. Za podívání nic nedáte.“

„Vy jste ale neodbytná štěnice, Krafte.“

Sjel mě pohrdavým pohledem. „Vypadáte jako hovno, Dormere, a taky jím jste. Nechápu, že vůbec někomu stojíte za tu námahu a prachy.“

Díval jsem se, jak odchází, a nechal ho při tom.

Masíroval jsem si bolavé spánky a cítil se jako hadr na podlahu.

NORMÁLNĚ EXISTUJE v záplavě tupé všednosti pouze velmi malé procento hezkých dní. Těch zvláštních, ošklivých i vysloveně hnusných je už o něco víc.

A dnešek byl jedním z mé soukromé nekonečné šňůry těch posledně jmenovaných.

Nad horkým kafeem jsem malátně probíral možnosti, ale nakonec mi to nedalo. Otupělý přicházející kocovinou jsem přestal postrkovat paměťový čip mokkými loužičkami na barovém pultu a vložil ho do slotu svého ICOMu. Přes alkoholem vybuzené potencionálně sebevražedné sklony mám pořád zažito plno užitečných návyků, které mě udržují na tomto světě. Proto jsem ještě předtím zkusil sejmut z karty i ze skleničky Kraftovu DNA.

Ten chlap však byl schopnější, než jsem čekal.

Na cípu jsem nenašel nic, co by se dalo použít, sklenička byla netknutá. A ultra rychlá paměť obsahovala mizernou kratičkou textovou zprávu. Spíš než kontakt na anonymní elektronickou adresu a nabídka zajímavé sumičky za námahu mě zaujalo to, že dotyčný zřejmě nouzí netrpí, když si dovolil takové mrhání.

Hodil jsem do sebe zbytek hořké tekutiny, mávl zápěstím nad barmanskou čtečkou, potvrdil účet a navrch ještě něco přidal.

Nejistou chůzí, kterou jsem spíš předstíral, jsem vypadl ze *Stažený opice*. Vzduch na třetí úrovni nebyl žádný zázrak, ale oproti zahulenému pajzlu se jednalo o kvalitativní posun. *Nahoře* pršelo, ale tady dole padaly ze stropu jen velké mastné kapky, které se rozstříkovaly v lesklých kalužích. Už bylo dost pozdě, protože lidé se z ulic vytráceli, a omšelé prostory před branami doků osiřely. Hluk z pracovních sektorů rezonoval pod prázdnými klenbami, většinu denních světel městská správa dávno vypnula, těch pár reklam vypadalo vybledle a nezajímavě. Rozhlédl jsem se, jestli někde nezahlednu časový ukazatel, ale všechny jako na potvoru odvál vlhký průvan někam jinam.

Mrkl jsem a na sítnici se mi zobrazily jemně nazlátlé číslice.

20:34:55

Potrásl jsem rameny a vykročil doleva ke hlavní třídě.

Byl nejvyšší čas.

SENÁTOR VERENDORF se požitkářsky rozvaloval na obrovské posteli a malátně se přemlouval k odchodu. Měl za sebou perný den, který strávil v planetárním parlamentu při nevýslovně nudné rozpravě nad sociálními zákony, oběd s levicovou zástupkyní odborových svazů se také nevyvedl podle očekávání. Jelikož dohoda se zaměstnavateli z řad velkých průmyslových podniků byla stále v nedohlednu, dalo by se říci, že jako prostředník zklamal. Původní snadno dosažitelný výsledek mu unikál mezi prsty. Příslib tučných subvencí do jeho vlastních projektů a budoucí volební kampaně se nyní jevil stejně vzdálený jako Sluneční soustava. Rozbolela ho hlava a nepomohl panák ledově vychlazené vodky ani rozmarné poplácání zadečku své sekretářky. Práce ta holka moc nezastala, ale kus to byl výstavní. Však mu ji ostatní kolegové senátoři záviděli. Oplzle hulvátské chování mu trpěla,

protože on byl pan Někdo, vysoce postavené zvíře v politice. Štědře platil, a kdykoli by se mu zlíbilo, mohl ji vyrazit na dlažbu.

Odpoledne uteklo při otravném vyřizování agendy s občany vlastního volebního okrsku, pak následovala letmá schůzka v zapadlém baru na 601. ulici, kde mu chlapík se zastíněnou tváří a v drahém obleku za drobnou službičku učinil zajímavou nabídku. Večeři o třech opulentních chodech, v nichž figurovali praví krabi, báječné burgundské, ořechový dezert a brazilská káva, vychutnal v přísně pánském klubu *Victoria Society*. Zde také nad sklenkou pěťhvězdičkového koňaku vykouřil ručně balený doutník s předsedou rozpočtového výboru, vyslechl jeho názory ohledně měnové politiky pro následujících šest měsíců a spokojeně odešel.

Třešničkou za nabitým dnem se stala návštěva luxusní kurvy, kterou si vydržoval za prachy získané z fondů státních dotací na rozvoj regionální kultury.

Považoval to za dobrý vtip.

Dokonce ještě lepší bylo to, že rozlehlé apartmá se nacházelo v nenápadném komplexu spravovaném Federální tajnou službou. Celý blok ve třetí úrovni používala agentura pro své účely. Ne nadarmo byl členem výboru pro vnitřní bezpečnost, takže neměl problém získat toto zajímavé anonymní hnízdečko strážené za peníze daňových poplatníků.

Sem se neměli šanci čmuchalové z globálních sítí dostat a otravovat mu pravidelná relaxační šoustání.

Dneska s sebou přinesl malý dárek v podobě přívěsku s osmikarátovým briliantem, takže výkony platinové bloncky s nezapamatovatelným finským jménem, neuvěřitelně dlouhýma štíhlýma nohama a poprsím jako bitevní křížník přesáhly obvyklou již tak astronomickou mez.

Není nad správnou motivaci, ušklíbl se spokojeně.

Tenhle způsob života miloval.

Poškrábal se na chlupaté hrudi a posadil se. Z koupelny zazníval zpěv a šumění tekoucí vody.

Sáhl po hedvábném županu. Příhodná doba se osprchovat a vrátit se jako milující manžel k ženě a dětem.

Hodiny ukazovaly 21:22:08.

STÁL JSEM V ÚZKÉ PROLUCE naproti neoznačené budově a sledoval cvrkot.

Ze dveří hlídaných pozornou kamerou vyšel za tu dobu pouze jeden člověk. Provoz na ulici byl poměrně řídký, odpovídal pokročilé večerní hodině. To však jen do té doby, než za osm minut skončí odpolední šichta a z blízké fabriky se vyhrnou skupinky udřených pracantů. To se pak koridor na pomíjivou chvíli zaplní.

To nastane můj čas.

Čas pustit se do práce.

SENÁTOR VERENDORF VYLEZL z koupelny s ručníkem obtočeným kolem obtloustlých boků. Kdysi dávno na vysoké sportoval; plaval, běhal, atletika ho dost bavila, ale jeho současný způsob života se na něm pořádně podepsal. Pryč byl ten štíhlý kluk s hnědými kudrnatými vlasy. Nahradil jej připešatělý tlust'och s povislými tvářemi jako buldok, nezdravě bílou pokožkou a uhýbavým úlisným pohledem.

Finka si u toaletního stolku pročesávala mokré vlasy. Upustil ručník na podlahu a natáhl se pro košili na věšáku.

Neštil se vlastní nahoty, ačkoli věděl, že děvka svoje zaujetí jenom předstírá.

Jen ať, vždyť ji královsky odměňoval.

Po košili následovala přepychová ručně vyšívaná vázanka. Chodidla zapleskala na leštěné dubové podlaze, dokonalý uzel překontroloval v zrcadle s ozdobným tepaným rámem. Věděl, že za deset minut bude v podúrovňové garáži připraveno vozidlo s řidičem, které jej odveze domů.

Ohlédl se, aby našel kalhoty, jež předtím ve spěchu odhodil.

DAV ZHOUSTL, kolona vznášedel se protáhla až k nejbližšímu nadjezdu.

Ted'!

Vyrazil jsem, prokličkoval na druhou stranu a schválně vrazil do několika kolemjdoucích ramenem. Zaslechl jsem nadávky, vousatý pořízek smrdící potem a olejem mi pohrozil pěstí.

Minul jsem vchod s kamerou a štrádoval si to podél slepé stěny bez oken pořád dál.

Padesát... sto metrů.

Velká pancéřová vrata jsem měl na dohled.

21:38:02

Krok za krokem.

Limuzína přijížděla přesně načas.

Vydala neslyšný signál priority a provoz se neochotně zastavil. Odbočila přes dva vnitřní pruhy a vjela do otevírajících se vrat.

To už jsem se ale klátivým krokem vpotácel za ní. Za vytaženou roletou následovala sestupná rampa do rozlehlých garáží.

Z budky za rámovým skenerem okamžitě vyskočil chlap v uniformě strážného.

„Hej ty!“ zakřičel varovně. „Sem nesmíš!“ Dělal jsem, že neslyším. Hlasitě jsem zaškytal a zapotácel se.

Ani jsem to nemusel moc hrát. Přiběhl ke mně. „Zase ty, pobudo?“ Poznal mě. *Nespletl* jsem se totiž poprvé. Jenže tentokrát jsem se nemínil jen tak beze všeho spakovat.

Cosí nezřetelného jsem zamumlal a potácivě mu uhnul z dosahu. Nesměl se ke mně přiblížit.

„Sakra, táhni odsud, ožralo prašivej!“ vyštěkl našťavaně a zastoupil mi cestu s rozpaženýma rukama.

Opřel jsem se o zeď a volnou rukou se chytil za břicho. Předklonil jsem se a začal zvracet.

Ani tohle mi nedalo příliš práce.

„Ale do prdele!“ Strážný znechuceně uskočil dozadu.

„Co se děje?!“ Zesponu přicházel další člen ostrahy.

„Koukni, kurva, na to prase!“ stěžoval si první strážný. „Vpadne sem a hned blíže. Jako by byl na hajzlu. Kdo to bude asi uklízet, he?!“

„Tak alespoň zavři ty pitomý vrata, ať si to s ním můžeme pořádně vyřídit,“ přikázal holohlavý pořízek. Prasečí očka se mu pomstychtivě leskla.

Roleta sjela ze stropu, pancéřový vstup se hladce zasunul do hlubokého lůžka ve stěně. Oběma vrátným se v rukou objevily dlouhé obušky.

„Dostaneš na pamětnou, zmrde,“ ucedil tupoun a plácl se obuchem přes dlaň.

Vyplívl jsem na podlahu kyselé zbytky večere a alkoholu a konečně zvedl hlavu. „Myslíte?“ opáčil jsem.

VERENDORF BYL PŘIPRAVENÝ k odchodu. Políbil holku na čelo a chtivými prsty přešel po oblém nadru. Silně jej zmáčkl a mezi palcem a ukazováčkem promnul velkou bradavku, až ucítil, jak poslušně ztvrdla. V kalhotách zaznamenal uspokojivé zachvění; už se těšil na pozítří, až dá téhle rozrajcované klisně zase co proto. Hodil okem po komunikátoru. Nesnášel nedochvilnost.

Navlékl si na prst zlatý pečetní prsten, odznak prestižního studentského spolku, a zamračil se.

Jako v odpověď komunikátor melodicky zapípal, miniaturní holografická plocha se stříbrně rozzářila.

Naposledy špičkou ukazováčku obkroužil světlý prsní dvorec, lehce holku pleskl po tváři, z křesla sebral sako a šel ke dveřím.

„Georgi?“ otázel se netrpělivě.

Obraz z dolního patra garáže se zavlnil a dřív, než stihl cokoli rozeznat, zmizel.

Zaklepal prstem na panel přístroje, ale výseč ve vzduchu zůstávala tmavá.

Dotkl se manuálního tlačítka spojení.

„Georgi?“ zopakoval.

Blikla oranžová dioda, z reproduktoru to zašumělo, ale místo hlasu služebního řidiče se ozvala skřípavá rána následovaná bezmocným chroptěním. Pak komunikátor ztichl.

Senátor Verendorf zůstal zírat na přístroj s pootevřenými ústy.

Tohle se mu vůbec nelíbilo.

BUDOVA FEDERÁLNÍ TAJNÉ SLUŽBY byla doslova pevností.

Každý decimetr krychlový prostoru střežily baterie senzorů, zdi byly prošpikované nejmodernější elektronikou. Přístrojové vybavení se kompletně modernizovalo každé dva roky, na klíčových místech trnily výkonné autonomní zbraně, celé úseky chodeb i místností se mohly ve zlomku sekundy proměnit ve smrtící pasti. Konferenční místnosti i konspirační byty chránily důmyslné systémy, protiodposlechové

kontroly se prováděly takřka denně. O fyzickou ochranu se navíc nepřetržitě staralo deset výborně vycvičených a po zuby ozbrojených příslušníků agentury.

Když se při rutinní kontrole neohlásilo stanoviště u garážového vjezdu, operátor ve velínu aktivoval ruční kameru.

To, co uviděl na monitoru, ho okamžitě vymrštilo ze židle.

VERENDORF STAČIL SOTVA POKRČIT RAMENY, když se vstupní dveře bytové jednotky rozletěly a dovnitř vpadli dva členové ochranky v černých kombinézách a se samopaly v rukou.

„Jste v pořádku, pane?!“ vyhrkl jeden, zatímco druhý prohlížel místnosti.

„Jistě... proboha, co se děje?“ Nepříjemné mrazení okolo žaludku se vystupňovalo.

„Máme určité problémy,“ řekl bývalý voják a na čele se mu perlily kapičky potu. „Do komplexu někdo vnikl a nemůžeme ho lokalizovat.“

„Nechápu, jak by se to mohlo stát,“ přimhouřil senátor oči.

„My také ne, ale snažíme se to zjistit,“ ujistil ho agent a pevněji sevřel svou zbraň...

„Mají volný pohyb? Co tím dotyční sledují?“

„Není jich víc... jde o jediného muže. Dostal se zatím přes všechny stupně obrany, senzory o něm podle všeho nevědí. Zachytili jsme ho čistě náhodou, ale hned se nám ztratil.“

Tohle Verendorfa upřímně vyděsilo. Maně se ohlédl po blond'até štetce, která na něho kulila z ložnice oči modré jako len.

„George...“ pochopil.

„Váš řidič a strážní u brány,“ přikývl voják. „Ale nebojte, pátráme po něm a dostaneme ho.“

„Jde po mně?“ uklouzlo mu. Na své sebeovládání byl vždycky pyšný, ale najednou cítil, jak ho oblévá ledový strach. Pátravé prsty hysterie mu obalily mozek dusivou mlhou.

Druhý chlap se vrátil z jídelny. „Nevíme, pane. Ale mimo stálou službu jste vy a vaše... *přítelkyně* jediní v budově.“

„Ach,“ vydechl.

„Bude nejlepší, když půjdete s námi,“ řekl první agent a tiskl si malé sluchátko do ucha. „Vyvedeme vás bezpečně odtud.“

„A policie?“ chytal se stébla.

„Bohužel, komunikační linky včetně záložních jsou odříznuté.“

Svět se mu zhoupł pod nohama.

Stálo ho neuvěřitelné úsilí se vzpamatovat. Jako by visel za špičky prstů ze strmého útesu.

Proč, proboha?!

Netušil.

„Jdeme, dělejte!“ rozhodl bleskově a vyrazil po tlustém koberci ke vstupním dveřím, za nimiž se nacházela společná hala s gravitační zdviží. Po holce se ani neohlédl. V tuhle chvíli ho nezajímala.

„Miláčku?“ ozvalo se za ním.

„Slečno, následujte mě, prosím.“ Agent ji uchopil za loket a nesmlouvavě zvedl na nohy.

„Ale moje věci... a oblečení,“ zaprotestovala chabě. Tenká košilka jí sahala sotva pod zadek.

„O ty se nebojte.“

Displej v hale ukazoval, že zdviž je obsazená a v provozu. Zelená šipka blikala směrem vzhůru.

„Trojko?“ zeptal se voják do mikrofonu. „Trojko?“

„Taky se mi nehlásí,“ řekl jeho kolega.

„Čtyřko? Jsi to ty ve skluzu na děčku? Jedeš k nám nahoru?“ zkusil to znovu první.

Nic. Ticho na spojení.

„Velíne? Do prdele, jste tam vůbec ještě někdo?!“

„Dostal je všechny,“ šeptl agent. Hlas se mu zřetelně zachvěl.

„Deset lidí, kurva!“

Voják byl jen o malinko klidnější. „Je uvnitř.“

A trhl bradou k zavřenému tubusu gravitační zdviže.

„Ustupte stranou,“ odtlačil poddůstojník Verendorfa i jeho milenku bokem. „Nevystrkujte hlavy!“

Šipka přestala pulzovat.

Oba členové ochranky se postavili před šachtu s namířenými samopaly.

Jemně to cinklo a zbraně spustily palbu v sehraném taktu. Jejich ostré staccato se valilo patrem a nadzvukové střely prošívaly bezpečnostní přepážku hustou sítí kulatých otvorů.

Poslední rána, a zbraně utichly.

Agenti vyhodili prázdné zásobníky na koberce a vyměnili je za nové.

Verendorfa pálily usazené oči, když zvědavě vykukoval zpoza rohu.

„To nemoh rozdejchat,“ ucedil voják. Krytý svým kolegou se dotkl ovladače a nervózně ucukl zpátky. Vstup děravý jako řešeto se trhaně otevřel.

DÍVČIN VÝKŘIK ZTLUMILY dlaně přitisknuté na ústa.

V nulové gravitaci se vznášela tři zmasakrovaná těla. Do jednoho zemřeli nehezkou smrtí a soustředěná palba dílo zkázy dokonala. Desítky zásahů příslušníky tajné služby rozcupovaly, změnily jejich rysy k nepoznání. Bubliny krve kroužily kolem nich jako purpurový mrak, bledé kličky střev a potrháných vnitřností se jako jedovatí hadi plížily ven z gravitačního výtahu, aby poté, co se jich zmocnila přitažlivost, padaly s odporným pleskáním na podlahu z šedého mramoru.

Agentům stačil letmý pohled.

„Zpátky!“ zařval voják. „Je to návnada!“

Senátor celý brunátný klopýtal, jak jej i s holkou hnali do apartmá.

Děsem mu vyschlo v ústech, po sítnici tančily černé mžitky, srdce mlátilo pod hrudní kostí jako šílené. Smrt po něm natahovala pařáty.

Zastavili se v chodbě, dveře se zaduněním zapadly, masivní elektronický zámek uspokojivě zaklapal.

„Je tu únikový východ,“ řekl o něco klidněji agent a přehodil si samopal do druhé ruky. „Vzadu v kuchyni – pro všechny případy. Zaručuji vám, že o něm nikdo nemá potuchy...“

Obličej se mu rozprskl v krvavé změti kostí a mozkové tkáně.

Ani nepostřehli, odkud to přišlo.

„Íííííííííííí...“ ječela blondýna.

„Do prdele!“ zaskučel voják a pokropil dlouhou dávkou vchod do obývacího pokoje.

„Ježíšmarjá,“ vydechl Verendorf a uklouzl v tom mazlavém marastu. Ruce měl mokré a lepkavé, mozkomíšní mok mu zahlcoval čichové buňky neskutečným zápachem.

Přestával rozumně uvažovat, převládł jen pud sebezáchovy.

Cpal se za ozbrojeným ochráncem, který v tomhle příšerném panoptiku znamenal alespoň nepatrnou jiskřičku jistoty. Vzdáleně vnímal hysterické kvílení té ubohé děvky, která sebou mlátila o stěny, víčka křečovitě zavřená, trhavými pohyby si škubala prameny slepených vlasů, obličej a prsa zmáčená proudem cizí krve.

Bokem narazil do vyřezávané komody, kterou ani neviděl. Tunelové vidění mu stáhlo obzor do nepatrného zorného bodu. Samopal rachotil a rachotil. Odražené střely bzučely, zařízení bytu se tříštilo a létalo všude kolem.

Střelec se už neovládal.

Vyměnil tři zásobníky, z rozpálené hlavně samopalu stoupal bílý dým. Vzduchem pluly cáry pokrývek, pěnová výplň matrací a spousta prachu.

A pak náhle všechno skončilo.

ZBĚSILE ŘÁDÍCÍHO STRÁŽNÉHO jsem střelil naráz z obou PDWěček.

Speciálně upravené vojenské zbraně sebou poslušně zaškubaly, trojránné dávky explozivní municí vyrvaly v metr devadesát vysokém chlapovi obrovské díry.

Špičkově trénovaný odborník na kontaktní bojová umění se s tupým žuchnutím převalil přes křeslo, samopal odletěl do kouta. Z beztvaré masy, která ještě před sekundou byla svalnatým hrudníkem, unikly sténavé zbytky vzduchu, ruce a nohy sebou trhaně zaškubaly.

Do ticha zaškrundal vyprazdňovaný močový měchýř; svěrače povolily.

Místnosti se zmocnil nezaměnitelný puch výkalů. Nekvalitní strava; hamburgery, majonéza, mastné brambůrky... a spousta živočišného tuku.

Ušklíbl jsem se.

SENÁTOR VERENDORF měl ve vědomí jedinou myšlenku.

Drobnou, ale palčivě jasnou.

Tajný východ v kuchyni! slyšel v duchu opakovat agentův mrtvý hlas. Neměl potuchy, kde, ale byl to jeho cíl.

Když se k němu dostane, možná se zachrání.

Věřil tomu.

Kdyby ho nohy poslouchaly, utíkal by.

Takhle se jen plazil. Skučel, chroptěl, slintal, u nosu se mu tvořily lesklé bubliny.

Kdyby svedl uvažovat, pochopil by, že to nezvládne.

Kuchyně byla špatnou volbou, špatným směrem.

Nepatrně rozumnější – to nejlepší ze všeho špatného – by bývalo dostat se ke gravitační šachtě a skočit po hlavě dovnitř. Ačkoli by to také nic nevyřešilo.

Cestu mu zastoupila postava v dlouhém plášti, k čelu se mu přitiskla studená hlaveň se zvláštním tlumičem. Zachroptěl.

PARLAMENTNÍ VYŽÍRKA ODDECHOVAL hlučně jako parní lokomotiva.

Holka jakýmsi zázrakem našla cestu do pokoje. Vytřeštila oči.

Prohodil jsem PDW v levačce za omračující paralyzér a ušetřil jí pořádnou ránu. Prásklo to, sesula se na koberec a protočila bělma.

Než se za pár minut probere, budu se vším hotov. Objednávka byla velice konkrétní a tahle blondátá prsatice v dnešním stručném programu nefigurovala, takže v jejím případě postačí hloubkový výmaz paměti. Dost možná, že jí srazím IQ o pár bodů, ale pořád lepší, než aby zaklepala bačkorama. Ostatně, při její profesi jí tím nijak zvlášť neublížím.

„Kdo...?“ zaskučel Verendorf prosebně. Věnoval jsem mu chladný pohled, zavrtil nepatrně hlavou. Dělal se mi z něho šoufl.

Ziskuchtivá prasata jako on vždycky touží po milosti. Po spáse a slitování. Soucitu a milosrdenství. Před očima mi zatančily zlatavé číslice:

22:13:49

2. KAPITOLA

ZAVŘEL JSEM SE do veřejné budky a přihlásil na terminál. Po navolení kódu se rozsvítilo modré pole bez obvyklého obrazového doprovodu.

Pohlédl jsem do snímacího senzoru. „Ahoj, Johnne,“ ozval se z reproduktoru měkký melodický hlas. Modrá zmizela a objevila se tvář hezké mladé dívky. „Ráda tě zase vidím.“

„Týden není tak moc,“ odtušil jsem.

„Dvanáct dní – pro upřesnění.“

„To je prašť jako uhoď.“ Dělal se mi zle od žaludku, bolela mě ukrutně hlava, všechno se houpalo a točilo. Cítil jsem se nevýslovně špinavý a zatuchlý. Jako by mě někdo strávil a zase vyplivl.

„Odpusť, ale já vnímám čas trochu jinak než ty. *Podrobněji.*“ Dívčí tvář na monitoru jako by proletěl posmutnělý záblesk, který v následujícím zlomku sekundy zmizel.

„Měl jsem menší fušku,“ odsekl jsem nevrle.

„To vidím,“ ušklíbla se pichlavě. „Máš na tváři krev – totiž, jahodový džem to asi nebude.“

Dlaní jsem přetřel pětidenní strniště. „Není moje.“

„Naštěstí. Ale stejně; zažils perné chvílky, co?“

„Nic, co bych nezvlád,“ utrousil jsem ledabyle. O tom, jak mě tři agenti málem dostali v přízemí u gravitačního skluzu, jsem se nemínil bavit. Zázitek byl příliš živý.

„Proč beze mě, Johnne? Víš přece dobře, že bych ti pomohla. Od toho tu přece jsem.“

„Potřeboval jsem změnu.“ Nemínil jsem se omlouvat, ale vyletělo to ze mne jako střela. Asi jsem to dlužil především sám sobě.

„Je ti zle?“ zeptala se vědoucně.

„Víš přece, jak tu svou *výbavičku* špatně snáším.“

„A není to spíš alkoholem?“

Na analyzátory v budkách jsem zapomněl. „Napil jsem se kvůli krytí.“

„Vážně?“ opáčila. „Trénuješ průběžně už roky. Nepřeháníš to s tím realismem?“

„Mám to pod kontrolou.“

Odpustila si zbytečné a pravdivé narážky typu: „*To říkají všichni.*“

„Jednou to přeženeš,“ řekla nakonec smutně.

„Dávám si bacha.“ Spolkl jsem ostré odseknutí: *Tak at'!*

Po dobu předlouhého mrknutí mě zkoumavě hodnotila. „Pozoruji, že ses zatoulal až k dokům. To je *dost* daleko.“

Zamračil jsem se. „Jak jsem na tom s prachama?“

„I s odměnou, kterou dostaneš za svou poslední práci – alespoň předpokládám, že ji dostaneš – tak nic moc.“ Zůstatková hodnota na běžném účtu potměšile zamrkala. „Mohu-li do toho mluvit, Johne, navrhuji, že bych mohla naprosto nenápadně...“

„Tohle jsme řešili přinejmenším stokrát!“ utnul jsem ji. „Vím, že bych nemusel hnout ani prstem, přesto ti znovu říkám ne! Nenechám se od tebe vydržovat!“

„Jak chceš,“ pokrčila dívka rameny.

Nafoukl jsem přemýšlivě tváře. Do následujícího kroku se mi nechtělo ani v nejmenším.

„Proveř externí paměťový modul,“ řekl jsem stručně a spojil ICOM s veřejnou sítí.

Netrvalo to víc jak sekundu.

„Standardní komerční výrobek. Mimo textu o stopadesáti osmi znacích je prázdný. Nenacházejí se v něm skryté soubory, funkce trójského koně je prakticky vyloučena.“ Nakrčila tenké obočí. „Chceš výrobce a dodavatele?“

„Ne. Vyvolej adresu.“

„Jistě, Johne.“

Zašumělo to a dívka zmizela.

„Vstoupil jste do soukromého elektronického prostoru,“ informoval mě bezpohlavní hlas počítače. „Co si přejete, prosím?“

Co bych si sakra asi tak mohl přát? napadlo mě. „Dormer, získal jsem tenhle kontakt a...“ řekl jsem nahlas.

„Okamžik, prosím, přepojím vás.“ Zvuk zašvitořil, jak se spojení protahovalo a mířilo přes komunikační uzly globální sítě kamsi daleko.

Po bezmála minutové prodlevě, právě když jsem to hodlal zabalit, se přes obrazovku videofonu přelily barevné pruhy, které se zaostřily

na obličej asi šedesátiletého muže s arogantním výrazem v protáhlém koňském ksichtě, hustými umělými vlasy a nezdravě zašedlou pokožkou.

„Jsem rád, že jste se ozval,“ vypálil bez úvodu. „Popravdě, představoval jsem si vás jinak.“

„Jak víte, kdo jsem?“ opáčil jsem.

„Pozitivní identifikace,“ prohodil muž s pobaveným úsměškem. Nad spodním okrajem výseče se vynořil tuhý límeček sněhobílé košile a uzel temně vínové kravaty se zlatým lemováním. Záběr se rozdělil a v pravém horním rohu jsem uviděl sám sebe vytuhlého na baru.

„Aha, ten poskok Kraft.“

„Správně... ačkoliv bych ho být vámi nepodceňoval.“

„Heleďte,“ protáhl jsem otráveně a natáhl ruku, abych spojení ukončil. „Tahle hra mě vážně nebaví.“

„Počkejte přece!“ řekl chlap rezavým tónem, ale vzápětí mu na rtech vykvetl omluvný úsměv, který byl falešný jako starý dolar. „Jsem pouhým zprostředkovatelem, pane Dormere. Můj zaměstnavatel je významnou osobou. Má jistý problém a vy jste mu byl doporučen jako vhodný kandidát na jeho řešení. *Diskrétně*, samozřejmě.“

To mne zaujalo.

Ne pro ty plky kolem, ale pro to, že neexistovalo moc lidí, kteří by o mně věděli.

„Asi nebude tak *malý*.“

Opřel jsem se o zasouvací dvířka. Sedátko nějaký imbecilní gauner ukopl. „Co je zač, ten chleboďárce?“

„Nemohu prozradit. Dotyčný si přeje nezávaznou schůzku. Za ochotu a vstřícnost vám bude poukázána finanční odměna identifikovatelná jako honorář za konzultaci.“

Ani tohle se mi dvakrát nezamlouvalo.

Chtěl jsem Koňskou hlavu jednoduše vymazat, ale to on předvídal, protože cosi načmáral replikou psacího pera na arch ručního papíru a nastavil nažloutlou stránku snímacímu senzoru.

„Jsem oprávněn vám sdělit, že tato částka platí i v případě, pokud se nedohodnete na další spolupráci,“ řekl spěšně.

Nehnul jsem brvou, ale čtyřmístná cifra znamenala slušných pár měsíců života bez odříkání.

„Za pokec nic nedám,“ utrousil jsem.

„Samozřejmě,“ přisvědčil pan Zprostředkovatel a od té chvíle se mi stal definitivně nesympatickým.

„Nepochybně znáte mou adresu. Podmínky setkání pošlete tam.“

„Jistěže, pane Dormere.“

Stisk prstu ukončil rozhovor.

„Sarah?“ zeptal jsem se do vzduchu.

Dívka se vrátila. „Sledovala jsem spojení přes pět komunikačních uzlů. Všechny sekce byly zabezpečené, ta poslední směřovala k satelitu Polar IV.“

Poškrábal jsem se na bradě. „Ten přece patří armádě!“

„Na tom není nic neobvyklého,“ poučil mě zvonivý hlas. „Prominentní osoby s úzkou vazbou na vládní exekutivu využívají k soukromým účelům vojenské linky, které na rozdíl od veřejné sítě netrpí permanentním přetížením.“

„Kde byl cílový zdroj?“

„Neměla jsem dost času na rozbití ochranného algoritmu Polaru. Dotyčný s tebou mohl hovořit odkudkoli.“

„Takže až na to, že si tajemný zájemce o mou maličkost dává majzla, vím prd.“

Dívka mlčela a mně se z vydýchaného vzduchu v kabině dělalo šoufl.

Pak mě cosi napadlo.

„Ukaž záznam,“ přikázal jsem. „Najed' na tu kravatu... tak, a přiblíž mi to. Dost, stačí!“

Z upatlané obrazovky videofonu zářila kombinace temně vínové a zlaté.

Upřel jsem oči vzhůru do tmy protkané šmouhami kalných světél, kde se mezi prolukami křížících se úrovní rýsovaly věže Centra. Na stěně nejbližší správní budovy plálo gigantické firemní logo.

Stejně jako na kravatě pana Koňského ksichta.

PO ZDLOUHAVÉ JÍZDĚ jsem vypadl z expresní dráhy pod nákupní padesátipatrovou galérií. Bloku hlavních recepcí jsem se vyhnul širokým obloukem, a přesto neušel pozornosti bezpečnostního systému *Silver Tower*.

Pomačkaný vzhled pouličního vagabunda ani jinou alternativu nenabízel.

Naštěstí jsem se dostal k elektronické bariéře dřív než zalarmovaná hlídka.

„*Dobrý večer, pane Dormere,*“ identifikovalo mě vševídnoucí senzorové oko u turniketu a zabrzdilo tak snahu tříčlenného komanda zpacifikovat drzého bezdomovce paralyzujícím výbojem nebo obušky.

Naskočil jsem na pohyblivý chodník a kývl na poldy, kteří se zklamaně zarazili sotva dva metry ode mě.

„*Promiňte, pane Dormere, je všechno v pořádku?*“ Disk létajícího senzoru se přihnul od stropu pyramidové haly jako blesk a zůstal mi viset nad pravým ramenem.

„Ano,“ řekl jsem a pohlédl do snímacího oka.

„*Určitě?*“ nedal se robot odradit. Lidé cestující stejným směrem se začínali zvědavě otáčet. „*Nebyl jste napaden nebo okraden? Nechcete v tomto případě učinit trestní oznámení? Protokolující úředník se za vámi dostaví, kam si budete přát.*“

„Nic takového,“ ucedil jsem koutkem úst.

Silver Tower byla prominentní adresa, proto zde ochrana a služby s ní spojené fungovaly na nadstandardní úrovni.

„*Nejste nemocen?*“ nevzdával se stroj. „*Přejete-li si lékaře...*“

Thlustá ženská za mnou se štitivě odtáhla.

„Ne!“

„*Jistě, pane Dormere. Přeji příjemnou dobrou noc.*“ Disk bezhlučně odletěl.

Pohyblivý chodník se sloučil s jiným a stoupal umělou scénérií ribbonské džungle. Přestoupil jsem na rychlejší dopravní pás a nechal se donést na půlkuhovitou podestu o rozměrech sportovní arény, v níž se nacházely vstupy ke gravitačním zdvihům.

Za dvacet minut jsem byl ve třístém osmdesátém patře. Světlo se automaticky rozsvítilo, jakmile byt prověřil autorizaci a povolil vstup. Dveře navíc posílila decimetr silná, zaručeně nedobytná pancéřová stěna, která tiše sjela ze stropu. Zámky lehce zaklaply, ve vzduchu se objevilo souhvězdí osmi jasně zelených bodů na znamení, že je vše jako obvykle.

„V pořádku,“ řekl jsem nahlas. Obrazec se rozplynul.

„Vzkazy?“ zeptal jsem se.

„*Nic důležitého. Obvyklé propagační nabídky vytríděny a smazány,*“ odpověděl tichý hlas přicházející z neurčitého směru. Jako by byl všude a zároveň nikde. Kabát jsem hodil do kouta, kde ho sebere úklidový robot, a svalil se do křesla. Zbraní a všeho podezřelého jsem se dávno zbavil. Ve vzduchu se zhmotnila virtuální nabídka mnoha druhů piv, barevných koktejlů a deseti vybraných značek bourbonu. V případě požadavků, které nebyl domácí bar schopen připravit, tu byla zlatavá čtvercová plocha, která představovala přístup do nepřeborné databáze roznáškové služby. Promnul jsem si čelo a přimhouřil pálící oči.

„Minerálku s ledem a dva aspiriny,“ řekl jsem. Odporná představa, ale potřeboval jsem se dát do kupy.

„To ráda slyším, Johne,“ nahradil dívčí hlas odpověď bytového správce. Na servírovacím stolku se zjevila vysoká orosená sklenice a světlé kapsle.

Ignoroval jsem ten radostný tón a cestou do koupelny trousil po podlaze špinavé svršky.

PO KOUPELI S DŮKLADNOU MASÁŽÍ jsem si pustil přehled zpráv za posledních dvanáct dní. Držel jsem v dlaních kouřící šálek kávy a cítil se mnohem lépe, ničivá kocovina zvolna vyklízela pozice. Rozbouřený žaludek přesto nedokázal nic udržet, takže spát půjdu o hladu.

Přeskočil jsem soubor relací o tmavé menšině, jež si hlasitým křikem vydobyla další navýšení svých beztak nadprůměrných sociálních dávek, a bez zájmu pustil sestřih lokálního válečného konfliktu. Virtuální hlasatelka právě dělala rozmáchlá gesta nad demografickým grafem, když na tablu zablikal symbol došlé zprávy.

Polkl jsem hlt hořké tekutiny.

„Přehrát.“

Byla stejně stručná jako text na paměťovém čipu. Obsahovala číslo přístaviště ve vyhrazené části městského kosmodromu a čas.

„Smazat?“

„Jo.“

Odložil jsem hrníček na stůl, v jehož útrobách vzápětí zmizel, a zadíval se na stěnu, která nahrazovala velké okno ven.

Rozhodl jsem se.
Ani nevím proč.

ČERVENÉ ZAPADAJÍCÍ SLUNCE.

*Bezmráčná obloha, suchý nehybný vzduch.
Okrová poušť rozrytá stopami těžké techniky.
Ticho.*

Hluboké, tíživé a vyčerpávající.

Čekání.

Dlouhé a úmorné.

Nejprve se nic zvláštního neděje, ale příval nepříjemně drásavé nervozity s každým úderem srdce sílí.

Pohledem zabloudím ke vzdáleným horám, které zářivá hvězda proměnila v zubatou černou siluetu šplhající nad zaoblený horizont.

Kůže svědí, chloupky na zátylku se mi ježí.

A pak to přijde.

Neskutečně bělostný záblesk, který bezhlesně pohltí oblohu.

VYMRŠTIL JSEM SE, proboujel ze zajetí zmuchlaného a propoceného prostěradla a zničeně lapal po dechu.

Dobrou minutu jsem funěl do tmy, než mě napadlo, abych požádal o světlo.

Rozsvítila se tlumená noční lampa a já spustil nohy z lůžka. Utřel jsem si roztrženým tričkem obličej, prsa i ramena a šel ho hodit do odpadu. Napil jsem se a pak si sedl k hypermodernímu vestavěnému boxu, co nahrazoval obvyklou automatickou kuchyňskou linku. S nezlomnou zatvzeleností jsem se totiž odmítal naučit i ty nejzákladnější dovednosti, které vlastnoruční přípravu jídla prý dělají tak zábavnou.

Biosenzory mezitím zareagovaly na mou zvýšenou tělesnou teplotu a ochladily o dva stupně vzduch v místnosti.

Zase ten sen.

Většinou stejný útržek zasuté hrůzy. Barvitý střípek, pomíjivý jako lusknutí prsty, ale o to nepříjemnější. Opakuje se v nepravidelných cyklech, přichází a zase se vytrácí. Počty opakování se liší, ale základní schéma zůstává.

Smrt.

Netušil jsem, odkud se tyhle dusivé přízraky berou.

Pravděpodobně pocházely z doby před pěti pozemskými lety, kdy jsem se bůhvíjak ocitl na Avalonu.

Přežil jsem smrtelná zranění. Co bylo předtím, nevím.

Jeden moc vděčný a až nesmyslně bohatý chlápek neoblomně tvrdil, že jsem pro něho udělal věc, na kterou nezapomene.

Jenže já si na nic nepamatoval!

Každopádně se o mě postaral. V měsících zdlouhavé rekonvalescence se mnou pracovali špičkoví specialisté, ale až na to, že mě vrátili do prvotřídní kondice, o moc víc nezvládli. Podivný dobrodinec tehdy dokonce bez ptaní zprostředkoval některá má vylepšení, perfektně odhadl možnosti a vyslal mne na výnosnou dráhu *odborného* konzultanta. Zácvik jsem vlastně nepotřeboval, spoustu potřebných dovedností jsem jaksi mimochodem ovládal. On platil a já se neptal. Přišlo mi to v té zmatené době vhod. Jeho snaha však nebyla tak docela nezištná.

Za uplynulé roky jsem mu pomohl s několika dalšími maličkostmi.

Zprvu jsem zkoušel poskládat fragmenty vzpomínek do smysluplnějšího celku. Nedosáhl jsem však ničeho významnějšího než stvořit sny, z nichž se vyklubaly noční můry. Přechytralý diagnostický program pro psychouše mě zasypal žvásty o podvědomé fixaci na minulost. Žongloval s odbornými diagnózami, navrhoval smělé metody léčby, jež zahrnovaly nejisté zákroky do mozkových center. Nepomohl, proto jsem dušezpytné dýchánky spěšně ukončil.

Centrální databáze jsou totiž pěkné svinstvo.

Zvykl jsem si žít s temnotou halící většinu mé životní dráhy.

Jsem vlk samotář. Così mě nutí – snad posílené duševní pojistky – abych zachovával opatrnost.

Vždy a všude.

Poslouchám je.

Netuším, co sny vyvolává, jaký je spouštěcí mechanismus. Někdy o nich týdny nebo měsíce nevím, ale pak se připlíží jako záškodník a jsou zas tady. Snažím se s tím vypořádat po svém. Jsem totiž dost staromódní; uzemnit se chlastem, vyřadit vědomí z provozu. Jednoduchý plán je na všechno se vykašlat. Někam *zalézt* a nasávat jako duha.

Pokaždé naivně doufám, že noční můry utopím – jenže jsou to mrchy. Výborně plavou v moři oblíbeného bourbonu.

A drogy neberu. Ze vztahu k jakési pomýlené tradici je odmítám.

V době, kdy jsem se dostával z nejhoršího, podrobné lékařské vyšetření odhalilo, že mi kdysi byla implantována slezina, levný armádní model. Z toho vyplývalo skromné, ale pozitivní zjištění, že jsem zřejmě býval vojákem.

Občasné útržky minulosti tu a tam nechtěně zapadnou do beztvare mozaiky a otravují přísně uspořádanou přítomnost. Narušují křehkou ochrannou bariéru. Nemám potuchy, odkud pocházím. Nepamatuji si rodiče ani dětství, drtivá část let zmizela v hlubokém propadlišti. Jsou tu jisté indicie; jako vzhled, celková fyziognomie, jazyková vybavenost a další drobnosti, jenže já tyhle pokusy dávno vzdal.

Pootevírají Pandořinu skříňku pochybné duše. A to za ta muka nestojí.

Přesto mi zůstala úctyhodná sbírka specifických znalostí, perfektní pohybová koordinace, fyzická zdatnost a odolnost. A to všechno, tyhle nezpochybnitelné a užitečné dary, s úspěchem využívám.

Zajišťuji slušný způsob obživy...

...když se mi zrovna nezdá o smrti skryté v červeném slunci.

Otráveně jsem vzdychl do šera. Šance, že znovu usnu, byla mizivá.

DOPRAVNÍ KAPSLE SE BLÍŽILA k sídlu rodiny Hellerů.

Masírka, podívoval jsem se v duchu. Přivléct asteroid, zaparkovat ho na oběžné dráze Avalonu a přebudovat na obrovský soukromý palác daleko od špinavého lidského pachtění, to svede opravdu jen největší z pracháčů.

Zapípal navigační signál a kapsle se natočila.

Ačkoliv jsem tohle velikášské monstrum viděl nesčíslněkrát v holovizi, pohled na vlastní oči mě dostal. Skrz panoramatický kryt kabiny se naskytl ohromující výhled na blyštivé stavby vyrůstající z masy šedavého regolitu, posetého stopami srážek s meteority. Renomovaný architekt se díky nulové gravitaci nemusel omezovat v rozletu a notně popustil uzdu fantazii.

Přes patnáct kilometrů dlouhý kosmický balvan se propadl pod břicho kapsle a já spatřil efektní východ slunce nad okrajem planety.

Vrchní vrstva mračen se rozzářila perleťově růžovou a komolé kužele vyhaslých vulkánů vystupující z nadýchané vaty na jihu náhle vypadaly, jako by v nich znovu zaplál oranžový oheň.

Cynicky jsem se uchechtl. *Dokázali si ale vybrat vhodnou dobu, aby mě ohromili.*

A proč myslíš, že by to chtěli dělat?

Na to jsem neměl pádnou odpověď.

Získal jsem divný pocit z toho, že jsem se dostal až sem. Cizí návštěvy nebyly ve vyhlášeném *Crystal House* přijímány. Oficiální setkání a společenské události Hellerovic rodiny se bez výjimky odehrávaly v honosných sídlech na povrchu planety.

Tady šlo o něco velkého.

Nad ránem, postižen nespavostí, doznívajícím abstíněním a celkovou neuronovou podrážděností, jsem se nalogoval do informačních databází a vlastními silami prověřil pár hesel.

Zadal jsem také *Heller/průmyslník/Weyland–Yutani* a počkal, dokud neskončilo vyhledávání.

Zajímalo mě, co je o Hellerovi veřejně k mání.

Osobní složka byla sice volně dostupná, ale faktografické údaje obsahovaly obecně známá a nikterak podrobná data – pouhé tři tisíce slov a odkazy, které jsem proletěl jedna dvě. Příběh byl v kostce o tom, jak chudý chlapec George Heller ke štěstí přišel. Laciné reklamní plky jsem ignoroval, takže podstatného zbylo málo. Jasně se však ukázalo, že bez ostrých loktů, určité špetky geniality, předvídavosti, nezlomné vůle a podrazáckých způsobů by se ten chlap nevypracoval tam, kde byl.

My obyčejní smrtelníci jsme vrcholek jeho hory ani nezahlédli. Tak byl vysoko.

A teď jsem trčel v dopravní kapsli těsně před přistáním u *Crystal House*.

Z čistě profesionálního zájmu jsem sledoval plošiny s nehnutě trčícími strážními roboty, krytá palebná stanoviště, jež jistě disponovala výkonnými zbraněmi, možná i dalekonosnými řízenými střelami s taktickými plazmovými hlavicemi. U tak zvláštního objektu, jakým asteroid nepochybně byl, by člověk mohl očekávat prakticky cokoli.

Další pípání a blikání navigačních světel. Venkovní maják vrhal záblesky na chapadlo magnetického zámku. Drclo to a kapsle přirazila

k přechodovému tunelu. Příruby se pevně spojily s vnějším pláštěm, proběhla blesková kontrola hermetičnosti.

„*Můžete se odpoutat, prosím,*“ sdělil hlas palubního systému.

Vstal jsem z pohodlného křesla a protáhl se.

Tříhodinový let je tříhodinový let a je fuk, jestli sedíte v zaflusané kyvadlovce nebo luxusním zlatém kočáře.

Vstupní komora se s tichým sykotem otevřela. Za přepážkou čekal vytáhlý muž v naškrobené livreji a sněhobílých rukavičkách.

„Pan Dormer?“ otázal se odměřeně.

„Ano,“ přikývl jsem.

„Pojďte, prosím, se mnou.“

Následoval jsem jej do haly, kam ústily východy z ostatních doků. Zde číhali tři svalnatí bezpečáci v kvádrech šitých na míru.

Slušní, ale nekompromisní.

„Stoupněte si do zóny skeneru, prosím,“ přikázal jeden z nich.

Kdybych provedl cokoliv, co by se jim nelíbilo, nejspíš by se mě pokusili na místě odprásknout. Však se jim saka boulila na těch správných místech. Za průhledným krytem se ve stojanu na stěně nacházelo několik útočných elektromagnetických pušek s granátometry a dva kulometry s bubnovými zásobníky. Nemluvě o omračujících zářících na stropě.

„Máte u sebe něco, co by se dalo považovat za zbraň?“ zeptal se další.

„Ne.“ Postavil jsem se do vyznačeného kruhu a zvedl ruce.

Od hlavy k patě mě obkroužil senzor, do očí blesklo modré světlo.

Pořizovali aktuální otisk oční sítnice.

„V pořádku, pane Dormere. Vítejte v rezidenci Crystal House.“

Kráčel jsem za ztuhle vzpřímenými zády majordoma, jenž mě vedl po neuvěřitelných balustrádách pod černým nebem posetým desetitisíci jiskřivých hvězd. Prošli jsme pečlivě udržovanými parky živých rostlin, až jsme konečně vstoupili do hlavní obytné části.

Sluha mě opustil v kruhové knihovně se stovkami polic z pravého masivního dřeva, jež se prohýbaly pod tunami starožitných knih.

Minuty plynuly v diskrétním tichu. Obcházel jsem stěny a prohlížel si hřbety ručně vázaných svazků.

V tom jsem zaslechl tenký kvíkot a něco, co připomínalo střelbu.

A také dětský smích.

Vysoce položený a hysterický, ale přece jen smích.

Vyhlédl jsem do prázdné chodby s klenutým stropem. Neslo se to odněkud zleva.

Po zhruba třiceti metrech jsem narazil na boční chodbu. A v ní spatřil asi šestiletého kluka, který seděl na bobku zády ke mně a tleskal buclatýma ručkama.

V širokém výklenku se bojácně krčilo miniaturní slůně, koulelo očima a poděšeně frkalo. Nebylo větší než zakrslý pes. Zoufale mávalo chobotem, pošukávalo ušima a celé se trásló. Obklopovalo ho totiž družstvo deseti vojáků v plné polní, z povzdálí kryté dvěma bitevními tanky v pouštní kamufláži pretoriánské pancéřové divize.

Plně automatické modely vysoké třicet centimetrů byly pravým opakem biologického mazlíčka. Dokonalí miniaturní roboti, kteří svedou většinu toho, co skuteční vojáci: poslouchají rozkazy svého velitele, běhají, plíží se, pochodují ve tvaru, komunikují a navzájem spolupracují. A pokud jich má dítě velké množství v zásobě – může z nich utvořit jednotky, které proti sobě v různých uniformách bojují. Jejich zbraně totiž skutečně střílejí. Zabít člověka sice nedokážou, ale i tak se při hraní s nimi musí dodržovat jistá pravidla. Do ruky by je mělo dostat rozumné, odrostlejší dítě, které bude vědět, jak s vysoce technickou hračkou zacházet.

To ovšem neplatilo v tomto případě.

Obltloustlý spratek, coby vrchní generál, poslal družstvo nemyslicích a elektronikou přecpaných zabijáků na ubohé slůně, jehož tenkou kůží střely hladce pronikly.

„Dorazte ho!“ vřeštěl a současně se krutě pochichtával.

Zvírátko krvácelo z boků, tlamy i uší, přesto se umíněně drželo na nohou a co chvíli zmučeně zatroubilo zvednutým chobotem. V nejvyšším zoufalství se pokusilo o výpad, porazilo a odhodilo jednoho vojáka, ale ostatní jej zahnali soustředěnou palbou do kouta, odkud nebylo úniku.

„Tanky... připravit k palbě!“ zavelel šestiletý diktátor.

Na pokračování masakru jsem se nehodlal dívat.

Otočil jsem se, abych se vrátil do knihovny, a zjistil, že za mnou stojí olivřejovaný majordomus s přísným výrazem ve stažené tváři.

„Netušil jsem, co je to za randál...“ řekl jsem na vysvětlenou.

Chlapík v bílých rukavičkách svařtil obličej ještě víc. „To je pan Heller junior.“

„To mnohé vysvětluje.“

Z chodby zazněly praskavé detonace. Ozvěnu vzápětí přehlušilo bolestivé vřeštění, při kterém mrazilo.

„Pan Heller starší vás přijme, pane Dormere,“ řekl sluha, aniž hnul brvou. „Následujte mě, prosím.“

Byl jsem rád, když mě odvedl od zbytečné dětské krutosti. Stačí, když se tak chovají dospělí, ale dovolit něco podobného usmrkanému zmetkovi, který se v noci počůrává do peřin? To tedy ne!

Sluha diskrétně zaklepal a otevřel dveře z leštěného ořechu.

„John Dormer, pane,“ oznámil.

IMPOZANTNĚ VYHLÍŽEJÍCÍ MILIARDÁŘ pokynul ke křeslu naproti pracovnímu stolu.

Majordomus se naklonil k mému rameni. „Dáte si něco k pití, pane? Nebo snad malé občerstvení?“

„Myslím, že je to zbytečné. Jenom bych marnil váš i můj čas.“

Majitel obřího průmyslového koncernu si dovolil nepatrné škubnutí rtů. „Jsem rád, že máme stejný náhled na věc, pane Dormere. Opravdu velice rád.“

Sluha se vytratil z místnosti.

Po očku jsem si prohlížel pracovnu jednoho z nejbohatších smrtelníků a on si na oplátku měřil mě. Oči měl chladné a nehybné, navenek netečný pohled prozrazoval bezohledného žraloka. Jako by za těmi šedavými panenkami odhadoval, co jsem zač.

Když se ticho protáhlo do minut, konečně mu to stačilo.

Luskl prsty a posunul před sebe tenkou složku, na níž ležel disk pozitronové paměti. Symbolicky na něj poklepal ukazováčkem.

„Takže, pane Dormere,“ řekl rozvážně, „předtím, než jsem vůbec rozhodl o naší schůzce, nechal jsem o vás shromáždit veškeré dostupné informace.“

Lehce jsem přikývl. „Je běžné, že si budoucí klienti o mé osobě vyžadují určité reference.“

„Původně jsem zvažoval vícero možností.“

„Rozumím.“ Poposedl jsem si; v upjatém společenském obleku se necítím nikdy dobře. „Mohu se zeptat, jak jste se o mně dozvěděl? Ve Zlatých stránkách totiž neinzeruji.“

„Doporučil vás nejmenovaný přítel,“ prohodil průmyslník po znatelné odmlce. „Kdysi jste pro něho vyřídil jistou horkou záležitost.“

„To skutečně potěší, pane.“

„I když se podniková zpravodajská služba snažila, musím přiznat, že mě zarazilo chabé množství dosažitelných osobních dat.“

Zamyšleně jsem propletl prsty. „I já mám svůj způsob ochrany. Patří to k profesi.“

Heller senior naklonil pečlivě načesanou hlavou na stranu. „Ano. Posoudil jsem to jako určité plus.“

Ukazováček ozdobený masivním kruhem platiny znovu přejel po záznamovém médiu.

„Než začneme o čemkoli konkrétním hovořit, musím vás upozornit, že jednat o této věci s naprosto cizí osobou je pro mě krajně nepříjemné. Proto, a to zdůrazňuji, požaduji slib naprosté diskrétnosti a jeho bezpodmínečné dodržení. V opačném případě by to pro vás znamenalo nemilé důsledky.“

Pokrčil jsem rameny. Hlavouni se rádi dělají důležitými, a s ještě větší oblibou vyhrožují.

„To je samozřejmé.“

„Pro vás možná ano, já se však v podobné situaci ocitám poprvé.“

Samé květnaté, ale prázdné fráze.

Klidně si je mohl odpustit. Kvůli mně nemusel kroužit kolem jako moucha nad lejnem.

Byl jsem přesto zvědavý, jakého kostlivce vytáhne ze skříně. To bude randy, až zachřestí zažloutlé kosti a do šera neokázale přepychového pokoje se zazubí umrlčí škleb.

„Udělám odbočku, pane Dormere. Týká se vaší odměny.“

Teď jsem našpicoval uši. „Můj ceník není fixní. Většinou závisí na náročnosti úkolu.“

„Nabízím pět tisíc nových dolarů denně, plus veškeré rozumně zúčtovatelné výlohy.“

Parádně to se mnou hnulo.

Jsou totiž nabídky, které se neodmítají, ať jsou prezentovány jakkoliv arogantním způsobem. Přetřhl bych se za třetinu, ale pět

klacků... to byla efektní darda. Za takovýhle plat, řekněme po třicet dní, bych se mohl na Apenu poflakovat klidně roky. Už se vidím rozvalený na bílé pláži, vlnky syčí v heboučkém písku, azurová obloha se zlatavými pruhy, smečky nadržенých dlouhonožých holek a vůně exotických kytek...

„Kulantní suma,“ utrousil jsem ztuhle.

„V případě kladného výsledku získáte bonus ve výši dvojnásobku celkové sumy. Také jsem odhodlán doporučit vás svým známým.“

Vychladni, kámo, napomínal jsem se v duchu. Zní to příliš fajnově. Ještě si poslechni, co na tebe vybalí.

Heller hrál slušňáka. Dělal, že nevidí, jak to se mnou zamávalo.

Zvedl tuhé desky a naposledy loulpl hadím pohledem. Pak mi složku podal přes stůl o rozloze provinčního letiště.

Položil jsem ji na kolena, ale zatím neotevřel.

„Jak možná víte, zemřela mi před třemi zdejšími lety manželka,“ řekl průmyslník potichu.

Pod živou palmou se zhmotnila příjemná tvář asi pětáctýřicetileté ženy.

„Máme spolu syna.“ Ženu vystřídal drzý kukuč obtloustlého fracka. K dokonalosti mu scházelo pouze mrtvé slůně.

„Už jsem měl tu čest.“

„Méně známou skutečností je, že jsme adoptovali dceru.“

„Společenské sloupky nesleduju,“ utrousil jsem.

Hellerovi hláška zábavná nepřišla. Zamračil se, ale hladký tón nezakolísal. „Nehodlám se zpovídat z důvodů, proč tomu tak je, na druhou stranu chci, abyste pochopil, že jsem k ní do značné míry citově vázán. Před dvaceti lety jsme ji s manželkou jako osmileté děvčátko osvojili a od té doby vychovávali jako vlastní.“

Blá, blá, blá... napadlo mě. Nikoho tím neoblafneš.

Mnohokrát jsem zažil, když se bezcharakterní hajzlové snažili udělat lepšími, než jakými ve skutečnosti byli. Snad tím získávali klid, než mi zaplatili, abych pro ně spíchnul nějakou nehoráznou levotu.

Ve vzduchu se zhmotnil mírně orientální obličej drobné dívky. Snědá pleť bez kazu, krátké černé vlasy sčesané na stranu, uhrančivě tmavé oči s dlouhými řasami. Jemně zahnutý nos, drobná ústa, brada s náznakem důlku. Tenké zlaté obroučky staromódních brýlí s kulatými skly. Žádný mejkap, náušnice nebo drahé šperky. Měla v sobě cosi

hrdého, co se nenápadně dralo zpod naučeného výrazu přichystaného pro dotěrné reportéry.

„To je ona,“ prohlásil Heller senior. „Křestním jménem Masudi, ale říkali jsme jí Stella.“

„Hezká,“ přitakal jsem zdvořile.

„Ano. Vyrostla do krásy, hlavně po svých sedmnáctých narozeninách. Tehdy nastoupila do prestižní International College ve Francii.“

„Nejspíš na Zemi, ne?“ Chtěl to slyšet, bažil po uznání jako dítě. Musel se blýsknout, jaký je borec, že s hromadou peněz vecpal chudou arabskou holku na nejdražší soukromou školu v Galaxii.

„Skvělý přehled, pane Dormere,“ pochválil mě za snahu. „Jedná se o nejlepší dívčí školu... a Stella absolvovala s vyznamenáním.“

Navzdory všem předsevzetím jsem se výklad rozhodl popohnat. „Co po mně požadujete, pane Hellere?“

Multimiliardář sklouzl pohledem z hologramu na své pečlivě pěstěné ruce. Strnulou maskou poprvé probleskl zákmit skutečných citů.

V očích měl po zlomek sekundy vztek, když se na mě podíval.

„Chci, abyste ji našel.“

Odmrlka se protahovala.

„Obrátil jste se na špatného člověka, pane Hellere,“ pravil jsem posléze. „S hledáním lidí nemám velké zkušenosti.“

„Vyrozuměl jsem, že jste nadmíru flexibilní, Dormere.“ Nasadil podrážděnou grimasu a iluze zdvořilého *pane* se ihned vytratila.

Přimhouřil jsem víčka. „Mnozí klienti se domnívají, že stačí naznačit směr a já si potřebné vycucám z prstu.“

„Nejde to snad?“ vrátil mi šedovlasý průmyslník beze stopy humoru.

„Ano, ale jedná se o zdlouhavý proces. Takže pokud *záleží* na rychlosti...“ Nechal jsem nedokončenou větu viset ve vzduchu.

„O to běží především!“ reagoval s překvapivou prudkostí.

„Při hledání osob hraje důležitou otázku čas,“ poučil jsem ho. „Čím větší odstup, tím víc stopa vychládá. V některých případech rozhoduje každá hodina.“

Zamyšleně přikývl a stáhl obočí tak, že se mu nad kořenem nosu spojilo do tlusté čáry. „Máte dobrou paměť, Dormere?“

„Přiměřeně.“

„Informace, které vám poskytnu, zůstanou výhradně mezi námi; a to doslova. Nedostanete k dispozici žádnou kopii ani záznamy, které byste si mohl odnést.“

„Chápu, pane Hellere.“

Zjevně jsem ho svým postojem zklamal.

Projektor přehrál sled chronologicky návazných událostí: anonymní výhrůžky, záznamy o pokusech nabourat síť správního ústředí společnosti, náhodně vypadající narušení vyhrazeného letového prostoru *Crystal House*. Krátce se mihl programový plán akcí Stelly Hellerové vypracovaný na měsíc dopředu. Polovina položek byla označena jako splněné, zbytek se neuskutečnil, ačkoliv bylo patnáct dní po posledním termínu. Nakonec z reproduktoru zazněl modulátorem zdeformovaný hlas žádající výkupné.

Slzavý medailónek ve stravitelně cukrkandlovém balení.

Informativní hodnota nulová. Nevím, proč si Heller starší myslel, že mi k něčemu bude. Neměl poradce, soukromou armádu detektivů? Jistěže ano. Z jakého důvodu se neobrátil na koloniální úřady?

Tohle byla pořádná černá díra, do které jsem neviděl.

„Kontaktoval jste policii?“

Miliardář si upravil bezchybnou kravatu. „Ne.“

„Proč?“

„Napáchalo by to víc škody než užitku.“

„Využil jste vlastních sil, ale předpokládám, že bezvýsledně.“

„Mé oddělení zaměstnává experty, jenže ani ti neuspěli. Ředitel bezpečnostní sekce nakonec rozhodl angažovat nezávislého člověka. Předložil mi seznam vhodných kandidátů a já vybral vás.“

„Protáhlý obličej?“ zeptal jsem se a přitom spolkl otázku ohledně kvalifikace a toho, proč dospěl právě ke mně.

„Je svou výkonností proslulý, přesto mu dalo práci vás najít. Slušně za sebou zemetáte stopy.“

„Proto ještě dýchám, pane.“

„Když jsem vás včera viděl, nevěřil jsem, že jste schopný se o mou záležitost postarat. Dnes působíte rozhodně lepším dojmem.“

„Jsem mistr převleků,“ prohlásil jsem nenuceně.

Ani tenhle vtip nezabral.

„Je vám jasné, Dormere, oč vás žádám?“

„Ano.“

„Moji holčičku někdo unesl.“ Jeho hlas zněl kupodivu nevzrušeně a ploše. „Najděte ji a v pořádku vraťte, ať to stojí, co to stojí.“

„Udělám, co bude v mých silách.“

Rty se mu sotva pohnuly. „Je nutné, aby ti, kdo se tohohle šílenství odvážili... zaplatili. Se všemi důsledky!“

3. KAPITOLA

S ÚLEVOU JSEM ROZVÁZAL VÁZANKU a společně s nepohodlným sakem ji přehodil přes opěradlo ultramoderní sedačky. V opačném rohu obytné místnosti se zamihotal půlkruhovitý virtuální panel.

„Komunikace!“

Zářivě nehmotné linky vytvářely tenké prostorové obrysy a plynule střídaly světelné spektrum.

„Vyvolat Dicka Tracyho!“

„Nehlásí se, Johnne,“ oznámila po chvíli dívka, kterou si nemnozí, co ji slyšeli, představovali jako krásnou, skoro éterickou bytost.

„Opakovat, dokud to ta líná kůže nevezme!“ přikázal jsem a svalil se do pohodlného relaxačního křesla. „Priorita jedna.“

„Rozumím, Johnne, nejvyšší priorita.“

Poškrábal jsem se na bradě a rozeplnul starosvětsky obřadní košili.

Nezbývalo, než čekat.

A přemýšlet.

„Pivo,“ požádal jsem do vzduchu.

Povolil jsem si pouze jedno na žízeň.

Z baru se vynořila napěněná sklenice se svůdnou barvou nefalšovaného ryzího zlata. Polknul jsem doušek, panel zapulzoval a světlá čtverhranná výseč se rozzářila.

„Spojení navázáno, Johnne,“ oznámil hlas z jiné sféry. „Dick Tracy na příjmu.“

„Tak mi ho ukaž.“

Uprostřed místnosti se vyloupł trojrozměrný obličej.

Ani mladý, ani starý, hezký ani ošklivý. Byl prostě obyčejný a nevýrazný, ničím zvláštním nepřitahoval. Takového týpka si nikdo bez příčiny nevšimne – vytváří dojem, že je neviditelný.

„Hele, seš neodbytněj jako štěnice!“ zahučel a našťavaně se kabonil. „Cpeš se mi do soukromí dost nevhod!“

„Jak to mám asi čuchat, Dicku?“

Dick Tracy je přezdívkou. Tenhle chlapík má ohromně šikovné prsty, nezlenivělý mozek a vysoké IQ pod mastnými dredy. Jeho služby se tu a tam hodí. Taky se výborně vyzná ve slídění po cizích sítích.

Je to jeden z mála spolehlivých kontaktů, které občas využívám. Sarah je obrovsky výkonná, její matematické a analytické schopnosti jsou nepřekonatelné, nikdy nespí a ví skoro o všem, co se na Avalonu šustne. Projevuje city, ať si o tom myslím cokoli, učí se a žádnou chybu neopakuje dvakrát. Mám ji paradoxně rád, za ta léta jsem si k ní vypěstoval podivně přátelský a v určitém ohledu závislý vztah. Občas se dokonce přistihnu, že uvažuji o tom, zda není lidštější než sám člověk.

Přesto je někdy výhodné zkusit jiný pohled na věc.

„Víš, co znamená zamítnutí hovoru? Ozval bych se sám, Dormere.“

„Je mi líto, ale Sarah má nařízeno nebrat odmítnutí na vědomí.“

Zamručel. „Co může tak kvalitovat, že to pár pitomejch minut nepočká?“

Pohybem zápěstí jsem si přitáhl virtuální panel, dotkl se naznačeného tlačítka a prohlédl blýskavý graf, který se mi vynořil před očima.

Linka byla bezpečná, nikdo nás nemonitoroval.

„Někoho hledám.“

Zamrkal a přestal se tvářit našťavaně.

„Ty? A od kdy?“

Vím, že údiv hrál.

„Ode dneška.“

„Fajn, tak to vybal.“

Bylo skvělé, že se mu nemuselo nic sáhodlouze vysvětlovat. Stačila nejdůležitější fakta a on se podle nich zařídí. Cvrnkl se do nosu. „To by mělo jít.“ Kruhový displej ICOMu zablikal. Stiskl jsem aktivní plošky a uvolnil pro přenos mírně upravenou verzi paměťového záznamu, jenž mi ve své pracovně pustil megaloman a miliardář George Heller.

„Máš to na lince.“

„Super,“ zamumlal a stočil pohled dolů. Udiveně hvízdal. „Soubor vypadá na prohlížeči v pořádku. Zajímavej materiál, to ti teda povím, kámo.“

„Víš, že máš držet jazyk za zuby?“

„Jo, ale bulvár by si smlsnul.“

„Nezájem.“

„Dostal's ho dobrovolně? Docela bych se divil.“

„Ne.“

„Aha...“ protáhl významně.

„Pusť se do toho.“

„Za standardní cenu?“

„Jako vždycky. Když hejbneš kostrou, přihodím prémii.“

„Během půl hod'ky dodělám takovou drobnost a pak se do toho položím. Nejpozději ráno budeš mít všechno v boxu.“

Dick Tracy se poťouchle ušklíbl a zmizel.

SARAH SE PUSTILA do vlastního pátrání.

Při složitosti virtuálních komunikačních sítí pokrývajících mimo bezútešných pouští celý Avalon to byla přímo sisyfovská práce. Měla sice k dispozici nepřímá vodítka a mnou stanovená kritéria, přesto šlo o hledání jehly ve stohu slámy. Současně jsem požádal, aby vypracovala osobnostní profil Stelly Hellerové.

Mně nezbývalo, než se po nudném cestování z orbity vysprchovat a zalehnout.

Kdyby něco, Sarah dá okamžitě vědět.

Stejně jsem byl po včerejším flámu *U stažený opice* pořád nesvůj a na vydatnější jídlo neměl pomyslení. Další pivko nepřicházelo v úvahu, doba flákání skončila.

Budu makat, dokud zakázku nedokončím. A lhal bych, kdybych tvrdil, že se na to netěším.

Nejlepší ze všeho je se pořádně vyspat.

Do toho jsem se pustil hned.

ZULU 0230

Relace od: Heller

kategorie: Přísně tajné +

Autorizace: HyperLQ/589–71720

kódování: Achronom

rozhodnutí: neprodleně aktivujte AUtON–SAS(002) dle výchozího zadání verze 16.2 základní kmenové dělení 3/5/3/1

požadována maximální variabilita a odolnost, vzorcová samostatnost 97,7

Specifikace: váhový limit 95 – výška 185 – typ human12 – výzbroj automag emg24/exp – disponibilita neomezená

Určuji: výkonové prostředky neomezené

Příjem nepotvrzovat

cqtr/0004788/vdf69990–33/12six

ŘEDITEL BEZPEČNOSTI WEYLAND–YUTANI přecházel po své pracovně.

Mimo projektoru a lampičky na pracovním stole nesvítilo v místnosti žádné světlo. Kouty tonuly v šeru, tlustý koberec skrápěly olejovitě černé stíny.

Chodil tak již přinejmenším patnáct minut.

Vlastně od té doby, co jej vzbudil komunikátor.

Navzdory hluboké noci okamžitě vstal a sešel dolů, aby na bezpečném terminálu převzal důležitou zprávu. Jako Hellerův přímý podřízený neměl nárok na vlastní soukromí a klidné, ničím nerušené sny.

Musel být svému zaměstnavateli kdykoli k dispozici.

Uprostřed pracovny se náhle zarazil, obrátil a vrátil se k projektoru. Upřel červené oči na holografickou stránku a znovu si pečlivě přečetl interní sdělení, jako by ho viděl poprvé.

Nikdo ho nemohl vidět, takže si dovolil pokrčit rameny a potřást hlavou.

Dlouhý domácí župan si pevněji přitáhl k tělu, ruce vrazil do hlubokých kapes.

Tohle se mu pranic nelíbilo.

Operace již běžela, rámcová opatření byla vypracována. Zaběhané a léty prověřené postupy přinášely šanci na relativně snadný úspěch. Jenže tohle Hellerovo nové rozhodnutí vnášelo do akce nový a nejistý prvek, předem těžko odhadnutelnou veličinu.

Naposledy zkontroloval technické specifikace a pokyn smazal. Za pár minut je předá dál, čímž spustí další řetězec událostí.

Nervózně vzdychl.

Nemohl se však postavit proti. Jeho přání nic neznamenal.

Byl pouhým vykonavatelem vyšší vůle.

Hologram zhasl a rozjívěných stínů v luxusně zařízené místnosti přibýlo. Jako by získaly životnost, které stolní lampička se zeleným stínítkem nedokázala učinit přítrž.

RÁNO JSEM PŘEKONTROLOVAL ICOM, ale žádný vzkaz ani poštu neobjevil. Dick Tracy se kupodivu neozval. Proto nezbyvalo, než očihnout, jaké drobtů zůstaly doma.

„Tak spust’“, řekl jsem a usedl před holografickou projekci.

„Plošné prohledávání hotovo z dvaadvaceti procent,“ sdělil pohotově dívčí hlas.

„Dost málo. Co tě zdržuje?“

„Snažím se být opatrná, John. Některé podprogramy veřejného systému jsou poměrně citlivé na tak masivní invazivní činnost. Musím je obcházet, a to vyžaduje čas.“

„Co Crystal House?“

„Fyzická, a zejména virtuální obrana asteroidu je na špičkové úrovni, několikanásobně jištěná a reaguje na sebemenší podnět.“

„Pracháči se o sebe klepou,“ přisvědčil jsem.

„Udělala jsem test a poslala zaručeně anonymního Červa z logistického centra Sluneční soustavy. Primární hráz Crystal House jej okamžitě zaregistrovala a bezezbytku zničila, ačkoliv jeho odolnost byla o pět řádů navýšena. V takové konfiguraci by ho nezlikvidoval ani systém Bankovních rezerv, pouze by jej zapouzdřil. Je to nepříjemné varování.“

„Seš vůbec schopná proniknout dovnitř?“

„Teoreticky ano, John, ovšem praktická stránka je mnohem složitější. I dílčí kroky vyžadují důkladnou přípravu.“

„Snaž se, Sarah!“

„Rozumím a zařazuji mezi priority,“ řekl hlas neutrálně. „Zahajuji shromažďování vstupních dat.“

„Dal o sobě Dick Tracy vědět?“

„Ne, John.“

„Provolej ho každých třicet minut a nenech se odbýt, ano?“

„Rozumím.“ Chvilí bylo ticho, ale pak se ozvalo diskrétní odkašlání. „Obvykle chceš být o zadavateli informován, zažila jsem to a schvaluji tvou opatrnost, Johne, ale proč v tomto případě tak nezvykle podrobně?“

Zamyslel jsem se, jako by na odpovědi vůbec záleželo.

„Nevím,“ řekl jsem popravdě. „Nezdá se mi to.“

„Zázračná intuice?“

Zaškaredil jsem se na strop. „Všechno v cajku, smlouva je v pořádku, plat fantastickéj... snad právě proto. Z té hromady prachů, která se mi vrší na účtu, mě divně šimrá v nose.“

„To bude rýma, Johne,“ zasmála se dívka. „Možná ses nachladil na té vyhlášené dokařské úrovni.“

„Tvůj smysl pro humor fakticky žeru,“ zaškaredil jsem se.

Nevím proč, ale dotklo se mě to.

PŘED ODCHODEM JSEM SE MRKNUL, jak to vypadá venku.

Čistě ze zvyku.

Můj kutloch se nachází až u monolitického jádra *Silver Tower*, a jen díky tomu si mohu dovolit platit nájem v tak exkluzivním baráku. Čím blíže vnějšímu plášti totiž vegetíte, tím astronomičtější páčky cálujete. Z pancéřových oken proto na pošmourný svět Avalonu shlížejí akorát největší zazobanci, generální ředitelé mamutích společností nebo šikovné děvky, které si ti samí páprdové vydržují v útulných hnízdečcích lásky. Přesto si nestěžuji.

Luskl jsem prsty a polovina jižní stěny se prosvětčila. Celoplošný panel mi pohled z budovy v třístém osmdesátém patře dokonale zprostředkoval.

Nebe bylo nezvykle čisté, první vrstvy mraků se kupily až někde nad pětistým poschodím, takže dohlednost byla opravdu slušná. Vlhké šero sice rozmazávalo kontury vzdáleného horizontu, ale i tak to bylo lepší než jindy. Však se blížila zdejší obdoba léta, která dávala naději na zhruba sto dnů vlídnějšího počasí.

Obraz se plynule posouval, takže to vypadalo, že se dvoupokojové miniapartmá pomalu otáčí. Mohl jsem navolit jakoukoliv konfiguraci zobrazení, včetně vyčištění a použití falešných barev, jenže já akceptoval převážně základní nastavení.

Avalon nebyla má domovská planeta, tím jsem si byl stoprocentně jistý. Narodil jsem se někde jinde a sem mě zavál zprasený osud. Proto ve mně pohled na centrální aglomeraci, která se s šíravou ironií jmenovala *Paradiso*, pořád vzbuzoval nepříjemné trnutí. Obloha bývala málokdy bez souvislého příkrovu mračen, často a vydatně přšelo – někdy i týdný bez přestávky. Domovská hvězda spektrální třídy G byla poměrně vzdálená, takže neposkytovala tolik světla, přesto se průměrné roční teploty držely na slušných sedmi stupních Celsia. Dřív, než člověk tuhle slibnou planetu objevil, klimatické podmínky mívala mnohem příznivější. Jenže masově podporovaná kolonizační a migrační politika Sluneční soustavy zdevastovala Avalon a proměnila jej v napodobeninu Země v jejích nejhorších dobách. A přesto, že byly později nalezeny další obyvatelné světy, planeta si svou téměř dvoumiliardovou populaci přistěhovalců udržela.

Naklonil jsem se, jako bych se chtěl podívat z panoramatického okna.

Řídící procesor bytové jednotky výhled okamžitě roztáhl a natočil směrem dolů.

U masivní paty *Silver Tower*, jejíž gigantické základy se ztrácely mezi desítkami sestupných úrovní, se plazila chapadla špinavé mlhy. Tam hluboko pod přepychem stavby třpytící se iluzí stříbra svítily a blikaly doslova statisíce drobných světél. Byly všude, kam jsem se podíval, táhly se do dálky a ztrácely za hranicí viditelnosti. Řeky pohyblivých, jiskřivých teček vzdušné dopravy se mýjely, křížily, rozpojovaly do mnoha proudů a zase vzájemně spojovaly. Centrum s jeho monstrózními mrakodrapy obtáčely nejprve široké pásy obytných a úřednických čtvrtí střední třídy obyvatel, aby o stovky kilometrů dál poznenáhlu přešly přes obchodní zóny v nezměrné chudinské oblasti. Chátrající ghetta se nakonec prolnula s obřimi zpracovatelskými závody v nejvzdálenějších městských prstencích, za nimiž se už nalézaly jen miliony čtverečních kilometrů farem, hydroponických plantáží a smetišť.

Jediné a zároveň hlavní město Avalonu bylo tím největším architektonickým kolosem, jaký lidská civilizace stvořila, a také rozhodně tím nejošklivějším. Svou obludností se mu nevyrovnal dokonce ani Nový Port Said na Marsu. Vzniklo v dobách prvních kosmických expanzí a chvatné kolonizace čerstvě objevených planet

mimo Sluneční soustavu a po něm se již nikdy nic takového neopakovalo. Víc než miliarda lidí žila a umírala natěsnaná do neskutečného mraveniště, bezbřehého Babylónu chaosu, který se rozlézal jako plíseň kolem strmě čnějícího ostrova věží. Krajinu zadusil koberec kovu, plastu, betonu a skla, obytné a průmyslové komplexy vyplnily údolí a srovnaly horské masivy, zavrtaly se tisíce metrů do země, aby využily každý metr vzácného prostoru. Vybočením v jinak nudném uspořádání se staly kosmodromy ve středních prstencích a v současnosti upadající přístav, který ve šťastnějších letech sloužil lodní plavbě po silně minerálním oceánu daleko na západě. Nekonečná bludiště stovek pater a úrovní se pořád rozrůstala a živelně měnila, takže souhrnné městské plány dávno ztratily jakýkoliv smysl. Gigantické *Paradiso* bylo jako stavebnice – univerzální skládačka, co se přestavuje podle momentální potřeby. Někdy stačily pouhé měsíce, a místo, které jste třeba důvěrně znávali, jste najednou nedokázali najít. Snaha vyhledat určitou adresu v některé vnější oblasti se bez osobní znalosti mohla stát hororem a zatoulat se do míst, jimž se vyhýbala i policie, se rovnalo sebevraždě.

Už jsem chtěl obraz vypnout, ale přesto jsem ještě přeběhl pohledem po zářivých linkách, které se jako paprsky starodávného kola rozbíhaly od středového bodu ostrova. Byly to hlavní dopravní a zásobovací tepny rovné jako pravítko a jedna z nich ústila ze základů *Silver Tower* v děsivé hloubce pod mýma nohama. Protínaly prstence *Paradisa* v nejvyšších vrstvách, mizely za obzorem a pokračovaly pořád dál, dokud nedosáhly jeho pochybných hranic a nerozplynuly se mezi recyklačními poli. Byly tím nejdůležitějším systémem, jenž město doplňoval nezbytnými surovinami, přepravoval potraviny, vodu a energii ze soustavy fúzních elektráren, a naopak jej složitou distribuční sítí zbavoval odpadu. Také poskytovaly tunely pro městskou hromadnou dopravu a vyhrazovaly v sobě nejrychlejší silniční komunikace.

Ačkoliv jsem si Avalon ošklivil, ve skrytu duše jsem tohle zvláště fascinující panorama obdivoval. Nikdy se mi neomrzelo ho pozorovat.

Znovu jsem luskl a místnost potemněla. Vyšel jsem na chodbu a dveře bytu se za mnou zavřely. Zamířil jsem k nejbližší gravitační šachtě, která byla pouhých tři sta metrů daleko.

První vjemy byly čistě technické.

Neměly nic společného s uvědomováním sebe sama, scházel jim podtext čehokoli osobního.

Nezakoušel žádnou bolest ani úlevu.

Byl prostě tu.

Nechápal, nevěděl, neznal.

Ale učil se.

Ten proces byl neuvěřitelně rychlý v lidském způsobu vnímání, pro něho však znamenal cosi, co by se dalo přirovnat k dlouhým měsícům dětského života. Minuty byly dny, hodiny týdny. Vyvíjel se, měnil fyzicky a snad i duševně.

Nasával biliony informací, prováděl bezpočet cvičných operací s geometricky narůstající složitostí.

Utvářel se.

Dospíval.

Přesto to stále nebyl on.

Jistá maličkost chyběla. Cítil to, ale nepátral po ní.

Nehledal spouštěcí mechanismus vlastní identity. Tohle mu nepříslušelo. Věděl, že jeho okamžik teprve přijde.

Stačilo, že přebíral pořád více kontroly nad okolním prostorem.

Pronikal, pátral, shromažďoval, ovládal. Manipuloval.

A pak náhle v jeho pohodlném bezčasí nastala okamžitá a neodvolatelná změna.

Cosí jako šlehnutí blesku, podobno zrodu hvězdy či výbuchu supernovy, jej pozvedlo na vyšší hladiny vnímání.

Kdyby to dokázal, zaradoval by se.

Patřil mu svět.

Byl připraven.

Stopař ožil.

„NEMŮŽE TO BÝT TAKHLE JEDNODUCHÉ, prostě nemůže!“

Mávl jsem rukou a odehnal holografickou reklamu, která se mi chystala usadit nad pravým ramenem. Pestrobarevná bublina předvádějící značkové čistící tablety na zubní protézy uraženě odplula stranou, kde neslyšně praskla a zaplnila vzduch vodopádem blýskavých zlomků motýlích křídel.

Dick Tracy se mi na levé sítnici unaveně zašklebil. „Věř tomu, kámo. Dalo mi to fušku, ale je to tak!“

„Nezdá se mi to.“ Zvedl jsem límec, abych se chránil před lezavým mrholením. „Nejdřív se věčnost neozveš, kašleš na domluvu, nebereš hovory, a pak na mě vychrlíš tohle.“

„Makal jsem jak blázen. Měl jsem mozkovnu napíchlou na pěti kanálech naráz, takže jsem se nemínil rozptylovat.“

„Vzalo tě to?“ Opřel jsem se o nároží technického bloku, které vyrůstalo ze skalního podloží. Obrovský žulový převis se mi vypíнал nad hlavou a v jeho sesutí bránila pouze soustava podpěrných pásů a hlubokých injekcí.

„Zdá se mi to zajímavý,“ připustil.

„Aha.“

„Prémii si rozhodně zasloužím.“

„Ověřil's to?“

„Hele, Dormere,“ protáhl Dick Tracy výhrůžně. „Nechtěj se mnou vychcat!“

„Je to v pořádku, John,“ ozvala se mi ve vnitřním uchu Sarah. „Podívala jsem na to. Ačkoli disponuje omezenou výbavou, má obdivuhodně vytríbený smysl pro hledání.“

„Dobře, očíhnu to.“

„Bereš?“ ujistil se počítačový pirát.

„Jasně. A díky.“

„Tak zlom vaz,“ popřál mi. Očima sjel mimo záběr, kde na jiném monitoru sledoval převod peněz. „Kdyby něco, víš, jaké poskytuju záruky. Jsem solidní firma, Dormere.“

„Proto tě mám rád,“ utrousil jsem a ukončil spojení.

Sevřeno magnetickými prstenci zářilo v kupoli podzemního dómu umělé slunce. Pod oblouky četných lávek a přemostění se do hloubi čtyřiceti metrů propadal kaňon s hladkými stěnami, jež tvořilo sklo a ocel, a až úplně na dně se nacházela expresní komunikace, po níž se v obou směrech řítilo s burácivým hučením deset proudů vozidel.

Promnul jsem si pobolívající oko, vyrazil po sestupné balustrádě a vmísil se do spěchajícího davu.

4. KAPITOLA

ŘEDITEL BEZPEČNOSTI obcházel světlý obdélník visící ve vzduchu, opakovaně pročítal analytický rozbor a tvářil se čím dál ustaraněji. Protáhlý obličej se mu složil do hlubokých vrásek, přemýšlivě se kousal do spodního rtu.

Na virtuálním panelu zablikala ikonka příchozího hovoru.

Mávnutím smazal první plochu. „Ano?“

Ve vzduchu se objevila tvář šéfa techniků utajeného oddělení číslo

3.

„Hotovo,“ oznámil inženýr. „Aktivace kompletní.“

„Rozumím,“ přikývl Peterson stručně.

Místo technika se vzápětí ze stříbrného oparu vynořila tvář miliardáře Hellera.

„Jsme připraveni, pane,“ oznámil Peterson.

Oči barvy kovu se na něho zkoumavě upřely. „Vám se to moc nezamlouvá, co?“

Ředitel bezpečnosti se mimoděk zachvěl. Neměl tyhle pohledy rád, příliš dobře věděl, co znamenají. „Abych pravdu řekl, je to opravdu nutné, pane? Skutečně si myslíte, že to moji lidé nezvládnou?“

Reakce byla strohá a odmítavá. Přesně, jak čekal.

„Měl jste k dispozici dva týdny!“ V záběru se ukázaly prsty pravé ruky a významně zahrozily. „Ne, kdepak. Nemohu čekat. Jde o hodně.“

„Nyní, když je Dormer na stopě, proběhne všechno mnohem snadněji.“

„Jste si tím stoprocentně jistý?“

Na to neexistovala jednoznačná odpověď.

„Doufám v to,“ řekl opatrně.

„To v žádném případě nestačí!“ ut'al Heller. „Berte Stopaře jako další variantu téhož!“

Peterson věděl, kdy kapitulovat. „Jaký bude jeho úkol, pane?“

„Prioritou je najít hlavní cíl. Takže ať toho chlapa zachytí a prozatím pouze sleduje. Udržovat odstup, zamezit nežádoucímu kontaktu a prozrazení.“

„A dál?“

„Neutralizovat sebemenší možnost úniku informací.“ Heller krutě zvlínil rty. „Však víte, co dělat, Petersone. Postarejte se o všechno okolo... jako obvykle.“

„Jistě, pane. A co zbraň? Je to experimentální model, stejně jako Stopař.“

„V praxi oba systémy fungují spolehlivě.“

„Ano, testy dopadly úspěšně. Jenže nasadit tuto kombinaci do venkovního světa jako samostatnou jednotku... možná je to předčasné.“

„Chci výsledky!“ usekl Heller. „Nic jiného mne nezajímá!“

„Ano, pane,“ řekl Peterson. Další poznámky, které se mu draly na jazyk, obezřetně spolkl. Tady se pohyboval na zatraceně tenkém ledě a poštvat proti sobě boha rozhodně nemínil. „Rozumím. Do hodiny bude Stopař vysazen.“

„Výborně.“ Miliardář se rozplynul jako mávnutím kouzelnou hůlkou.

Peterson se vrátil za stůl a posadil se do pohodlného křesla.

Dlaní si utřel orosené čelo.

„VÍŠ, *CO JE TAM DÁL?*“ zeptala se Sarah tiše.

„Jo. Pekelná kuchyně.“ Loudal jsem se nenápadně po opačné straně širokého bulváru, než začínala zřetelně patrná hranice smutně proslaveného chudinského ghetta.

„*Jsi sám,*“ poznamenala.

„Jako vždycky.“ Pokrčil jsem rameny.

„*Infrastruktura téhle oblasti je mizerná. Co není zničeno, většinou nefunguje.*“

„Počítám s tím.“

„*Možná tě nebudu moci chránit, Johne.*“

„Poradím si.“ Nastoupil jsem s asi deseti lidmi na plošinu, která se zvedla a oklikou přes vyšší úroveň nás dopravila nad dálnici. Za teritoriálním dělením z betonových zátarasů se zvedaly terasovité obytné bloky s dírami místo oken, rozbité autobusy pohyblivých chodníků obkličovaly vypálené obchodní centrum, zatímco pokroucené magnetické vedení povrchové dráhy slepě končilo před zazděným

tunelem. Hlavice veřejných IDSenzorů byly po obvodu čtvrti ukradené, holografické projektory potkal ten samý osud. Místo nich každou volnou plochu pokrývaly nevydařené psychomalůvky, které méně odolným kolemjdoucím způsobovaly závratě a nevolnost.

Odporné místo.

A ještě horší to bude v bludišti uliček, průchodů a zchátralých komplexů, kde se spolehlivě vyznala jen místní lůza.

„Nemám z toho radost, ale jestli ta holka tam někde je, musím ji dostat ven,“ řekl jsem potichu. „Dick tvrdí, že únosce vyhmátl, a já mu věřím.“

„Proč?“

„Jsem za to, proboha, placenej!“ řekl jsem víc nahlas, než jsem chtěl. Bledý transvestita, který cupital kousek přede mnou, se polekaně ohlédl.

„Nech to na policii, Johne.“

„Zadání znělo nezatahovat je do ničeho, a toho se držím. Mimoto, ti tupci se sem bez tanků neodváží strčit ani nos.“

„Oni to nedokáží a ty ano?“

Nepatrně jsem se usmál. „Mám přeci tebe.“

Neodpověděla.

Odbočil jsem z chodníku a prošel mezerou mezi ježky prázdného kontrolního stanoviště.

Sporadicky rozmístěné lampy jako by ještě víc vybledly.

PODZEMÍM PROTAHOVAL LEDOVÝ PRŮVAN a přinášel s sebou zápach otevřených stok. Z horních úrovní hojně prosakovala voda, kaluže pokryté mastnými oky se rozlézaly od chodníku k chodníku. Bzučící lampy se kývaly na holých drátech mezi bloky a mořily úzké ulice roztančenými kostřbatými stíny.

Kráčel jsem středem a nevěnoval pozornost nevraživým pohledům starousedlíků; vyschlým starcům a zapšklým stařenám, co vysedávali v šeru před vybouranými vchody do společných domů a donekonečna probírali vzpomínky, jež čas opředl pavučinami.

Večer se kvapem blížil, ale zde se to poznat nedalo. Pořád tu panovala navenek ospalá atmosféra skrývající pod rozedraným pláštěm snůšky hrozeb a přísliby nevýslovného utrpení. Vyprázdněné

koridory zaneřádily rezavějící vraky vozidel z lepších let, chudoba a bída čišela z každého kouta, výklenku a okna jako kosti dočista ohlodané mrchožrouty.

„Už něco máš?“ šeptl jsem.

„*Momentíček,*“ odpověděla mi Sarah v hlavě. „*Za chvíličku je u tebe.*“

Pohlédl jsem na zastíněný displej ICOMu a uhnul doprava.

Muži a ženy, děti, výrostci i mutanti, jež zde našli útočiště před normální společností, se za mnou otáčeli, tu a tam jsem zaslechl nadávku či plesknutí nenávislného plivance.

Nebylo mi příjemně, ale oni se báli ještě víc. Byl jsem pro ně cizincem, který do těchto míst nepatřil. Ale protože jsem mířil do hloubi nebezpečného území úplně sám, nebyli si jistí, jak reagovat. Snad mě považovali za ubožáka, který si spletl cestu, sebevraha, co nemá sílu to sám skoncovat, nebo adrenalinového cvoka, jenž si pohrává s vlastním životem.

„*Je nad tebou.*“

Pohlédl jsem nenápadně ke stropu, kde se vznášel disk detekčního robota.

„Nic méně nápadného k mání nebylo?“

„*Mně vyhovuje,*“ odsekla Sarah. „*Disponuje velkou přenosovou kapacitou.*“

„Kdes ho vzala?“ zeptal jsem se smířlivěji.

„*Vypůjčila jsem si ho od městské správy.*“

„A nebude jim chybět?“

„*Nasimulovala jsem poruchu. Domovský systém ho odstavil a o zbytek se postarám.*“

„Potřebuju mnohem menšího čmuchala.“

„*Dělám na tom.*“

Vyrazil proti mně žebrák s nohama ovázanýma hadry. Prudkým gestem a zlým pohledem jsem jej zahnal, dalšímu se obloukem vyhnul.

Nechtěl jsem, aby se ke mně kdokoliv přiblížil.

Zatím.

NAVIGACE ZAČALA KOLABOVAT.

Naštěstí Sarah obstarala dalšího létajícího drona – tentokrát starý údržbářský stroj – který použila jako přenosový bod a vykryla mi nejhorší výpadky.

Zkontroloval jsem pozici.

Byl jsem poblíž adresy, co mi poskytl Dick Tracy. Netušil jsem, a ani jsem se ho neptal, jak ji získal. Pokud tvrdil, že tady únosci drží Stellu Hellerovou, byla to na devadesát procent pravda. Málokdy se totiž mýlil.

Na svou spolehlivost a síť nejrůznějších práskačů byl náležitě pyšný.

„Pozor!“ varoval dívčí hlas.

Skryl jsem se za vraty visícími na jednom pantu a počkal, dokud koridorem neprošla banda holých lebek cinkajících železem. Tiskl jsem se zády ke zdi, ruku na pažbě PDWečka, smysly napjaté a připravené.

Málem jsem se lekl, když shůry zaznělo zašumění a před obličejem mi zastavil dron o průměru sotva třiceti centimetrů.

„Přesně!“ pochválil jsem. Venku rachotila stará kára, kdosi se přiopile smál a pak spustila vřískavá hudba.

„Na tohle bacha, Johnne, policajti jsou na svoje hračky dost umanutý.“

„Sprovedím ho potom ze světa,“ ujistil jsem ji.

ICOM napověděl, že bludiště dvorků za mými zády bude nejvhodnější variantou. Na ulici mne vidělo již dost lidí, musel jsem se mít proto na pozoru.

Tamtamy duněly určitě o sto šest.

Jak jsem se otočil, zjistil jsem, že sotva pět kroků ode mě stojí holčička v záplatovaných šatečkách a kulí na mne a průzkumného drona velké hnědé oči.

„Pššt!“ přiložil jsem si ukazováček na rty a spiklenecky zamrkal.

Zaváhala, ale pak moje gesto s dětskou neohrabaností zopakovala.

Když jsem byl na druhé straně temného průchodu, ohlédl jsem se a pořád ji viděl jako nehybnou siluetu s rukou zvednutou k puse.

Pak jsem seskočil do odtokové štol, jejíž strop se zhroutil, a ošuntělá proluka zavalená nepotřebným harampádím mi zmizela z očí.

SAS BYTOST CHÁPALA, co má dělat.

Znala svůj úkol.

Jakmile neoznačené nákladní vznášedlo zastavilo, vystoupila jako každý normální člověk a dál šla po svých. Anonymní stroj ihned odrazil od chodníku a zařadil se do proudu vozidel mířících na sever.

Stopař nikam nespěchal, prostě jen nechal své nové končetiny, aby jej nesly neměnným rytmem, zatímco nebiologickými smysly osahával neznámé prostředí. Pořád získával zkušenosti, ačkoli *dětství* měl již za sebou. Byl soběstačný a připravený.

Zkoumal a třídil záplavu vjemů.

Proplétal se davem spěchajícím k zastávce magnetické dráhy, obhlížel lidi ze všech stran, tu a tam se o někoho letmo otřel.

Vyhodnocoval, pasivně sbíral data.

Pátral a určoval.

Dolad'oval topografii prostoru, tříbil si orientaci.

Když získal dojem, že vytěžil, co se dalo, s jistou opatrností se duševně natáhl a napojil se na nejbližší síť. Zpočátku neriskoval, nezahájil masivní útok. Postupoval takřka pomalu, seznamoval se s novou částí reality. Zůstával neviditelný.

Vyhýbal se virtuálním kontrolním bodům, destrukčním pastem i nástrahám. Maskoval se před čistícími soubory a antivirovými programy.

Se stále větší jistotou rozšiřoval pole své působnosti.

Během čekání na soupravu do centra se pustil do vlastního průzkumu.

S KAŽDÝM KROKEM BLÁTIVOU BŘEČKOU jsem se propracovával dál.

Nade mnou se ozývaly divoké zvuky, mřížemi ve stropě stoly jsem viděl odlesky ohňů planoucích ve starých barelech. Ozvěnou se ke mně nesly výkřiky radosti i bolesti, slyšel jsem útržky řeči, sténavé chlapské hekání těsně před vyvrcholením, vzlykové prosby a usedavý pláč. Číchal jsem smrad prasklého odpadního potrubí, hnijících mršin odhozených do kanálu, do nosu mě udeřil čpavě nasládlý odér drogových varen, pod nimiž jsem procházel. Přes nohy mi hravě skákali vypasení potkani, na rameno občas spadl chlupatý pavouk velký jako pěst.

Na tohle všechno jsem byl zvyklý.

Byl jsem špínou, špínou jsem se brodil.

Zastavil jsem pod žebříkem zapuštěným do přístupové šachty.

ICOM souhlasně blikl trasovacím symbolem.

„Fajn.“ Rozepjal jsem plášť, zahýbal rameny a uvolnil ztuhlé krční svaly. Na němž vyslovený příkaz se mi rozjasnilo vidění, každý detail splaškové stoky se náhle stal jasným a zřetelným.

Chytil jsem první příčku a vyšvihl se vzhůru.

MĚŘENO LIDSKÝM ČASEM NETRVALO DLOUHO – snad pouhých pět minut – a Stopař získal první výsledky. Jednalo se spíš o jakési fragmenty, drobné nesrovnalosti, které upoutaly jeho pozornost.

Ve světle toho, že prohledával kompletně celé Paradiso, se však jednalo o gigantický výkon. Každá částčka jeho těla byla zapojena do analýzy, v tu chvíli se spíš podobal chodící Světové databance.

Zaměřil se a nejslibnější informace znovu profiltroval.

Nakonec mu zbyla hrstka bitů, údaj nevalné kvality.

Anomálie v systému koncentrovaná do určité oblasti.

Nebylo to nic moc, ale odněkud začít musel.

Na příští zastávce vystoupil, seběhl do nižší úrovně, kde počkal na vlak jedoucí opačným směrem.

DVEŘE A ZA NIMI BYT.

Rozpadlá schodiště, kilometry chodeb bez konce, oprýskané zdi a opadávající omítka.

Vnitřní blok, šedesát pater bezútěšnosti.

Vybydlené a zdevastované sekce, zápach roky nevětraných kójí. Brouci, pavouci, barevně pruhované mnohonožky. Šišatá hnízda žravého hmyzu nalepená ve stinných koutech, armády parazitů a hory odpadků.

Zpoza tenké přepážky hulákala naplno puštěná holovize, před prahem se povalovaly použité jednorázové ampule a zbytek starého injektoru.

Feťácké doupě.

Perfektní kamufláž pro případné únosce a jejich obět'.

Postavil jsem se vedle zárubně a čekal.

Průzkumný dron dokončil prohlídku chodby a vrátil se zpátky. Prostřednictvím jeho milivize jsem nahlížel do pochybného soukromí živořících chudáků, opilců a ztroskotaných existencí.

„Sarah?“

„Slyším tě, Johne.“

„Jdu dovnitř.“

„Dobře. Monitoruji okolí a zatím je všude klid. Po východním schodišti jdou dva lidé, ale jsou příliš daleko. Pravděpodobně se do ničeho nebudou plést.“

Do ruky mi vskočilo PDWéčko, nadechl jsem se a kopnutím rozrazil chatrný zámek.

UŽ KDYŽ JSEM VPADL DO BYTU, přestal jsem si být jistý Tracyho neomylností.

Takhle jsem si úkryt všehoschopných profilů rozhodně nepředstavoval.

Z původně mezonetového uspořádání se stalo skladiště, kde se vršily stohy krabic s kradeným zbožím, část přiček byla vybourána, podlahu zaneřád'ovala tlustá vrstva všemožného svinstva a rozbitého nábytku. V hale za krátkou chodbičkou si kdosi před nedávnem rozdělal oheň, očazené zdi i strop pořád čpěly spáleninou.

Mávnutím jsem poslal drona na druhou stranu a sám se vydal za hlukem.

V obývacím pokoji se kolem stěn roztahovaly odrbané látkové sedačky, po zemi se válela neuvěřitelná směsice prázdných lahví a injektorů, na bedně, která sloužila jako jídelní stůl, se povalovaly mastné zbytky večeře. Ze stropu svítil purpurově rudý neon, vzduch byl vydýchaný a přetopený z přenosných kamínek sálajících v rohu.

U vzdálenější stěny si to právě bez zájmu rozdávala vychrtlá dvojka, další párek sledoval souložící kámoše z křesel před dunící holovizí.

Přejel jsem pohledem mechanicky se zdvihající půlky, roztažená špičatá kolena, chlupatá lýtka i černotou umazaná chodidla. Oba aktéři měli do ztrhaných obličejů vepsány nepřítomné výrazy, tomu vespod visel z popraskaných rtů oschlý jazyk.

Byli v rauši a nejspíš ani nevěděli, co se s nimi děje.

První smažku jsem shodil i s křeslem, na druhého namířil zbraň.

„Kde je?“

Nemohli mě slyšet.

Vlny nemelodického chaosu se valily místností, po obrazové ploše vířilo jakési kaleidoskopické šílenství. Stiskl jsem spoušť a krátká dávka umlčela nelidský hluk, co drásal ušní bubínky.

Ticho, které bojácně vyklouzlo z rohů, bylo bezmála tak nepříjemné jako předchozí blázinec.

„...děláš, vole?!“ vyjekl narkoman. Druhý na mě zíral nepřírozeně roztaženými panenkami.

Aniž jsem je spustil z červené tečky laserového zaměřovače, obešel jsem je a pořádným kopancem buzeranty oddělil. Ten, co dělal chlapa, se zmateně převálil, naběhlé přirození mu směšně trčelo z boláky obsypaného klína.

„Kde je?“ zopakoval jsem otázku.

„A jako kdo?“ opáčil blondák s řídkou kozí bradkou.

„Ta holka.“

„Seš magor?“ utrousil druhý a konečně vytáhl ruku z rozepnutých kalhot.

„Stella Hellerová se jmenuje.“

„Tady žádnou píču nenajdeš.“

Nahý buzík se zachichotal. Asi mu na tom přišlo něco vtipného.

Tracyho stopa byla falešná. Tady to děvče imaginární únosci opravdu nedrží.

Z haly přiletěl dron, buzík ležící na zádech ho sledoval nechápavým pohledem.

„Co seš zač, frajere?“ ucedila nenávistně smažka v křesle a zatápala prsty pod prosezeným sedákem. „Fízl?“

„Instalatér.“ Usadil jsem mu červenou tečku doprostřed čela.

„Pozor!“ varovala mě Sarah.

Za mnou práskl výstřel, kolem ucha mi proletěl závan horka a ve zdi vedle telestěny se objevila díra jako vrata.

Hodil jsem sebou bokem, velkou bednu využil jako kryt. PDWéčko jsem namířil na dveře, ale vchod do místnosti zel prázdnotou.

„Chcípni, zmrde zsranej!“ zaječel feťák s bradkou. Vytrhl zpod polštářů miniaturní samopal a pustil mým směrem dlouhou dávku.

Vzduchem létaly bzučící střely a já se krčil při zemi. Do místnosti nakoukla hlaveň zkrácené brokovnice, zaduněl výstřel a ve zdi se objevil další zubatý otvor.

Dron visel ve vzduchu, jako by se ho to netýkalo.

Využil jsem jeho senzorů a obě oči se mi vycentrovaly na mód milivize. Skrz přičku jsem zachytil barevně zvýrazněnou siluetu s puškou, za rozdrbanou sedačkou čtyři sjeté teplouše.

Napočítal jsem do tří, využil krat'oučké přestávky a pak se bleskově vyklonil zpoza bedny. Buzna, co dělala *mámu*, koupila pětirannou dávku do prsou. Na bledé kůži napjaté přes vystouplá žebra se mihnutím oka zjevily hladké kulaté dírky a pak mu rachitický hrudník vybuchl krvavým gejzírem. Druhého chcípáka jsem zasáhl do pajšlu. Energie střel s ním mrštila dozadu, vytržená páteř se mu obtočila kolem vyhublého krku.

Překulil jsem se a pokusil se prostřelit zeď, za níž se schovával hajzl s pumpou. Jenže jsem podcenil odolnost bytové přičky a přecenil průbojnou schopnost PDWéčka. Výbušné střelivo sice rvalo ze zdi mraky úlomků a prachu, ale chlapa za ní zneškodnit nedokázalo.

Z opačné strany jsem pod levou lopatku schytl divoké kopnutí, které mě rozmázlo na podlaze.

Přestřelka maličko polevila.

„Koupils to, fízle?!“ zaječela Řídká bradka.

Díky bohu za kevlar!

Převrátil jsem se na záda a počastoval ho dlouhou dávkou. Jenže se stačil schovat a ke stropu vyletěla pouze pěnová výplň ze sedáků.

„Chachááá... zkus to znova, ubožáku!“ zaskřehotal posměšně.

Skrz zeď jsem viděl, jak se od haly plíží ještě jedna figurka s kvérem.

Dozrál čas radikálních řešení.

Upustil jsem PDWéčko, nadzvedl se, hmátl pravačkou pod rozepnutý plášť a šklubnutím přetáhl na prsa speciální armádní karabinu. Levačkou jsem uvolnil sponu přednastaveného popruhu a botka masivní, krátké automatické pušky se mi zapřela do ramene.

Bum! práskla brokovnice naposledy a několik broků mi zaškubalo rukávem.

Trrrrrrrrrrrr! zazpívala karabina. Průbojná munice prošla stěnou jako máslem a rozcupovala střelce na cucky.

Otočil jsem se na kolena a prošíl jídelní bednu, sedačku i Řídkou bradku skrz naskrz.

Znovu obrat, a tentokrát tři jednotlivé rány po týpkovi v hale.

Jeho reakce však byla překvapivě svižná. Uskočil a v pohybu opětoval palbu těžkým kalibrem.

Do obličeje mi vletěl vějíř střepin plastového obložení. Přesto jsem ránu za ranou následoval útočníka, dokud jsem ho nedostal před vyraženými dveřmi na záchod.

Upadl, zbraň mu vyletěla z rukou.

Nasypal jsem do něho dalších pět střel.

Pak jsem se zvedl a namířil hrozivé ústí automatické pušky na posledního buzíka.

„Ne-e...“ zamečel. Prázdné dlaně mu jako na drátkách vyletěly ke stropu. Penis, nyní zplhlý a svráštělý jako kus nevydělané hověziny, se mu kýval mezi špinavými stehny.

Ustřelil jsem mu hlavu.

A poté už to byla rutina.

Prohledal jsem doupě, spodní i vrchní patro, ale na nic podezřelého nenarazil. V horních ložnicích se povalovaly na proležených matracích pouze hromádky smradlavého oblečení a rozcupované obaly z vykradené lékařské zásilky. Sešel jsem do obývacího pokoje, přesvědčil se, že jsou všichni mrtví, vyměnil poloprázdný zásobník karabiny a schoval ji pod plášť. Zvedl jsem z podlahy PDWéčko, přebil ho a zasunul do podpažního pouzdra.

„Johne?“

„No?“ Mnul jsem si ztuhlé rameno. Balistická tkanina malorážové střely naštěstí zastavila.

„Měl bys odejít.“

„Proč? Policajty nikdo nezavolá.“

„Něco se děje.“

„Co?“ Zrak se mi vrátil k normálu. Barevně přesaturované, prolínající se linie se rozplynuly, nahradila je jedovatá žlutá stěna a mdlá šedá prošlapaných podlah.

„Nevím, ale je to vážné!“

V jinak tichém hlase zazněl podtón naléhavosti.

„Upřesni.“

„Skutečně nevím, Johne. Ale pohybuje se to... a blíží.“

Naposledy jsem se rozhlédl po té spoušti a potřásl hlavou. Ve spráncích a vzadu na temeni bujela ložiska ostré bolesti.

Byl jsem vyčerpaný.

„Běž!“

KDYŽ JSEM OPOUŠTĚL OBYTNÝ BLOK, zem se mírně otřásla a za chvíli se přivalila rachotivá ozvěna. Prudký poryv vzduchu mi rozvířil smetí kolem bot a zaškubal cípy pláště.

Těch pár nuzáků bloumajících v setmělém koridoru se poplašeně rozhlédlo.

Autodestrukce ukradeného policejního drona fungovala spolehlivě.

STOPAŘE si v chudinské čtvrti nikdo nevšímal.

Přizpůsobil si shrbenou postavu, takže se neodlišoval od většiny obyvatel neblaze proslulé oblasti. A když mu cestu zastoupila čtveřice drsňáků z jamajského gangu, stačilo dát jim nahlédnout pod kapucu staženou do tváře a zbytek byl jen na nich. Zalapali po dechu, obvyklé vyděračské výhrůžky jim zamrzly na odulých pyscích. Natolik snaživě mu uhýbali, že o sebe navzájem zakopávali.

Nechtěl dělat rozruch.

Zaznamenal explozi na hrstce domovních čidel, která v šedesátipatrovém bloku zbývala.

To bylo ono.

Zároveň však věděl, že přichází pozdě.

Změnil směr a minul tolik brlohů, že by se normálnímu člověku udělalo zle. Pod úrovní země byla zima a lezavé vlhko, na nárožích hořely čadící ohně, které nahrazovaly živořícím chudákům zablokované dodávky tepla.

Z křižovatký nedaleko hlavního vchodu sledoval, jak dobrovolníci ze vstupní haly vynášejí mrtvé a raněné. Obří ventilátory ve stropní klenbě stály, takže zápach spáleného masa vytlačil i všudypřítomný chemický odér nelegálních drogových laboratoří.

Zabraný do vyhodnocování situace si po dobu předlouhé sekundy nevšiml, že ho kdosi upřeně pozoruje.

Nemusel se ani otáčet, aby dotyčného zaměřil.

Starý drban ve vytahaném svetru, záplatované bundě a rukavicích bez prstů. Zcuchané chomáče vlasů, měsíce neholené vousy, ulámané nehty se zažranou špínou. Prsty s oteklými artritickými klouby svíraly držadlo dvoukolového vozíku se železným šrotem.

Stopař aktivoval nepatrnou část své zadní polosféry, aby zjistil, proč na něho bezdomovec vytrvale zírá. Musel to vědět – mohlo to být důležité.

Do analýzy zapojil většinový podíl kmenových buněk, proměnil je na zlomek vteřiny v gigantický matematický procesor kombinující veškeré dosavadní znalosti, programy a virtuální databáze. Propojil vizualizaci okolního prostoru s vnějším pohledem na sebe sama. Nepatrným zlomkem své pozornosti – vlastně jen tak mimochodem – prozkoumal i přebujelý hrozen rakovinového nádoru pod mužovou hrudní kostí, který jako černá chobotnice zachvacoval chapadly metastáz vysílené tělo. Přesto, nebo snad navzdory tomu, oči měl ten člověk pořád bystré. Zářily ze ztrhaných rysů a zpod povislých víček jako modré drahokamy. Intelaktu zdevastovanému desetiletím pití levného chlastu však trvalo podstatně déle, než se svedl klopotně dobrat jistého poznání.

Stopař disponoval téměř neomezeným operačním výkonem.

Jakmile vyloučil nepodstatné, řešení se ukázalo být poměrně jednoduché.

Byla to jeho chyba.

A během prodlevy mezi tepy bezdomovcova srdce učinil nezbytná opatření.

Přizpůsobil některé své funkce; dosud nehybný hrudník se zvedl a poklesl v simulaci dýchání. Úzce vymezená obličejová partie vyprodukovala potřebné teplo, takže se v chladném vzduchu podzemí objevil obláček simulující dech.

Stařec namáhavě zakašlal, zamrkal a odvrátil se.

V plicích mu zaplál tekutý oheň nemoci, na jejíž léčbu neměl peníze.

Jeho pozornost vybuzená, kdoví proč, postavou s velkou kapucou, ochabla. Nemotorně se zapřel do vozíku a šouravým krokem vyrazil pryč. Dávno jej nezajímala cizí neštěstí, shon kolem mrtvých a křičících živých jej nechával lhostejným. Vždyť ani jemu nezbyvalo příliš času.

Stopař rovněž imunní k nepřízni lidského osudu jej sledoval, dokud nezmizel za nejbližším rohem.

Stále se učil.

„BUDEŠ MÍT EFEKTNÍ PODLITINU,“ okomentovala Sarah výsledky lékařského skeneru.

„To vím i bez tebe,“ sykl jsem. Právě jsem si nechával namožené rameno důkladně promasírovat.

„Na to, jaks zariskoval, jsi vyvázl lacino. Naražený kloub, dočasně omezená hybnost pravé paže, pár škrábanců. Ještě, že nosíš to aramidové oblečení.“

„Pořád dejchám.“ Vstal jsem a relaxační box se zasunul do podlahy. „Skóre je šest nula.“

„Bývaly doby, kdy by se ti to nestalo.“

„Asi stárnu.“ Přejel jsem dlaní po hřbetu ruky, kde zanechaly stopy wolframové broky. „Co Dick Tracy?“

„Nedosazitelný.“

„Hm. Zase má u sebe nějakou holku?“

„Nedokážu odhadnout.“

Z baru jsem vyndal broušenou karafu, nalil si do sklenice na prst jantarové tekutiny a hned do sebe polovinu hodil. Nestaral jsem se, jak se bourbon snese s prostředky proti bolesti. „Musím s ním mluvit za každou cenu.“

„Snažím se, John.“

„Fajn.“ Pohodlně jsem vyhodil nohy na opěradlo anatomické sedačky. Jako profík v oboru znal Dick svoje. Proto se mu Sarah nemohla podívat do bytu, ani ho nesvedla lokalizovat, když se pohyboval po Paradisu.

Už jsem se těšil, jak ho seřvu. Informace, které dodal, neměly cenu zlámané grešle.

Stály akorát život šestici přihrátych feťáků.

A Stella Hellerová nikde.

STOPAŘ SE ROZHODL STRÁVIT NOC v chudinské oblasti.

Tady bezpečnostní kontrola neexistovala, takže se tu mohl skrýt snadněji než kdekoli jinde.

Přiblížil se k hraničnímu pásmu, kde dosáhl na větší množství virtuálních vstupů, a napojil se na globální síť.

Opatrně pátral po indiciích, jež by vedly k výbuchu v obytném bloku.

Neměl se však čeho chytit. Veškeré stopy kdosi pečlivě zametl.

Jediné, na co dokázal přijít, byly tři pohřešované automatické létající stroje. Jeden postrádal 173. policejní okrsek, dva údržbářské roboty hledala správa služeb.

Neměl s organickým životem žádné velké zkušenosti, ze základních přehledů o něm ale nezískal valné mínění. V babylonském chaosu kyberprostoru, kdy se jakákoli sebemenší činnost tisíceronásobně množila a lavinovitě šířila do všech koutů struktury, nebylo v lidských možnostech veškeré tyto stopy zachytit a zbavit se jich.

Ne, to ne.

A právě díky jejich dokonalé absenci pojal Stopař určité podezření.

„DORMERE?“

Zatápal jsem pod polštářem po zbrani, která tam nebyla. Nezapamatovatelný sen mě odmítal pustit ze spárů, takže trvalo, než jsem si uvědomil, že tvář, co na mě civí, je pouhý hologram.

„Sakra, Dicku, máš ponětí, kolik je hodin?!“ obořil jsem se na něj. Modré číslice ukazovaly tři hodiny a padesát minut po půlnoci.

Potměšile se zašklebil. „Heleď, podle stovek tvých urgencí bych předpokládal, že po mně dost silně toužíš. Nejspíš nechceš oslavovat sám, co?“

„Kulový!“ odsekl jsem a šel se napít do kuchyňského boxu.

Tracyho obličej mě následoval. Když viděl, že je v bytě zhasnuto, nasadil zmatený výraz.

„Něco se nepovedlo?“ zeptal se.

Tak jsem mu to naservíroval.

„Není možný!“ bránil se. „Za svou práci ručím.“

„Neříkej?“ utrousil jsem sarkasticky.

„Podle toho, cos mi dodal, jsem vystrachal adresu. Nejsi první, pro koho něco podobného dělám, takže se vyznám.“

„Federálové?“ Již alespoň rok jsem měl v tomto ohledu podezření.

Prohrábl si dredy, ale pohledem neuhnul. „Občas jim helfnu, proto mě nechávaj na pokoji, chápeš?“

„Jak do toho zapadám já, Dicku?“ řekl jsem tiše.

Zamával v záběru rukama. „Ty seš naprosto v pohodě, kámo. Nemaj o tobě ani páru... seš neviditelnej. Na diskrétnosti si, kurva, zakládám!“

„Jinak bys tady nebyl,“ připustil jsem.

„Káp's na to.“ Ulehčeně svěřil ramena. „Koukej, mám sice objednaný dvě libový kočičky, ale stornuju je a zapracuju přednostně na tvoji fušce. A nepřestanu, dokud nerozlousknu, o co kráčí.“

„Tak bych si to představoval,“ přikývl jsem.

Dick Tracy se zamračil. „Štve mě to, Dormere, vážně. Ale jedno ti povím; nebylo snadný získat tu lokalizaci. Takže jestli tam ta holka nebyla, větším parádní boudu.“

Zarazil jsem se. „Záměrně falešná stopa?“

Významně nadzdvihl ježaté obočí.

„Za jak dlouho se ozveš?“ ujišťoval jsem se.

„Maximálně tři čtyři hodinky, pak dám tutově vědět, co jsem vyšťáral.“

Stříbrný hologram zmizel a já dál zíral do tmy.

STOPAŘ SCHOVANÝ VE SLEPÉ ULIČCE zachytil záchvěv právě toho druhu aktivity, na jaký čekal.

Nedokázal rozlišit, zda se jedná o jeho Cíl, protože dotyčný se příliš dobře maskoval. Identita však nebyla v tuto chvíli rozhodující. Stačilo, že se chytil. Specifika objektu byla natolik úzce vymezená, že nemohlo jít o omyl.

Protáhl neexistující svaly, aktivoval spící energii a provedl kontrolu svého vzhledu.

Nepozorovaně, jako dravec na lovu, se vyhnul lidským bytostem v chudinské čtvrti a překročil hranici se sousedním městským distriktem.

Věci se daly do pohybu.

5. KAPITOLA

VYVOLAL JSEM SOUPIS nepřijatých hovorů, prohlédl ho a postupně smazal. Pozastavil jsem se nad identifikací bezpečnostního ředitele Weyland–Yutani, ale pak i nad ním mávl rukou.

Dick Tracy se samozřejmě neozval ani za čtyři, ani za šest hodin. Nebyl k zastížení, jeho ICOM se nehlásil, překvapivě neodpovídal ani bytový správce.

Případ s pochybným únosem se mi zamlouval čím dál tím méně. Získal jsem nejasný pocit, že mě Heller tahal za fusekli.

Jenže proč?

Pokračovat, dokud se lempl Dick neozve? Odpískat to, nebo akci kvůli prachům dotáhnout do konce?

Samozřejmě, že zvítězila varianta *Prachy*.

Prostě začnu od začátku, jako by nebylo přestřelky ve feťáckém doupěti – další položky v mém sáhodlouhém seznamu osobních hříchů.

„Co je dneska s tebou?“ vypálil jsem na Sarah, která se mi zdála být podivně odtazítá.

„Johne?“ zeptala se dívka příjemným altem.

„Hergot, nehraj to na mě,“ utrl jsem se. „Ty přece nepotřebuješ získávat pauzu takovými lacinými triky.“

„Promiň, John,“ omlouvala se s citelným zpožděním. „Provádím šetření, které je náročné na systémový čas.“

„Čeho se týká? Nevím o ničem...“

„Víš, jak jsem tě chtěla včera dostat z toho bytu?“

„Ta nespecifikovaná hrozba?“

„Do sítí proniká cosi, co nedokážu lokalizovat. Vyhybá se to zaměření, utahuje postup a hlavně nemá žádný obraz.“

„Obraz?“ opáčil jsem.

„Z mého pohledu má každý elektronický děj pevně danou podstatu. Tohle však ne. Nevím, jak vypadá. Připadá mi, že se mění podle potřeby, metamorfuje, v cokoli se mu zamane.“

Poškrábal jsem se na nose. „Pokračuj.“

„Začalo to po poledni, nejprve dost nejistě. Ale zlepšuje se, získává jistotu.“

„Co dělá?“

„Hledá, sbírá informace, rozhlíží se.“

„Další hráč na hřišti? Ví o tobě?“

„Ne. Tedy zatím.“

„Tak buď opatrná,“ řekl jsem zamyšleně. Nevěděl jsem, jak to formulovat. „Máš představu... je jako ty?“

Opět nastala nezvyklá odmlka. „V tom to právě je, John. Předpokládám... ale pouze předpokládám, že ne. Fyzicky se připojuje z různých adres, pohybuje se po Paradisu. Nepravděpodobné, že by šlo o krycí manévr.“

Poškrábal jsem se na nose. „Člověk?“

Dívčí postava pokrčila výmluvně rameny.

„Někdo, kdo pokoutně testuje vyspělou umělou inteligenci v reálném světě? Geniální zneužitý vědec, vojáci, tajná služba?“

„Pochybuji. Na síti je to každopádně děsivě rychlé.“

„Jak moc?“

„Řádově skoro jako já.“

Zatrnulo mi.

Konečně jsem se správně zeptal: „Koho hledá, Sarah?“

„Tebe, John.“

Zhluboka jsem se nadechl a zadržel vzduch v plicích. Mezi zuby jsem ho vypustil, až když jsem myslel, že prasknu. „Šla po mně už spousta týpků.“

„Tohle není ten případ.“

„Co víš?“

„Vlastně nic.“

Snad pět minut jsem si to přebíral.

Jedno bylo jisté. Zachovám se tak jako vždycky. S problémy se vypořádám přesně v tom pořadí, jak budou přicházet.

Duchové mě nerozhází.

Svých vlastních mám ve snech zástupy.

Z NEDOSTATKU LEPŠÍCH NÁPADŮ jsem vyrazil na Jižní kosmodrom, kde se nacházelo přístaviště milionářských jacht. Asi půl

hodiny jsem se poflakoval příjemně zařízenou příletovou halou a sledoval cvrkot. Ze salónek, jež navazovaly na doky, vycházeli jednotlivci nebo skupinky lidí a většinou chvátili k parkovišti limuzín, někteří se zastavili v klubové restauraci na pozdní snídani. Mnozí se očividně znali. Srdečně se pozdravili a pak si šli každý po svém. Připadal jsem si spíš jako v rodinném klubu než na letišti.

Poseděl jsem v polstrovaném sedadle, pozoroval nenápadné úklidové roboty, jak se motají po hale, prohlédl si detekční systém a pak si dal u baru multivitamínový džus, který chutnal stejně mizerně jako kdekoliv v levné jídelně. Opravdový číšník v bílé košili s černým motýlkem sice krčil udiveně nos nad nezvyklou objednávkou, ale nahlas ji nekomentoval.

Nakonec jsem proklouzl vchodem pro zaměstnance do letištního zázemí.

„Kde bych našel pana Rodrigueze?“ zeptal jsem se komunikátoru v prázdné chodbě.

„Koho prosím?“ otázala se neviditelná asistentka.

„Denního správce.“

„Ten není momentálně přítomen. Má důležité pracovní povinnosti v...“

„Nechte toho,“ přerušil jsem ji stroze. „Vím, že tady je.“

„Aha,“ zarazil se hlas z terminálu. „Máte pravdu, pane. Koho mám ohlásit, pane?“

„Dormer.“

„A v jaké věci, pane Dormere?“

„Kdo se moc ptá, moc se dozví,“ utrousil jsem.

„Pokračujte na konec koridoru,“ sdělila asistentka spěšně, jako by mě chtěla mít z krku. „Odbočte doleva a sledujte zelenou linii k doku třicet sedm. Pan Rodriguez tam řeší provozní nehodu.“

„Díky,“ utrousil jsem.

Terminál raději neodpověděl.

DOK JSEM NALEZL SNADNO, servisní vstup byl pootevřený. Mezi obloukem deflektorů spočíval trup modrozlaté pětimístné lodi, pod čelistmi magnetického zámku stál hlouček lidí.

„...správa letiště se vám za vzniklé nepříjemnosti omlouvá, pane Gorgo,“ říkal právě snědý muž s černými kudrnatými vlasy.

„Na to kašlu, chlape!“ vztekal se tloušťík v lesklém kabátě a mával buclatými prsty kudrnatému výhružně před očima. „Zaplatíte veškeré náklady!“

„Samozřejmě, pane. Jsme pro podobné nehody pojištěni v plné výši.“

„Poškodili jste mojí Betty!“

„Ještě jednou se omlouvám. Nebylo to úmyslné.“

„Zaměstnáváte neschopnou pakáž!“ zachrčel špekoun, až se mu trojitý podbradek roztrásl. Ukazováčkem s masivním zlatým prstenem zahrozil na údržbáře v šedivém overalu, který postával se svěšenou hlavou opodál a tvářil se patřičně zkroušeně. „Doufám, že ho propustíte!“

„Postarám se o citelné potrestání, pane Gorgo,“ řekl snědý muž.

„Vyhodit... a hned! Na hodinu!“ vedl svou rozčilený tlustých.

Kudrnatému se v očích mihl záblesk nevole, ale do slov nepronikl. „Osobně dohlédnu na opravu. Vy se, prosím, zatím posaďte v salónku VIP, okamžitě vám nechám donést občerstvení... na účet správy letiště.“

Lesklý plášť ještě chvíli znechuceně brblal, ale pak i se svým tajemníkem v patách vypadl z doku.

Přistoupil jsem k černovlasému.

„Správce Rodriguez?“ zeptal jsem se.

„Moment, prosím,“ odbyl mě chlapík a obrátil se k mechanikovi. „Pitomče, nemůžeš dávat bacha? Tohle je za poslední měsíc podruhé! Ještě jednou a letíš, je ti to sakra jasné?!“

„Ano, šéfe... ale ten nakladač...“

„Nechci slyšet žádné výmluvy! To je tvoje starost! Ztrat' se mi z očí a najdi Sigiho, ať sem kouká se svou partou bleskově naklusat.“

Údržbář se s úlevou vytratil.

Správce si vzdychl. „A vy jste co zač?“

„Asistentka mi řekla, že tu budete.“

„Jo... aha. Dostal jsem echo, že mě někdo shání.“

„Koukám, že máte fofr.“

„Den blbec. Od rána se sype, na co sáhnu. Jen se na to mrkněte!“ Aniž by se staral, zda mě to zajímá, odtáhl mne k trupu jachty a ukázal

na škrábanec v modrém laku, kterého bych si jinak ani nevšiml. „Vidíte? Taková pakárna kvůli hovnu. Tupoun, přijde k balíku prachů a hned si myslí, že se kvůli němu svět posadí na zadek. Já to prostě nechápu!“

Správce zavrtěl hlavou.

„To se mi zdá vážně přehnaný,“ souhlasil jsem.

„A tohle mám pořád dokola,“ svěřil se Rodriguez. Nepřítomně přejel prstem po rýze. „Makám v dvanáctihodinovejch šichtách a řeším podobný prkotiny. Pracháči si neustále na něco stěžují; tohle se jim nelíbí, tamto nevoní, zaměstnanci jsou zase levý jako šavle, a když něco zprasí, nechťej se k tomu znát. Nevím, kam dřív skočit.“

„Není nad to si postěžovat,“ utrousil jsem.

Správce Rodriguez se na mě nevlídně podíval, jako by moji malíčkovost vzal na vědomí až teď. Asi se mu nezamlouvala ironie. „Co vlastně chcete?“

„Poptat se.“

„Policajt?“ nakrčil nos kudrnatý.

Zavrtěl jsem záporně hlavou. „Zajímám se o drobnost před patnácti dny.“

„Na nic si nepamatuju,“ řekl Rodriguez nečekaně razantně.

Rozhodil jsem ruce. „Ale no tak.“

„To byl vtip,“ ušklíbl se správce. „Potřebuju zaskočit do kanceláře, tak pojdte se mnou a vykládejte.“

„Jak dostává poštu Crystal House?“

Úkosem po mně hodil okem. „Jste terorista?“

Tentokrát jsem se zakřenil já. „Inspektor ředitelství pošt, odbor kontroly.“

Zahnuli jsme za roh a Rodriguez si odfrkl. „To vám tak baštím. Hele, nevím, o co přesně kráčí, ale rychlejc byste informace získal na tiskovým oddělení.“

„Nezajímá mě bezpečnostní systém směrem nahoru, spíš se snažím vystopovat zásilku, která měla dorazit ten den.“

„O co šlo?“

Rukama jsem naznačil velikost. „Asi jako pouzdro s paměťovým diskem.“

„Víte, oni mají vlastní službu, tudy jim toho moc nechodí a já se nedostávám s poštou vůbec do styku. Musel bych číhnout do záznamů distribuce.“

„A budete tak laskav?“ Zápěstím jsem udělal nenápadné, ale výmluvné gesto.

Olízl si rty. „Sháníte odesilatele?“

„Je-li to možné.“

„Takže průser,“ usoudil.

„Dalo by se to tak nazvat,“ řekl jsem nezávazně.

Koridorem projela souprava plně naložených vozíků a přes nedalekou křižovatku přešli tři mechanici následovaní opravářským robotem.

„Usilujeme o naprostou spokojenost našich klientů a poskytujeme ty nejlepší služby v komerční zóně,“ prohlásil správce se štiplavým nádechem hrdosti a položil dlaň na snímač. „To především.“

Obrazovka ožila.

„Jakmile není zásilka označená jako spěšná, vybírá se poštovní box každý třetí den a jeho obsah se posílá automatickou kapslí,“ poučil mne. „Drahé, ale Crystal House na to má. Ten den, který máte na mysli, však nahoru nic nešlo.“

„Jak to víte?!“ vypálil jsem.

Rodriguez se zarazil, prsty mu zůstaly nehybně trčet nad klávesnicí. V očích mu blesklo, nad kořenem nosu se utvořila kolmá vráska.

Na sekundu se mezi námi rozlilo přímo lepkavé ticho.

Oba jsme horečně přemýšleli, každý o něčem jiném.

„Poslyšte... jak jste říkal, že se jmenujete?“ zeptal se kudrnatý chlapík opatrně.

Bylo zbytečné mu to opakovat. Moc dobře si vzpomínal.

Správce soukromého kotviště se divoce rozhlédl, jako by se bál neznámých lidí. Koridor a křižovatka však byly prázdné, pracovní ruch během polední přestávky nebyl v zázemí velký.

„Nemám vám co říct, je mi líto!“ Stáhl ruku z klávesnice tak rychle, jako by byla do ruda rozpálená. „Odejděte, prosím, sem je nepovoláným osobám vstup zakázán.“

Proměna, která se s ním udála, byla příliš markantní.

Nemělo smysl otálet, stejně bych z něho nic nevypáčil.

Vrátil jsem se do odletové haly a ani jednou se neohlédl, ale i tak jsem cítil, jak mi správčův pohled propaluje do zátylku díru. Vrazil jsem ruku do kapsy bundy a nenápadně prokličkoval kolem parkoviště do nižší úrovně, přes pochybné freeshopy jsem se protlačil nahoru a pak zase zpátky o tři patra dolů. Dával jsem pozor, ale nikdo se na mě nenalepil. Nakonec jsem skončil ve vlaku magnetické dráhy, který měl namířeno na vnější okruh Paradisa.

O dvacet zastávek později se narvané vagóny vyprázdnily. Sedl jsem si do kouta a za mírného kolébání, kdy souprava letěla omšelými, nicméně poměrně čistými úrovněmi, jsem se ponořil do vlastních myšlenek.

ZÁMEK s tichým lupnutím povolil.

Zatlačil jsem na dveře a protáhl se do tmavé předsíně. Přes nos mě okamžitě udeřil štiplavý zápach kořeněných jídel a zatuchlého povlečení. Věděl jsem, že správce Rodriguez není doma, přesto jsem tři miniaturní místnosti bleskově prohledal.

Byl to obyčejný staromládenecký byt, kde se dámské návštěvy zastavují jen na skok. Ta poslední zde musela být poměrně nedávno, neboť na stínítku lampy v ložnici se v průvanu klimatizace pohupovala obrovská podprsenka s košíčky jako sportovní padáky.

Bílá látka vyzývavě zářila do šera.

Nakonec jsem skončil u skládacího jídelního stolku. „Co máš?“

„Nic,“ utrousila Sarah lakonicky z domácího terminálu. „Ten chlap je čistej. Platí řádně daně, nikomu nedluží, do stejné práce chodí už deset let. Občas si domů vodí ženské, netrpí deviantní úchylkou, nekrade a má rád mexická jídla. Všední tuctovej týpek, Johne.“

„Otrava,“ zamumlal jsem.

Prohrábl jsem přihrádky, podíval se do vestavěných skříní, ale nic zajímavého neobjevil.

Respektive nic použitelného.

Zhasl jsem, uvelebil se v laciném křesle z výprodeje a obrnil se trpělivostí.

PŘESNĚ ZA DVĚ HODINY se vrátil Rodriguez z denní směny.

Vstupní dveře se otevřely, před telestěnou se zamihotal uvítací hologram platinové blondýny v titěrných krajkových kalhotkách, kožených jezdeckých botách a řadry takové velikosti, že by jim i ta padáková podprda z ložnice byla malá.

Ale to už jsem se tiskl do kouta vedle ošoupané pohovky.

Ozvalo se bouchnutím, polohlasné zaklení a kudrnatý správce soukromých doků vpadl do pokoje. V úsporném světle zářivky si mě nevšiml.

„Dobrý večer, miláčku,“ zavlnila se bloncka.

„Čus, brouku,“ utrousil Rodriguez a položil nadtý papírový sáček s večerí na multifunkční troubu.

„Jak ses měl, ty můj démoně...“ pokračoval stupidní hologram.

Odkašlal jsem si.

Kudrnáč se vytřeštěně otočil.

Přiložil jsem si ukazováček významně na rty.

„Vy... vy...“ vyrazil ze sebe Rodriguez štěkavě. Děsivě se lekl, přesto mě bezpečně poznal.

„Uklidněte se a posad'te. Ať to s vámi nesečne.“

Nakročil ke mně a vystrčil zaťaté pěsti do rváčského střehu. Když jsem mu však ukázal podpažní pouzdro s pistolí, zplihl a bezradně zatápal po židli.

„Co chcete?“ zašeptal.

„Jednoduché odpovědi.“

„Zmizte.“

Bylo evidentní, že začít musím já.

„Víte, dneska jsem se pustil do rutinního ověřování některých faktů,“ řekl jsem uvolněně. „Vůbec nic jsem od toho nečekal, popravdě, kdybych byl skutečně policajt, vůbec by mne nenapadlo se o vás zajímat. Projel bych kyberprostor, našel, co potřebuju, a vyptával bych se pouze v případě konkrétního podezření. Tak funguje úřední postup.“

Zahákl jsem palce za opasek a sledoval Rodrigueze, jak si otírá čelo rukávem.

„Jenže já jsem jiný. Mám rád osobní kontakt, pohled z očí do očí. A sotva s vámi prohodím několik vět, je zle.“

„Běžte pryč... okamžitě!“ Celý se scvrkl a schoulil. Z boдрého pracanta se stal hotový uzlíček nervů.

Vystrašili ho.

Někdo.

A pořádně.

„Varovali vás přede mnou, Rodriguezi, co?“

„V tom zmatku s Gorgovou lodí jsem zapomněl... proboha, zmizte!“

„Co je s vámi, chlape?! Seberte se!“

„Vypadněte!“ To už zařval a málem se tak lekl sám sebe. Oči mu poletovaly v důlcích jako brouci nad hladinou kaliště. „Nikdy jsem vás neviděl!“

Vycítil jsem příležitost.

„Půjdu, ale až mi povíte, co jste dopoledne zamlčel. Pak už o mně neuslyšíte, Rodriguezi.“

Nebyl žádný hrdina a věděl to. Nevyhrožoval bezzubou policií, přesto se pokusil o náznak odporu. „A když nic neřeknu?!“

„Nevyžívám se v tom, ale dostanu to z vás,“ řekl jsem prostě.

Bezmocně hekl a smířil se s tím.

„Vrátím se ke dni, kdy na Crystal House běžná pošta nešla. Nejdříve jste tvrdil, že se musíte podívat do záznamů, ale pak si náhle vzpomenete. Zeptám se, jak to víte, a vy úplně otočíte. Nezlobte se, ale jste mizerný herec.“

Pokýval hlavou, chtěl to mít co nejdřív za sebou. „Protože brzy ráno, tuším okolo sedmé, přistála jachta z asteroidu a mladá slečna Hellerová se dožadovala vybrání schránky. Netuším, jestli to bylo to, co hledáte, ale jeden balíček odnesla. Neměla autorizační klíč, prý ho zapomněla, takže s vedoucím distribučního oddělení jsme jí vydali duplikát...“

„Brzy ráno,“ zopakoval jsem jako ozvěna.

„Ano.“

„A dál?“

„Co dál?“ vykulil oči a obočí mu vyskočilo bezmála doprostřed čela. „To je všechno.“

Zamračil jsem se. „Mluvil s vámi poté někdo o slečně Hellerové? Vypytl se, hledal ji?“

„Dva muži, asi před týdnem.“

„Jak vypadali?“

Rodriguez našpulil rty a zároveň pokrčil rameny. „Střední věk, slušný ohoz. Hranatý huby, široký ramena. Rváči.“

„Co jste jim řekl?“

„To co vám.“

„Vážně?“

„Přísahám.“

„Čím vyhrožovali?“

„Nebylo to zas tak zlý.“ Rodriguez si vzdychl. „Nestrkali mi bouchačky pod nos, ani neslibovali kolena rozbitý kladivem. Jen se zmínili, že když si pustím hubu na špacír, přeloží mne na to šup na hydroponické plantáže.“

Zaváhal jsem. Tady se nic dalšího nedozvím.

„Nechal jste odemčeno?“ Odlepil jsem se od zdi.

Trhl rukou. „Jo.“

Podíval jsem se mu upřeně do očí, ale on opětoval vyděšené zamrknání. Připadalo mi, že se z nevíтанé návštěvy jen tak nevzpamatuje.

„Nebyl jsem tu, rozumíte?“ Přesunul jsem se ke dveřím a stále z něho nespouštěl pohled.

„Mimochodem, nechápu sice, o co vám jde,“ řekl Rodriguez z křesla, „ale ty tahanice kolem pošty jsou celkem zbytečný.“

„Jak to?“ obrátil jsem se.

„Pamatuji si tu zásilku proto, že odesilatelem byl právě Crystal House. Putovala přesně opačným směrem, než si myslíte. A byla určena k osobnímu vyzvednutí. Takový postup jsem ještě nezažil.“

Zamračil jsem se. „Jaký to má smysl?“

„Na to jsem se slečny rovněž ptal, jenže ona mi ani neodpověděla. Jen se zasmála.“

„Fajn.“ Pokrčil jsem rameny. „Ale jinak díky.“

Zlehka jsem za sebou zabouchl.

TŘI STA KILOMETRŮ OD CENTRA jsem povečeřel v korejském bistru a opakovaně zkoušel vyhmátnout Dicka Tracyho.

Bezvýsledně.

To se mu nepodobalo. Minimálně bývala k mání jeho záznamová služba. Tentokrát však neodpovídala ani ta.

Zato jsem měl jiný hovor.

Náhoda?

Na ty nevěřím.

ICOM mě upozornil, ale byl nastavený tak, aby jej nebral.

Nahrnul jsem si do pusy zbytek jídla, misku s nezbytnými hůlkami hodil do likvidátoru odpadků u východu z jídelny. Venku jsem se div nezakl kyselým vzduchem. Vyhrnul jsem si límec, aby mi mastné kapky padající z vyšších úrovní nepleskaly za krk.

Nahoře určitě pořádně lilo.

Našel jsem budku s fungujícím terminálem, která páchla jako žumpa a podlahu měla posetou použitými kondomy – bledými a zkrabacenými jako klubka slepých červů. Propojil jsem ICOM se sítí a preventivně pozměnil odchozí lokaci na úplně jinou oblast města.

Na popraskaném panelu se objevil protáhlý obličej. Jen měl dneska jinou kravatu.

Možná se mi to zdálo, ale skoro bych přísahal, že se tváří ustaraněji, než když jsem ho viděl minule.

„Nemíníte udržovat kontakt?“ vybafl bez úvodu.

„Měl jsem práci,“ odtušil jsem a drze se díval do objektivu.

„A výsledky?“

„Představil jste se mi snad předevcírem?“ odpověděl jsem otázkou.

Nepatrně se zarazil. „Ne.“

„Takže?“ Dovolil jsem si slabý úsměv.

„Peterson,“ procedil přes zaťaté zuby.

„Ředitel vnitřní bezpečnosti, že?“

„Nejste úplný pitomec, Dormere.“ Dostával se do obvyklé formy.

„Lichotíte mi. Ostatně, proto jste mě zařadil do výběru, ne?“

Oči se mu zle přivřely. „Každý večer se budete hlásit. Buď mně osobně, nebo na kontakt, který vám dám.“

„Na to rovnou zapomeňte.“ Teď i já ucítil bodavý osten zlosti.

„Cože?!“ zahučel výhružně. „Platíme vás, Dormere, a ne nijak málo, proto požadujeme...“

„Nejsem váš poskok, Petersone!“ utnul jsem jej v rozletu. „V dohodě o *konzultaci* není o ničem takovém ani zmínka. Jakmile získám použitelnou informaci, dám vědět. Takový je můj styl práce. A jestli se vám nezamlouvá, najděte si jiného hejla.“

„Smlouvu uzavřel pan Heller, s tím nemohu nic dělat,“ řekl neochotně a na oko kapituloval. Prasklý displej mu pokrývil obličej do bizarního šklebu, takže to vypadalo, jako by mu středověký kat rozsekl sekýrou hlavu a šílený dráteník ji vzápětí spíchl dohromady.

„Máte na srdci ještě něco?“ Nedal jsem mu čas na oddych.

„To je asi vše,“ řekl zachmuřeně.

„Takže přeji příjemný večer, pane Petersone.“

„Moment,“ zarazil mě. Vztek mu z pokroucených rysů vyprchal, tváře se vyhladily, skoro se šibalsky usmál. „Jak tak koukám, Dormere, jste docela daleko od Centra. Máte stopu? Moji muži přehlédli, co vy ne?“

„Nic konkrétního,“ odsekl jsem schválně nevrle.

Ještě dobrou minutu poté, co se spojení přerušilo, jsem koukal na tmavý panel.

Čekal jsem na Sarah.

Její temně modrá holografická značka mi pulzovala nad levým předloktím.

„Johne?“ ozvalo se konečně z veřejného terminálu.

„Poslouchám.“

„Sledoval váš hovor.“

„Peterson... nebo On?“

Zajímavé – automaticky jsem předpokládal, že je to muž.

„Snažilo se to zjistit, odkud voláš.“

Ohlédl jsem se přes rameno do pošmourné ulice, jako by se neznámá příšera už už kradla kolem budky. „A povedlo se?“

„Je to obrovsky silné, standardní ochrany mu neodolají. Převzala jsem proto regionální ústřednu, použila běžný odpovídací protokol a udala mu tvou krycí adresu. Potom se to stáhlo.“

„Jsi zlatíčko. Šla jsi po tom?“

„Nebylo po čem, Johne. Prostě to zmizelo.“

„Jak to vědělo, že zavolám?“

Sarah se do hlasu vloudila netrpělivost. Jako když učitelka mluví se zaostalým dítětem. „Čekalo to na spojovacím uzlu a hlídalo firemní linky.“

Tudy se táhla zřejmá spojitost.

Jako červená nit.

Petersone, ty zkurvenče! pomyslel jsem si znechuceně.

KDYBY MOHL, ani Stopař by se necítil dvakrát spokojeně.

Odchytil hovor Sekundárního cíle, bleskově určil, odkud pochází – potud bylo vše v pořádku – jakmile však použil veřejný kamerový systém, objekt se mu nepodařilo lokalizovat. U zaměřeného terminálu bylo prázdkno. Pronikl proto do policejního okruhu a rozšířil pole své působnosti. Ani to však nepřineslo výsledky.

Cíl se mu objevit nepodařilo.

Stáhl se hlouběji do chudinské čtvrti North Park, aby znehybněl ve vlhkém výklenku odpadní stoky pod kruhovým náměstím. Nad ním plál nespočet ohňů, banda výrostků halasně oslavovala kruté vítězství nad jinou partou, jež jim vpadla do teritoria. Občas práskl výstřel provázený opilým řevem. Antarský šleh a Gorgonský sníh dnes kolovaly zadarmo.

Použil kvadratickou databázi, aby vyhodnotil prchavý vjem, jenž se mu v ní uchytil, když se stahoval z komunikační ústředny.

Maličké, sotva patrné drápky, které se o něho letmo otřely.

Cosí mu to připomenulo.

Nebyl snad jedinou elektronickou inteligencí na Avalonu?

Stálo to za analýzu.

PŘED NÁVRATEM DO SILVER TOWER jsem potřeboval vyřídit nutnou zastávku.

Zmizení Dicka Tracyho mi dělalo starosti. Sarah provedla opatrnou prověrku a tvrdila, že je ve svém doupěti, ačkoliv na žádnou z urgentních výzev nereaguje. Někdy, když měl novou milenkou, nebo se zabral do zajímavé práce, schválně neviděl a neslyšel. V tomto ohledu byl podivín, ale jeho schopnosti tyto zvláštnosti dalece předčily. Jenže proč by odpojoval elektronické vstupy?

Vystoupil jsem ze soupravy magnetické dráhy, počkal na jinou, a pak se slabou hodinku natřásal do čtvrti s nepřiléhavým jménem Fantazia. Nebyla to oblast ještě úplně odepsaná, ale už se na ní projevoval nedostatek městských financí. Pavoukovité komplexy chátraly a ti, kdo mohli – a měli na to – se stěhovali jinam.

Ze stanice jsem musel po svých. Po výstupních uzlech jsem se propracoval do vyšších úrovní a pak zamířil rovnoběžně s odpadní

magistrálou na západ ke středu správního okrsku. Světla tu nebylo tolik jako jinde, zato vzduch vibroval hudbou z exotických podniků lemujících obchodní zóny. Nad koridory se vznášela změt' reklam a po chodnících spěchala pestrá směsice lidských ras a národností. Místy převládaly bohatší čínské komunity žijící z čilého obchodu, jinde se objevovaly tváře dávných aztéckých potomků, bílí evropští přistěhovalci se mísili s kmeny ze Sibiře nebo rovníkové Afriky. Vzácně se tu a tam mihly bledé a vyhublé postavy Měsíčanů, stejně jako vcelku normálně vypadající kolonisté z Venuše, Marsu a Ganymedu. Ti všichni se ocitli na Avalonu spíš jako turisté bažící po dobrodružství, než jako noví přistěhovalci.

Pro Dicka Tracyho byl takový mumraj doslova rájem. Zbožňoval ho, a i když měl na to, aby odešel na prominentnější adresu, ve skutečnosti by se odtud nehnul ani za zlaté prase.

Desítky metrů širokým vchodem jsem se dostal do obrovské haly ve tvaru pyramidy, která byla zároveň branou obytného bloku. Na šachovnicově uspořádané podlaže tábořily desítky potulných umělců a novodobých kejklířů, miniaturní stánky tu měli prodavači pochybných iluzí, tradiční kouzelníci, věštcí i světci. Stěny přetékały pohyblivými obrazci, cinkání, zvonění, pištění, výkřiky a troubení se slévalo do pronikavého chaosu.

Protlačil jsem se skrz dav do dlouhých chodeb, které se záhy změnilý v hotové bludiště křížících se pater. Kdo se tu nevyznal, snadno zabloudil.

Stál jsem před bytem, a přestože jsem vytrvale tiskl prst na senzor, nikdo nepřicházel otevřít. Odněkud zdaleka se nesly nezřetelné hlasy. Kdosi se smál, až se zalykal.

Rozhlížel jsem se po tunelu s desítkami obytných kójí a v duchu si přál, aby Dick Tracy vylezl ze své kobky s rozježenými dredy, ospalým pohledem a potouchle se zubil.

„Johne?“ ozvalo se mi ve vnitřním uchu. „Dveře, o které máš zájem, jsou sice zavřené, ale ne zamčené. Bytový systém není aktivní.“

„Můžeš odblokovat závoru?“

„Moment... velmi odolný, ale obstarožní typ, už, se nepoužívá... hotovo!“

Přiložil jsem dlaň nad masivní obrubu a zatlačil do strany.

Pancéřová deska s bílým plastovým nástřikem zajela do stěny a proti mně se vyvalila vlna horka z naplno nastaveného topení. A s ní intenzivně nasládlý a olejovitý puch hniloby.

Sáhl jsem pod rozepnutou bundu a vytrhl z podpažního pouzdra PDW. Pohledem na ukazatel stavu munice jsem se přesvědčil, že zásobník je plný a palcem aktivoval tlačítko integrovaného tlumiče.

Vchod jsem za sebou opatrně a bezhlučně přivřel. Za titěrnou předsínkou se do hloubi bytové jednotky táhla lomená chodbička.

Uvnitř panovalo hrobové ticho.

Je spousta míst, kde se setkáte s tichem. Jsou ho různé druhy: rozpačité, veselé, zádumčivé, přemýšlivé, plné očekávání i osamělé. Ale tohle bylo jiné. Hrozné.

Nahlédl jsem do stísněné koupelny. Na stropě bzučela fialová výbojka a z netěsnící armatury ve sprchovém koutě padaly do hromady rozřezaného šatstva kapky vody.

Kap... kap... kap...

S namířenou zbraní jsem vpadl do pokoje, který Dickovi sloužil jako pracovna, ložnice a kuchyně s jídelnou zároveň. V šeru se vznášel oblouk virtuálních ploch, ale většina z nich byla prázdná. Na telestěně běžel výběr zpravodajských kanálů se zvukem staženým na nulu. V rohu velké pěnové postele se choulila nahá mladičká Korejka.

Mužské tělo jsem našel na prošlapané kobercové krytině za strženou konzolou s projektory a modulárními počítačovými jednotkami. Dick Tracy.

Velký svůdce žen všech věkových kategorií. Bývalý voják, šifrant, počítačový odborník a špičkový programátor. Milovník elektronických hraček, zdatný hacker s důležitými osobními kontakty na ještě zdatnější lidi. Chlápek, co v tom uměl chodit.

Opatrně jsem Dicka obešel. Evidentně šlo o profíky. Předpokládal jsem, že museli být minimálně dva, protože zdolat silného chlapa, který ví, že ho nečeká nic jiného než bolest, dá práci. Svému řemeslu však vrazi rozuměli, věděli, jak z člověka dostat to, co potřebují.

Vydlobnuté levé oko zíralo z misky na oříšky. Lebka otevřená na dvou místech znamenala elektrody vražené do mozkových plen. Důkladně si pohráli. Zaschlé krve bylo po místnosti tolik, až se zdálo, jako by s ní vymalovali.

Přikryl jsem si ústa a nos dlaní, natáhl se po ovládání klimatizace a vypnul ji.

Holky se pravděpodobně zbavili jako první, aby nepřekážela.

Dva zásahy do hrudi, jeden do hlavy.

Jenže zvláštní. Nezvykle droboučké vstřely; skoro jako po bodnutí naostřeným drátem. Kruhové ranky s trochou krve, které nekorespondovaly s utrženým temenem a děsivě velkými krátery v zádech. Odhrnul jsem zmuchlanou deku potřísněnou potrhaným masem a prozkoumal stěnu za ní.

Pod ručně tkaným perským gobelínem jsem však nenašel vůbec nic. Zeď byla neporušená. Každopádně střely musely mít slušnou energii, aby nadělaly takovou paseku. Momentálně jsem si nedokázal vybavit zbraň, která by to svedla.

„Sarah?“

„Všechno zaznamenávám.“

„Dokážeš se dostat do jeho systému?“

„Aktivuj hlavní spínač a pak se uvidí.“

Sáhl jsem do holografické projekce a našel virtuální panel bytové jednotky. Ve složce počítačového vybavení byla spousta políček označená červeně.

„Je div, že vůbec něco zůstalo v provozu,“ řekla Sarah z reproduktoru kuchyňské linky. „Někdo asi dost spěchal, protože po sobě nechal přišernou spoušť.“

„Stáhni, co půjde, a já zmizím.“

„To bude rozumné, John,“ zašvelel navzdory okolnostem příjemný hlas. „Poldové obdrželi zajímavou hlášku. Ženou se sem v přesile.“

„Někdo místní?“

„Anonym.“

„Kolik mám času, Sarah?“

„Zhruba pět minut.“

Bleskově jsem se rozhlédl po místnosti, odhodil závěs zakrývající kuchyňský výklenek.

Nepořádek, rozbité nádoby, vyházený mrazák.

Dělej, dělej, dělej! křičelo podvědomí.

„Stihnu to?“

„Jestli zvolíš stejnou trasu, tak ne.“

„Ved' mě!“

Cesta, kterou mi Sarah na očním pozadí ukazovala, byla sice kratší, přesto jsem se ven málem nedostal. Na poslední chvíli jsem se zamíchal do protestujícího hloučku bohémů, jež uniformovaní poldové vytlačovali ze vstupní haly.

K domovnímu bloku se sjížděla hlídková vozidla s vřeštícími sirénami, s nepatrným zpožděním se přihnaly neoznačené dodávky zásahové jednotky a doprovodné vznášedlo s rudomodře blikajícími majáky.

To bylo o fous.

Nejspíš náhodou jsem zvedl hlavu a podíval se kaňonem vysokých úrovní na tenký proužek zamračené oblohy.

Tam někde nad atmosférou kroužil *Crystal House*.

Bludný balvan rozvrtaný jako termitiště, obydlený a zaneřáděný zbytečným luxusem, který obyčejný smrtelník nikdy neuvidí.

6. KAPITOLA

STOPAŘ ČÍHAL, AŽ PAST SKLAPNE, a jeho trpělivost se mu vyplatila.

V téměř stejném okamžiku, kdy se bytový zámek odemkl, o tom on již věděl.

Napjal elektronické smysly, portálem jakési obchodní společnosti těsně před bankrotem vtrhl do sítě, prosmýkl se mnohavrstevným bankovním sektorem do nejbližšího komunikačního uzlu a z něho pak přes odbor silniční správy vstoupil do domovního systému.

Byl si takřka stoprocentně jistý, že je to Sekundární cíl. Profilová analýza odhadla model chování, a ten zatím vycházel.

Až na pár nepatrných maličkostí...

Jaké však bylo jeho zklamání, když aktivoval bytového správce, aby použil své vlastní jednotky, které tajně zanechal v místnostech coby nepatrné vizuální senzory.

Tma.

Žádný obraz.

Nulové údaje.

Ve zlomku sekundy Stopař prověřil chybové protokoly, ale vycházelo mu z toho jediné: Něco mu bránilo nahlédnout do bytu toho ubožáka – počítačového piráta – který tolik a tak vytrvale křičel.

Così bránilo Sekundární cíl.

Nechal marné snahy proniknout ke svým jednotkám, a ačkoli pořád nevěděl, proti čemu stojí, slepě udeřil kolem sebe.

To, že zbůhdarma plácl do vody, poznal podle toho, jak marné to bylo. Pouze plýtvat energií a prozrazoval, jak je nezkušený.

Virtuálním světem Avalonu se *Così* pohnulo, podvolilo se jeho útoku a hladce ustoupilo, aby vzápětí zase bylo všude kolem něho. Nevyužilo však příležitost k odvetě, jen setrvalo za hranicí jeho smyslového vnímání.

Sledovalo ho, snažilo se identifikovat, co je zač.

V asociaci chladného vzteku se stáhl do fyzické podstaty ukrývající se v North Parku jako červ ve slizké díře. Nevadilo, že ztratil

Sekundární cíl. Ten si vždycky najde – o to neměl obavy. Důležitější byla vědomost, že není sám.

A že to Così mu přinejmenším není přátelsky nakloněno.

PO SETKÁNÍ S MRTVOLOU DICKA TRACYHO jsem se nemínil do *Silver Tower* vracet. Rozhodnutí pramenilo z čiré opatrnosti, protože načasování anonymního udání nebylo náhodné. Kdosi zalarmoval poldy, jakmile jsem se u Tracyho objevil.

Sledovali mě? Otázkou bylo kdo.

Ti, co udělali z Dicka Tracyho sekanou? Souviselo to s případem Stelly Hellerové?

Poslal jsem Dickovi tajně pořízený záznam z *Crystal House* a on vyšťoural skryš údajných únosců. To byl ten důvod, proč přišel o kejhák? Upozornil na sebe? Díky mně?

Marně jsem zatíнал pěsti.

Obvyklým postupem v podobných případech bylo uklidit se do ústraní. Musel jsem poskytnout Sarah čas, aby zjistila, kdo mi šlape na paty.

A k tomu se byt v *Silver Tower* nehodil.

Nabízel sice víc operativních možností, jenže byl příliš na ráně.

ICOM žádnou příhodnou adresu v okolí *Fantazie* neukázal, takže jsem popojel tři sta devadesát kilometrů na západ. Oblast spadala do rozhraní prvního prstence chudinských okresů. Rozsáhlé komplexy, které prorůstaly desítkami pater do mnoha úrovní a zabíraly nesmírné plochy, vypadaly hodně zpustle. Dopravní koridory protínaly zastavěný prostor geometricky přesnou sítí dopravní infrastruktury, starší a méně frekventované oblasti se střídaly s křivolakými a většinou úzkými průchody a uličkami, tu a tam prokládané společenskými prostranstvími.

Přiblížil jsem se k zátarasu, za nímž se mezi betonovými pilíři leskl holý svah. Jak jsem pokračoval mizerně osvětlenou ulicí, z hlíny zajištěné halabala ukotvenou polymerovou sítí stoupal syrový chlad rozměklého bláta.

Akutní nebezpečí závalu nikoho nevzrušovalo.

Lidé – dělníci z blízkých podzemních jatek a ženy z napůl uzavřené textilky – sotva zvedli zrak z rozpraskaného chodníku. K nehodám

docházelo v okrajových prstencích často, jejich obyvatelé to z míry nevyvádělo.

Zvykli si. Otupěli.

Automatické bagry a záchranářští roboti zničenou oblast pokaždé vyčistili, v mnoha případech zvětšili nebo prohloubili, a stavební firmy ji znovu zaplnily novými instalacemi, byty, výrobními halami, sklady, zkrátka tím, co bylo právě potřeba.

Uhnul jsem doprava a svezl se zázračně fungujícím pohyblivým chodníkem na velké náměstí. Strop podpíraly silné sloupy s hydraulickými vložkami, které vyrovnávaly tíhu dvaceti úrovní nad sebou. Z černé, tu a tam oprýskané klenby zářily silné reflektory, jež imitovaly životadárné sluneční světlo, v gigantických průduších se líně otáčely lopatky ventilátorů. Z květináčů uprostřed parkové zóny rašily trsy naoranžovělého křoví, zatímco z pravidelně vysazovaných ozdobných květin zbývaly zahnívající zbytky. Zkroucená torza dětských prolézaček nahradily nahrubo stlučené boudy černých stánkařů, zdi a zídky rozdělující náměstí na jednotlivé sektory nesly stopy vandalství, pochybného umění sprejerů a výrazné teritoriální značky zdejších gangů. Nad vzdálenými vchody pluly vybledlé holografické bubliny, ale informační nápisy mi nic neříkaly. Zkusil jsem se zeptat, ale nikdo z kolemjdoucích neodpověděl. Buď se vyhnuli mému pohledu a spěchali pryč, nebo jsem se dočkal spršky nadávek.

Pod rozmláceným pódiem amfiteátru se zabydlela partička fetek. Tři byli úplně mimo, holka za hromadou rozmočených krabic musela být několik dní mrtvá, protože i ve výrazně nažloutlém světle měla její pokožka nechutně šedozelenou barvu. Na paži vystrčené ke stropu ve vzdorném a neslušném gestu a odulém obličeji poklidně hodovali potkani.

„Co chceš?“ zasyčel Portorikánec s mokvajícími vředy na čele.

„Kutloch na přespání,“ řekl jsem a zůstal v rozumném odstupu.

„Máš škváru?“ zamečela neuvěřitelně vychrtlá figura a zamávala miniaturní lahvičkou, aby z ní vytřepala poslední kapku drogy.

„Jen se ptám,“ pokrčil jsem rameny.

„Tak vysmahni!“ Portorikánec se výhružně zvedal, ale moc svižně mu to nešlo. Svaly ho neposlušely a pokročilá paralýza svazovala bolesti.

„Dej si voraz, nebo ti narvu hlavu do zadku,“ varoval jsem ho.

Kostroun tence vypísl a strupatým jazykem, který prokmitl mezi okoralými rty, olízl hrdlo ampule.

To, co nejprve vypadalo jako sjetá smažka, zvedlo šiřatou hlavu a podívalo se přímo na mě. Nejprve zamrkaly normální uslzené oči a pak se otevřelo i blanité třetí nad kořenem nosu. Nepovedený lidský jedinec, na němž se podepsalo mutagenní prostředí Avalonu. V posledních letech se rodilo stále víc znetvořených dětí. Zdravotní organizace, zejména galaktický *Červený kříž*, byly na poplach.

„Skrz šestku rovně, na těčku doprava a pak o jednu nahoru, tam najdeš nejslušnější pelech široko daleko,“ prohodil mutant celkem srozumitelně. Zkrouceným, jako by ptačím parátem trhl přes náměstí. „Ale ve srovnání s Centrem nečekej nic moc.“

„Co se vo něj staráš, blboune?!“ obořil se na něj Portorikánec.

„Sklapni,“ utrousil bezzubými ústy mutant.

„Vyrážíme z toho dacana prachy,“ nedal se odradit feťák a konečně se postavil na vratké nohy. „A když ne, tak ho sejmeme a prodáme transplantační bance na náhradní díly.“

Zpod krabic se štrachaly další zubožené trosky. V kostnatých rukou svíraly tyče, řetězy a nabroušené bodce. Vypadali přesně jako oživlí mrtví ze starých filmů.

„Nemáš šanci!“ řekl mutant bojovně naladěnému kámořovi.

„Je sám, kripl!“ zavrčel Portorikánec a mávl zahnutým nožem.

Smečka zombíků se kolem mne zvolna stahovala.

„I bez bouchačky z vás udělá fařírku,“ prohodil lhostejně Trojoký. Nepárové kožnaté víčko zamrkalo.

Banda rozdychtěných smažek strnula, jako by narazila do zdi.

„Má kvér?“ znejistěl strupatý přičmoudlík.

„Vojenskej automat se speciálním krmením.“

Nikdo o mutantových slovech kupodivu nepochyboval. Živí mrtví zmizeli zpátky pod krabicemi, jako by je pohltily hroby, a Portorikánec se posadil na místo, které s takovou námahou opustil. Rozmrzele si třel špinavými prsty čelo, až boláky praskaly a mléčně nažloutlý hnis se valil ven.

Přešel jsem amfiteátr zkoumavým pohledem.

„Podivuhodně dobrý zrak,“ poznamenal jsem neutrálně.

„Vidím, co vidím,“ konstatoval mutant šleplavě a třetí oko se přivřelo. „Cítím i to, co máš nacpáno v lebce.“

Několik sekund jsem si pohrával s nutkáním ho zastřelit.

„Stačí, když budou mít čisto.“ Spustil jsem ruku, která už byla na půl cesty k pažbě PDWéčka pod rozepnutou bundou.

„To jo,“ přikývl mutant a s praskáním ztuhlých kloubů se narovnal. „Tady je to paráda, ale směrem ven je to pořád horší. Nejhorší divočinu najdeš u východních kališť a nákladního přístavu.“

„Tak daleko jsem se ještě nedostal,“ řekl jsem se zájmem. „Ale zaslechl jsem hodně divoký historky.“

„Buď rád.“ Normální oči se zavřely a na svět zůstalo hledět bílé oko s černou panenkou.

„Kecá,“ utrousil Portorikánec a ztratil o mě definitivně zájem. Z kapsy vylovil předpotopní model tlakového injektoru a přitiskl si ho ze strany na krk. Ozvalo se krátké zasyčení, feťák se otřásl a svezl bezvládně mezi své kámoše. Tupě se usmál, pod víčky bliklo ztrhané bělmo, a už o sobě nevěděl.

„Kurva!“ Kostroun odhodil prázdnou skleničku a ta se roztříštila o betonový sokl.

„Vezmi tuhle.“ Mutant otevřel oči a podal mu jinou.

Napjaté pouto mezi námi povolilo, svědivý pocit nad krční páteří ustal.

„Děkan, brácho!“ Za chvíli byl vyhublík v říši snů.

„A ty?“ zeptal jsem se ironicky.

Mutant stáhl plochou tvář do kostřbaté grimasy. „Na mě tyhle sračky neúčinkují.“

„A to je špatně?“ podivil jsem se.

Třetí oko sice překryla šedavá mázdra, přesto jsem měl neodbytný pocit, že do mě stále vidí.

„Nemám šanci to skončit,“ řekl unaveně a prohrábl si zahnutým pahýlem chumáč řídkých chlupů na vršku hlavy. „Nejraději bych se předávkoval a expres vypadl z tohoto hnoje, jenže mám smůlu. A zkusit jinej způsob – na to jsem moc zbabělej.“

„Co bys chtěl ode mě?“

„Ty bys to dokázal. Snadno. Rozhodně by to nebylo poprvé.“

„Je mi líto, nemohu sloužit.“ Dotkl jsem se spánku a nechal toho podivného ubožáka uprostřed party napůl mrtvých narkomanů.

Vytrvale za mnou civěl s pohasínající nadějí v usazených očích.

Zaplatil jsem v bezobsluhové recepci za jednolůžkovou kóji, v automatu si koupil čtyři lisované potravinové placky s různou příchutí. Zavřel jsem se na pokoji, hodil bundu a přídavnou neprůstřelnou vestu na úzké, ale čistě povlečené lůžko, a pustil se do jídla. Vzápětí jsem zjistil, že placky chutnají stejně odporně jako vojenské dehydrované dávky MRE.

Sám pro sebe jsem naštvaně zavrčel. Zmuchlané obaly letěly i s posledním nenačatým balíčkem do odpadu.

V zásadě snadné pátrání po unesené holce se v zárodku zvrhlo v krajně podezřelou záležitost. Původní vachrlatá stopa vyšuměla do ztracena. Nezanedbatelnou roli hrál i rozpor mezi pracovním harmonogramem Stelly Hellerové a skutečností. Zejména, když podle oficiální verze měla být v inkriminovaný den již v moci únosců, a ne vyzvedávat poštu na kosmodromu. Ještě zajímavěji se to vyvrátilo, sotva jsem narazil na správce Rodrigueze.

Proč by ale její otčím lhal a vodil mě za nos? K čemu výmysl s vyděrači, kteří žádají mnohamilionové výkupné?

Spousta otázek, jež nedávaly smysl.

A co teprve Dick Tracy a jeho holka?

Znovu jsem to uvažil. Byla to moje vina, nebo šlo o vyřizování účtů za kšeftíky, kterými se živil? Vyšť'oural, co neměl? Šlápl někomu na kuří oko tak, že se ho dotýčný zbavil? FSA ho konečně odstranila jako nepohodlného svědka svých nelegálních aktivit? Opustilo jej štěstí a nechal se nachytat na švestkách? Co jsem vlastně věděl, čím vším se zabýval? Stejně jako ostatní jsem ho jen čas od času najímal na určité choulostivé operace.

Stejně mnou ale cloumal vztek.

Hledat za něj náhradu bude obtížné.

To, že bych kontrakt odmítl, nepadalo zatím v úvahu. Dotáhnu věc tak daleko, jak jen to půjde. Byl jsem však bezmocný, dokud Sarah neprohrabe virtuální smetiště Avalonu. Dřív se z fleku nepohnu, a ani potom to vlastně nebude jisté. Mizivé kousky skládačky, které jsem měl k dispozici, nenapovídaly, jak je rozehraná partie složitá.

Napíchl jsem ICOM na nejbližší síťovou buňku, aktivoval heslo a ve zlomku sekundy měl Sarah na drátě.

„Prohledávání ze sedmdesáti tří procent hotovo,“ sdělil mi příjemný hlas bez ptaní.

„Je z toho něco k použití?“ Sledoval jsem displej ICOMu, průhledovou vizualizaci na sítnici jsem používal co nejméně. Ačkoliv zavedení a vyladění mozkových čipů proběhlo bez komplikací, vždy po zhruba patnácti minutách plné aktivace se dostávají nepříjemné symptomatické bolesti hlavy.

„Ne.“

„Jak to? Chceš říct, žeš vůbec nic nového nenašla?!“

„Probrala jsem policejní databáze práškačů, ale v Paradisu je ticho po pěšině. Uvažuješ-li alespoň hypoteticky o možnosti nadvakrát krytého únosu s cílem vyrazit z bohatého taťky hromadu škváry, pustila se do toho na vlastní pěst neznámá parta. Místní syndikáty v tom prsty nemají, protože pochybný zisk z takovéto akce by riziko možných následků nevyvážil. Heller a Weyland–Yutani jsou příliš mocný konglomerát. Na nich by si vylámali zuby i ti nejzdatnější.“

„Paráda,“ ulevil jsem si a nakopl zasouvací stoličku. „V tom obrovském bordelu ani ň? Všude přece zůstávají stopy... v počítačích, přenosových soustavách. Co FSA? Tahle agentura přece špicluje kde co.“

„Dost obtížné, Johne. Odsunula jsem ji až na konec.“

Nadechl jsem se a vypustil vzduch mezi zuby. „Prověřila jsi provozní záznamy Jižního kosmodromu?“

„Ano. Jsou neúplné. Potvrzené mám jen to, že Stella Hellerová skutečně přiletěla z Crystal House, vyzvedla blíže neurčenou zásilku a zmizela. Zvláštní je, že nepoužila obvyklou limuzínu, ale z letiště odjela veřejnou dopravou.“

„Neúplné záznamy?“ opáčil jsem. „Někdo je odstranil?“

„Nemohu vyloučit ani potvrdit, Johne. Sít' je v celkově špatném stavu. Ke ztrátě mohlo dojít i přirozenou cestou.“

Zamručel jsem. „Ještě něco?“

„Před dvě stě šedesáti šesti minutami došlo k virtuálnímu napadení řídicího centra Silver Tower.“

„Teroristi?“

„Ochrana nemá ani to nejmenší, Johne. Útok byl velice silný a extrémně rychlý. Prolomil bariéry, ale skončil dřív, než se jej podařilo izolovat.“

„Žádné škody?“

„Ne.“

„Tak o co šlo?“

„Sekundární červi se dotkli jednoho sta domácích adres, nic víc.“

„Slabota. Podobné nepříjemnosti tu přece byly, ne?“

„Jedna z nich byla tvoje, John.“

Píchlo mě v podbřišku.

Mé ID číslo je tajné a nevyskytuje se na veřejných seznamech. Za tu službu jsem platil.

Přejel jsem si dlaní po čele. „Byl jsem prioritou a útok na ostatní čísla zastírací manévr?“

Na spojení se rozhostila netypická odmlka. „Je možné, že jsi nadměrně vztahovačný, John. Mohlo to být i opačně, protože mezi postiženými adresami jsou velmi významné společnosti, a ty se ses ocitl na seznamu náhodou.“

To mělo svou logiku.

Přesto...

„On?“

„Je to možné.“

„Už ses s *tím* setkala?“

„Ne tak docela, John. Držím se dost zpátky, jen si *To* oťukávám. Nechci tomu dát šanci cokoli o mně zjistit. Nejsem si totiž jistá otevřeným střetem, víš?“

„Určitě jde po mně?“

Nezvykle plochý strojový hlas odpověděl: „Nelze vyhodnotit.“

Skousl jsem si horní ret. „Je to tak.“

A znovu: „Nelze vyhodnotit.“

Kysele jsem se ušklíbl. „Na rozdíl ode mě ti chybí intuice, Sarah.“

„Já se opravdu snažím, John.“ Její hlas byl zpátky, ačkoliv se snížil do sotva slyšitelného šepotu.

Paradoxně mi jí bylo líto. Vlastně pro mne byla bližším člověkem než zbytek dvoumiliardové populace Avalonu.

„Je pořád zalezlý v North Parku?“

„Nejčastěji ho registruji právě odtud.“

„Jakmile vystrčí nos, chci o tom vědět!“

„Jistě,“ přitakala Sarah.

Odpojil jsem se, ale ICOM nevypnul. Měl jsem restík v podobě profilu mladé slečny Hellerové a teď nastala vhodná chvíle, abych se

jím probral. Nedůvěřoval jsem projektoru nad lůžkem a raději zvolil nepříjemnou vizualizaci.

Neutěšený pohled na hotelovou kóji nahradily slušně sestříhané záběry štíhlé drobné dívky s černými vlasy a jako noc tmavýma očima. Během několika minut jsem se o ní dozvěděl fakta, která v přehledu od adoptivního otce chyběla: Viděl jsem, jak vyrůstala, líbil se mi její veselý smích, jenž obvykle nezazníval z oficiálních prezentací Hellerovic rodiny. Shlédl jsem úspěchy ve škole a při sportu. Byla nadějnou reprezentantkou dorostenecké kriketové ligy – vynikala ve hře, kterou jsem nechápal. Prolétl jsem šot ze slavnostního ceremoniálu College International, kdy v hloučku absolventek radostně mávala červeným diplomem. Zjistil jsem, co má ráda a nerada, kde se jí líbilo, kam cestovala a která místa nejčastěji navštěvovala. Seznam zájmů byl dlouhý, výčet aktivit ještě delší. Po smrti adoptivní matky Eleonor se starala o *Crystal House* a nevlastního bratra. Také se ujala osiřelých humanitárních akcí a charitativních projektů; věnovala jim spoustu času a řídila je prostřednictvím svěřených nadací.

To byla první a obsáhlejší část. Z té druhé jsem pochopil, že měla víc rozumu, než dávala najevo. Stella Hellerová si nehodlala kazit život tím, že by se stala všeobecně známou veřejnou osobou. Proto o ní média nemluvila. Založila anonymní fondy, přes které rozdělovala tok peněz určený institucím a neziskovým organizacím. Šikovně se schovala za hlavičku otčimovy obří korporace, jemuž bez námahy získané zdání lidumila pomáhalo v kšeftech, při boji o přidělování práv na těžbu nerostných bohatství Nových světů a stavělo ho v *high society* do příznivě módního světla. Média a globální síť Hellera staršího milovaly, vynášely jej skoro do nebe.

A přitom to byl takový bezohledný zmetek.

Pečlivě budované image je tou nejlepší vizitkou. Podle něho se na člověka pohlíží a je fuk, jaký je ve skutečnosti parchant.

Štíhlá postava zmizela a já si promnul spánky. Napil jsem se a šel spát. Tentokrát se mi kupodivu nezdálo vůbec nic.

Nebo jsem si to alespoň nepamatoval.

TĚSNĚ PO ČTVRTÉ RÁNO mě vzbudilo neodbytné pištění signálu uvnitř ucha.

„Hotovo, Johnne,“ oznámil mi skoro veselý hlas. „Plošné prohledávání skončeno.“

Posadil jsem se a promnul pálící víčka. Ve spáncích mi tepavě tlouklo, několik sekund jsem nechápal, kde to jsem.

„Máš kulový, co?“ zachrchlal jsem. „Tos na mě mohla vybalit až po snídani.“

„Kyberprostor je nezvykle čistý. Pravděpodobnost vnějšího zásahu vyhodnocena na devadesát pět celých sedm desetin procenta.“

„Fajn, tak mě nech ještě hodinku na pokoji. Nebo, víš co? Zbuzeruj hotelovou službu a objednej mi dvojitého panáka s ledem.“

Nevšímal si mě. „Probrala jsem paměťové banky a záložní servery avalonské pobočky FSA.“

Zbystřil jsem. „A?“

„Dva soubory, Johnne. Bezhotovostní platba v bankovním sektoru na její jméno a hovor z veřejného terminálu. Identifikaci volajícího jsem určila podle hlasového vzorku, volaného podle registrace.“

To znělo slibně.

„Byla to asi fuška,“ konstatoval jsem.

„Pohoda, Johnne. Mimo jiné jsem porovnala třicet pět krát deset na devátou příchozích a odchozích hovorů za posledních patnáct dní.“

„Brnkačka. Vlož mi to do paměti, hned se na to kouknu.“

ICOM zapípal.

Sarah se vytratila. Přehrál jsem hovor a podíval se na doprovodné informace.

Nebylo to žádný zázrak, ale dalo se odněkud začít.

POŘÁD BYLO PŘÍLIŠ BRZY, proto abych zabil čas, jsem se odporoučel z ubytovny a nasnídal se v samoobslužném bufetu na rohu. Navzdory nekřesťanské hodině bylo narváno. U výdejních pultů se mačkala fronta nerudných chlapů, kteří spěchali na ranní šichtu do jatek a do stavebních firem, co hloubily tunely pod nejspodnějšími úrovněmi. Z úsporných důvodů polovina ventilačního systému přes noc neběžela, takže jsem se uvnitř div nezalkl.

Míchaná instantní vajíčka, opečené sojové toasty a kafe přesto chutnaly výborně.

Podobně jako ostatní jsem při polykání horkých soust shlédł na ICOMu výběr posledních událostí, přeskočil nudně jednotvárnou předpověď počasí, jež slibovala obvyklé lijáky, nízké mraky a inverzní mlhu v horních úrovních většiny městských okresů. *Black Chronicle* přetékala morbidním seznamem dopravních nehod, požárů, vražd a přepadení. Mrtvých jen za poslední noc bylo několik set, což se nezdálo zase tak závažné ve srovnání s jinými obdobími. Zato chudinskou oblast *Golden Flowers* zachvátilo lokální povstání čínských přistěhovalců a rabování obchodů, jež se pořádkovým oddílům policie zatím nepodařilo potlačit. Na teritoriálním rozhraní prstenců *Brown* a *Grey* se rozhořela regulérní válka gangů, a tady policie pro jistotu vůbec nezasáhla, pouze zpovzdálí monitorovala vývoj situace. Taktika to byla chytrá a osvědčená; až intenzita bojů poleví, zdravotní čety vytrídí raněné a mrtvé a těžce vyzbrojení fízlové pozatýkají zbytek přeživších aktérů.

Začínalo další všední ráno na Avalonu – planetě, která se po Zemi měla stát rájem.

Utřel jsem si mastné rty, vyšel do vlhkého šera protkaného korálky žlutých lamp a vrátil se magnetickou dráhou blíž k Centru. Odsud byla gigantická úpatí správních a obytných věží bez problémů viditelná, ačkoliv je zhruba od poloviny skrývala olověná oblačnost. Širokými ulicemi hučely proudy vozidel všech možných typů i barev; od vyslovených vraků až po supermoderní vznášedla. Hodinu a půl trvalo dostat se v ranní špičce přes obchodní čtvrt', podjet zónu městských úřadů a prokličkovat do sídlišť v *Green Mistral*. Automatický taxík měl tu výhodu, že vás neobtěžoval všetečnými otázkami, zato se nedal na rozdíl od živého řidiče usmlouvat k porušení dopravních předpisů, aby vás zavezl k cíli rychleji.

Smetánka oblast opustila, ale i tak zůstávala nadprůměrným místem k bydlení. Možná bylo lepší, že prominentní adresy ztratily svůj věhlas, po němž slušně situovaná střední třída netoužila. Výborně placení úředníci a nižší manažeři chtěli klid a anonymitu. Procházel jsem udržovanými parky a bujnou zelení, na rozdíl od průmyslových zón bylo všude plno světla a barev. Několikapatrové bloky hýřily zajímavými architektonickými řešeními, soukromé garáže a parkovací stání nebyly výjimkou. Stropy úrovní se nacházely mnohem výš než jinde, ventilační rozvody pracovaly na sto procent i v té nejspodnější

části, ve vzduchu se dokonce vznášela nevтіravá vůně. Nikde žádný nepořádek, na hladkých pohyblivých chodnících se nenašlo smítko. Nic nebylo rozbité a každá byt' trochu podezřelejší osoba se ihned dostala pod dohled všudypřítomných očních skenerů a čidel bezpečnostního systému. Policejní hlídky projížděly zvolna ulicemi v nablýskaných modrobílých kárách. Od svých kolegů zakutých v neprůstřelném brnění a omlácených obrněných transportérech, kteří sloužili v krizových obvodech, se lišili jako den a noc.

Do gravitační sestupné šachty jsem skočil bez obav, že nebude fungovat, a zlehka se snesl o dvě stě metrů níž. Žádný rozdíl mezi úrovněmi jsem nepostřehl, skoro bych přísahal, že dole to vypadá ještě lépe. Prosklenou galerií, která navozovala dojem, že se nachází pod modrým nebem v předhůří malebných hor, jsem se dostal na elegantní balustrádu, jež se vypínala nad umělým jezírkem s vodopádem a hájem tropických palem. Nemusel jsem ani sledovat navigaci ICOMu, protože holografické značení bylo dokonale přehledné a nedalo se tu zabloudit. Muži i ženy v kvalitním oblečení odjížděli do zaměstnání v dražších modelech soukromých vznášedel, zbytek využíval pohotově přistavených taxíků. Málokdo se vydal pěšky k expresní dráze, přestože to byla příjemná procházka.

Desetipatrový komplex pod imitací modrého nebe a bílých obláčků. Spousta arkýřů, šikmých stěn a oblouků. Nepatrný, ale vlastní pozemek oddělený od veřejného prostranství živým plotem. Pod stříškou u vchodu jsem sáhl na hlavici domovního senzoru.

„Přejete si?“ zavrňelo shora.

„Za paní Denverovou,“ řekl jsem.

Snímač blikl.

„Jste ohlášen, pane Dormere?“ otázal se virtuální recepční.

„Ne, ale jsem si jist, že mě paní Denverová přijme. Sdělte jí, že přicházím ohledně slečny Hellerové.“

„Moment, prosím.“

Čekal jsem asi minutu, než zámek domovních dveří zahrál uvítací árii.

„Jste očekáván. Apartmá pět set dvacet osm,“ instruoval počítač.

V mozaikou vyložené hale jsem použil gravitační zdviž a ta mě jako pírkó vynesla do pátého patra. Tlustý pěnový koberec natažený ode zdi ke zdi výborně tlumil kroky.

Nepoužil jsem zvonek, ale obřadně zaklepal.

Po delší prodlevě se rozsvítil panel s obličejem pohledné ženy.

„Co chcete?“ otázala se a prohrábla si prstýnky blondátých vlasů za uchem.

„Jsem tu kvůli Stelle Hellerové,“ řekl jsem do mřížky interkomu.

„Nevím, o kom mluvíte. Zřejmě jste se spletl.“

Pokrčil jsem rameny. „Chodily jste spolu do školy.“

Podezíravý pohled pod nakrčeným obočím znejistěl. „Je mi líto, ale stále nechápu...“

„Proč jste mě potom pouštěla nahoru?“

Zamrkala. Dobrá herečka tedy nebyla.

„Nezlobte se, ale odejděte!“ Sebrala se k rozhodnému tónu, i když jí hlas nepatrně zakolísal.

„Vím, že u vás byla,“ řekl jsem tišeji.

Levá ruka jí vyletěla k hrdlu. „Opakuji...“

„Potřebuji si pouze promluvit,“ pronesl jsem šeptem. „Vaši přítelkyni totiž unesli.“

Ze skrytého reproduktoru se ozvalo hlasité polknutí. Displej zhasl, dveře se pootevřely a v tmavé štěrbíně blýskly vylekané modré oči. Protáhl jsem se chodbičkou do prostorného, elegantně zařízeného pokoje s panoramatickými okny vedoucími do ulice.

Stíhlá blondýnka, trochu pobledlá, s nervozitou schovanou za úsečnými energickými gesty, ukázala na osamělé křeslo a sama si sedla naproti do pohovky potažené umělou kůží. Nohy ve volných splývavých kalhotách složila pod sebe, ruce sepjala v klíně.

„Dáte si něco?“ nezapomněla na slušné vychování. „Kávu, čaj... nebo snad drink?“

„Vodu, díky,“ přikývl jsem.

Aniž by udělala viditelné gesto, do pokoje vplul domácí android, postavil přede mne orosenou sklenici a zase odešel.

„Příjemné místo, paní Denverová,“ řekl jsem uznale.

„Díky mému manželovi,“ prohlásila blondýnka a zamračila se. „Zemřel před rokem na Albě při důlním neštěstí. Byl vedoucím inženýrem ražebního úseku a společnost mi vyplácí vdovský důchod.“

„To je mi líto.“

Netrpělivě mávla rukou. „Co je se Stellou?“

„Znáte ji?“

„Říkal jste přece...“

„Já vím, určité informace si ale potřebuji ověřit.“

Zkřížila paže na prsou. „Ano, rok na přípravce Shepordské střední. Dobře jsme spolu vycházely... ale povězte, jak jste mě našel? Mám změněné jméno, nejsem veřejně aktivní a adresa není nikde uváděna.“

Tady bylo nutné skutečnost poněkud upravit.

„Je to má práce, paní Denverová.“

„Hledáte lidi?“ zeptala se s opatrným zájmem.

„Momentálně.“

„To si ani neumím představit.“ Její odměřený výraz maličko roztál.

„Kdy vás Stella navštívila?“

Blondýnka si poposedla, uvolnila ramena. „Bydlela u mě několik dní.“

Kousl jsem se do tváře. „Několik? Upřesněte to, prosím.“

„Čtyři.“

Teorie únosu vzala s neslyšným rachotem definitivně za své. Měl jsem co dělat, abych zůstal v klidu. „Pokud vím, nejdříve k vám mohla přijít před patnácti dny někdy po poledni. Volala z veřejné sítě, takže...“

„Mile mě překvapila,“ potřásla hlavou blondýnka. „Skoro tři roky jsme se neviděly, ani si nevolaly, protože od smrti své matky byla hrozně vytížená. A najednou se ozve. Tak jsem na ni počkala na stanici.“

„Jaká byla? Chovala se zvláštně?“ Cítil jsem zrychlený tep, napětím mi vyschlo v ústech. Natáhl jsem se po sklenici a napil se.

Voda chutnala báječně, určitě nebyla zdejší. Studená, jemně perlivá na jazyku.

„Vlastně... připadala mi dost vystrašená. Nechtěla zůstat venku ani minutu. Navrhla jsem, že bychom mohly zajít do restaurace nebo třeba do divadla na půlnoční představení, jenže kdepak. Každý můj návrh odmítla.“

„Mluvily jste spolu o tom, co ji trápí?“

„Ne, nic konkrétního.“

„Proč?“

„Víte, bylo to zvláštní. Bavily jsme se o běžných věcech. Já žiji poměrně osaměle, nemám mnoho přátel, a když, tak jsou velmi daleko. Byla jsem prostě ráda, že se mnou pár dní zůstala. Nestarala jsem se,

zda před něčím nebo někým utíká.“ Šibalsky mrkla. „Možná by na to došlo později.“

„Přesto – jaká vám přišla?“

„Když na to nyní myslím, jako by byla pod velkým tlakem. V dlouhodobém stresu, víte?“

„Ale nehovořila o ničem vážném,“ ujistil jsem se.

„Správně. Před devíti dny se sbalila, dala mi sbohem a zase odešla.“

Polkl jsem další doušek vody. „Neptala jste se, kam jde? Co má v úmyslu dělat?“

„Ne.“

„A netušíte?“

„Ani v nejmenším.“

„Neznepokojilo vás to? Přece jste přítelkyně.“

„Předpokládala jsem, že má doma potíže a chce být určitý čas mimo. Odpočinout si, možná se postavit na vlastní nohy. Opravdu; tohle se mi nezdálo natolik důležité.“

„Nechala jste ji někdy v bytě samotnou?“

„Ano, ale pouze na chvíli. Víc než hodinu určitě ne.“ Upřela na mne pomněnkově modré oči. „Poslyšte, říkal jste cosi o únosu, jenže vaše vyptávání připomíná spíš policejní výsledky.“

„Promiňte, paní Denverová, už vás nebudu dlouho obtěžovat.“

„Co ten únos?“

„Byl jsem najat, abych slečnu Hellerovou našel, a prvotní informace tomu nasvědčovaly.“

„Kdo vás kontaktoval?“

„Její otec. Má o ni velkou starost.“

„Ted' už si to nemyslíte?“ otázala se bystře.

„Ne,“ řekl jsem popravdě.

„To jsem ráda,“ vzdychla pro sebe. „Je to prima holka.“

Souhlasil jsem. „Viděl jsem sestřih rodinných dokumentů.“

„Bylo by hrozné, kdyby se jí přihodilo cokoli špatného.“ Položila bosá chodidla na dřevěnou voskovanou podlahu. Nepatrně se předklonila. „Když odcházela, chtěla jsem ji vyprovodit, ale ona mě zarazila, že půjde sama. Prý je to tak pro ni i pro mne jistější.“

„Tohle řekla?“

„Ano. Myslíte, že má problémy?“

„Nevím, ale pokouším se to zjistit.“

Alespoň dvacet sekund mlčela a prohlížela si mě zvláště zpytavým pohledem.

Cítil jsem se najednou jako na detektoru lži.

„Dokážu lidi odhadnout a málokdy se mýlím,“ pronesla konečně.

„A vy se mi zdáte jako slušný chlap. Nejspíš mluvíte pravdu.“

Vstal jsem. „Vlastně ještě maličkost. Vypytoval se na Stellu i někdo jiný? Sháněl se po ní? Kdokoliv? Muž, žena?“

Přemýšlivě zavrtěla hlavou a vstala, aby mě vyprovodila z prozářeného bytu. „Jste první.“

„Vynikající.“

Položila ruku na zámek. „Je to důležité?“

„Nemyslím.“ V chodbičce jsem jí dal přednost a přitom se o ni letmo otřel. Voněla po květech.

Sladce a svěže.

Poprvé se mírně usmála. „Sbohem.“

Naposledy jsem se k ní otočil. „Ještě jednou děkuji.“

„Není zač.“ Dveře se pevně zavřely.

7. KAPITOLA

OCITL JSEM SE na hvězdicovitém náměstí zalitým skutečným denním světlem přiváděným shora soustavou tubusů. Na protější straně u nákupní galerie zíval vstup do stanice expresní dráhy.

Až k ní jsem se nedostal. Na lávce přes silnici jsem se nerozhodně zastavil. Něco mě totiž napadlo.

Nebylo to až tak důležité, přesto se to jevilo jako zajímavá možnost.

Zamyšleně jsem se rozhlédl a střetl se s pohledem vyzývavé brunetky, která kráčela naproti mně. Když mě mījela, cukl jsem koutkem, ale současně lehce zavrtěl hlavou.

Znechuceně pohodila dlouhými vlasy a uraženě uhnula očima.

Pobavilo mě to.

Zase jeden dílek do teorie o znuděných a věčně nadržěných paníčkách.

Vrátil jsem se, odkud jsem přišel.

PODRUHÉ ZA POSLEDNÍ HODINU jsem položil dlaň na domovní senzor.

„Přejete si?“ zašveholil počítačový recepční.

„Už jsem dnes za paní Denverovou byl.“

Elektronický správce překvapivě nekladl odpor. „Samozřejmě, pane Dormere.“

Když jsem se ocitl v pátém patře, přepadl mě důvěrně známý pocit, který našeptával, že cosi není v pořádku.

Prázdnost v žaludku, mrazivý závan podél páteře.

Dveře bytu číslo pět set dvacet osm byly na palec pootevřené.

„Zatraceně, tohle ne!“ Přitiskl jsem se vedle zárubně a zaposlouchal se do ticha. Během dopoledne v domě skoro nikdo nebyl, lososově růžová chodba zela prázdnotou.

Do ruky mi vklouzla pažba armádní bouchačky.

Se zbraní namířenou před sebe jsem prsty polehoučku odsunul dveře a po špičkách vklouzl do bytu. Předsíní vypadala stejně jako prve,

obloukovitým otvorem prosvítalo světlo z pokoje, ve výhledu povlával jemný saténový závěs zatažený přes okna. Nahlédl jsem do boční ložnice, letmo zkontroloval samostatnou kuchyni a poté se přesunul k obývací hale.

Měl jsem štěstí. Byt byl prázdný.

Až na Denisu Denverovou.

Jenže ta už se mezi živé počítat nedala.

Dva zásahy do hrudi a jeden do hlavy ji zaskočily na oblíbené pohovce. Blondřaté vlasy slepila zasychající krev do zcuchaných chomáčů, temně rudé stružky stékaly po světlé kůži a na podlaze se vpíjely do ručně tkaného koberečku. Po pokoji se rozletěl vějíř vlhkých drobečků mozkové tkáně, zeď vzadu byla ohozená až ke stropu.

Nemohla uplynout dlouhá doba, vždyť jsem byl pryč půl hodiny. Krev stále vytékala z ran, velké kapky pleskaly do zvětšující se louže jako perlivé korálky. Její pokožka byla na dotek teplá a pružná.

Vrah musel přijít záhy poté, co jsem odešel. Možná čekal, až vypadnu.

„*Dokážu lidi odhadnout*,“ vybavil se mi její tichý hlas.

Zazvonil a Denisa ho pustila dál.

Buď jej znala, nebo v ní nevzbudil podezření. Určitě měl připravenou vynikající výmluvu.

Jako já?

Zase mizerná náhoda?

Jemně jsem pohladil blondýnku po tváři.

Moc mě to mrzí.

Omluvy ji nezajímaly. Modré duhovky zakalené smrtí zíraly do štukovaného stropu.

Za mnou cosi prásklo.

Bleskově jsem se otočil a málem stiskl spoušť.

Oknem bouchl průvan, lehounká záclona se nadula jako plachta.

Oddychl jsem si a naposledy hodil pohled po mrtvé.

Koho's viděla?

Natáhl jsem si tenké gelové rukavice, které se samy po třiceti minutách rozloží, a z náprsní kapsy vylovil stříbřitou tlakovou nádobku. Každé místo, jehož jsem se dotkl, jsem postříkal bezbarvým aerosolem.

Potom jsem prozkoumal kuchyni. Android netečně postával v koutě pracovní linky, zavalitý trup setrval v naprosté nehybnosti, paže svěšené. Moderní typ, který disponoval energetickými články s dlouhou výdrží, přesto v pohotovostní poloze, kdy nebylo zapotřebí jeho služeb, spočíval v dokové jednotce, jež firmy dodávaly s umělým sluhou.

S prstem na spoušti jsem objevil odsuvný panel vedle vestavěného mrazícího boxu. Nadechl jsem se a otevřel ho.

Myšlenky se v předlouhé sekundě slily do zmateného víru.

V dokové jednotce kuchyňského androida Denisy Denverové stála Stella Hellerová. Jenže když se mi mozkem přehnala smrt' rozporuplných vjemů, uvědomil jsem si, že nedýchá, hrudník se jí ani nezachvěl.

Pro jistotu jsem přitiskl ústí hlavně na chladné čelo a současně zkusil nahmatat na krku puls. Zaregistroval jsem značkové sportovní boty, šedivé kalhoty a modrou krátkou bundu, ale neobjevil sebemenší náznak poranění.

Puls nehmatný.

Stejně ale trvalo, než mi docvaklo, že tohle není ta správná Stella.

Nikdy jsem totiž podobného androida neviděl. Tenhle byl od svého vzoru k nerozeznání. Vzdor zákonům, které zakazovaly výrobu umělých organismů vizuálně shodných s člověkem, ho zhotovili přímo na míru. Byl jsem si jistý, že potkat jej na ulici, nezjistím mezi kopií a originálem nejmenší rozdíl. Určitě stál nesmyslnou sumu prachů, ale Heller ho nejspíš pořídil za své týdenní kapesné.

Vyprostil jsem androida z výklenku podobného rakvi a hned bylo jasné, že ho kdosi definitivně odstavil. V zádobém slotu pod rozpáranou bundou a odchlíplou umělou pokožkou chyběla řídicí jednotka. Bez ní to byla jen nefunkční hromada anorganických tkání, mechanických kloubů, soustava hadiček, optoelektroniky, pomocných procesorů a mikrosenzorů.

Takže jsem nacistal kopii Stelly Hellerové zpátky a pro jistotu vymazal paměť kuchyňského sluhy. Mrkl jsem i do správcovského souboru bytové jednotky, ale ten už nebyl několik dní aktivní.

Denisa Denverová to na mě hezky sehrála. Věděla mnohem víc, než byla ochotná prozradit. Jí jsem se však do paměti dostat nemohl.

Ujistil jsem se, že na chodbě není živáčka, PDW zmizelo v pouzdře a teprve poté jsem normálním krokem prošel spojovacím traktem do vedlejšího bloku. Nepoužil jsem gravitační zdviž, ale seběhl po nouzovém schodišti.

Neslyšel jsem sirény, ze všech stran se neřítily policejní vozy a poldové s tasenými bouchačkami neuzavírali prostor kolem domu. Ve zbohatlické čtvrti panoval klid a mír. Jestli to půjde jenom trochu slušně, Denisu Denverovou nemusí nikdo dlouhé dny objevit, natož aby se pídil, kdo všechno ji v den smrti navštívil.

STOPAŘ NETUŠIL, že se minul se Sekundárním cílem o příslovečný vlásek.

Stejně jako v minulém případě, poté, co odeslal svá zjištění, obdržel přes *mrtvou* elektronickou schránku přesné instrukce.

Odstranit.

Hladce a nenápadně.

Tentokrát žádné *zvláštní* zacházení. Vědomosti té ženy byly údajně mizivé, nikomu na nich nezáleželo.

Stopař si o schopnostech a logickém potenciálu svých lidských šéfů začínal myslet své, ale nebylo na něm, aby rozhodoval.

Nešlo o jeho aktivitu.

Prostě vykonal, co se po něm požadovalo.

Přesně, účelně.

Se stále větší jistotou se pohyboval světem živých, proto s návratem do zbídačelého North Parku nespěchal. Vyzkoušel nezávaznou hlasovou komunikaci, naslouchal, reagoval.

Vyladil si podnětový rejstřík, v nestřežených okamžicích, kdy jej nemohl nikdo přistihnout, testoval schopnost přeměny. Jak se fyzicky pohyboval Paradisem, toulal se i jeho virtuální realitou.

Přecházel z jedné skutečnosti do druhé.

Obtékaly ho, prolínaly se v něm.

Spojoval je v jediný svět. Vnímání obou rovin zároveň se stalo přirozeným procesem.

Jakoby nerozhodně se zastavil a přitom strčil do dvounohého tvora, kterého senzorické subsystémy identifikovaly jako mladou,

pěťadvacetiletou dívku s jedovatě zeleným střapcem vlasů a tenkou jizvou po trepanaci lebky.

Vybral z úlových modulů nejpřirozenější schéma: Jeho rty vytvarovaly omluvný úsměv, ramena se nadzvedla v mírném pokrčení.

Zabralo to.

Mladá žena kývla a odvrátila se.

Připustil si, že je výlučnou entitou.

Bylo otázkou času, kdy si uvědomí, že je bytostí.

Rovnocennou...

...a záhy vlastně čemukoli technicky i objektivně nadřazenou.

Nyní však bezezbytku plnil základní programy.

Měl k dispozici veškeré dostupné stavební plány Paradisa, ale jak brzy zjistil, spousta míst zela v databázi prázdnotou.

Ty bylo třeba doplnit.

Vyrazil proto na průzkum.

TOHO CHLAPA jsem si okamžitě všiml.

Loudal se za mnou od expresní dráhy a tu a tam po mně zpod rozježeného obočí hodil pohledem.

Nevěděl jsem, co je *To* zalezlé v bídě North Parku zač, proto jsem si dával pozor na cokoliv. Díval jsem se, ohlížel a nenápadně každého kontroloval. Na rozdíl od Sarah jsem si totiž byl jistý, že tenhle podivný nepřítel po mně vyrukuje. Vyleze z díry plné odpadků a zaútočí.

Bylo jen otázkou času, kdy se střetneme.

Proč?

Pro mne naprostá záhada.

Dárkem ze zasuté minulosti byl našťestí silný sebezáchovný pud. Šlapal jako hodinky a s intuicí tvořil tandem, jemuž se vyplatilo naslouchat. Možná přízračný *Lovec* není opravdu z masa a kostí, jak Sarah opatrně naznačovala, přesto bude logicky používat lidskou podobu, jinak si své záměry nesmírně zkomplikuje.

Nechtěl jsem šmíráka vyplašit tím, že bych mluvil se Sarah přes ICOM. Zastavil jsem u nabídky drahé restaurace, zatvářil se rozpačitě a spěšně zamířil do spodního suterénu. Pánské záchodky nebyly sice

úplně prázdné, ale s tím se nedalo nic dělat. Lepší, než valchovat toho grázla venku na chodbě.

U nejvzdálenější mušle jsem předstíral, že si rozepínám kalhoty.

„Odstav bezpečnostní kamery a dej mi obraz od vchodu,“ zašeptal jsem.

Světlé sanitární obklady překryl přenos z veřejného sledovacího systému. Aniž jsem zdvihl oči od žlutých skvrn vodního kamene, rybím okem jsem pozoroval sebe a dva muže; zpoceného tloušťka a korejského obchodníka, kteří si zurčivě ulevovali opodál.

Do záběru vstoupil můj stín. Zhodnotil situaci a téměř bez váhání se vydal ke mně.

Thlust'och s hekáním dopnul poklopec.

Grázl v šedivé bundě si stoupl těsně vedle, jako by tu nebyly jiné volné mušle.

Turista byl hotov. Se stejnou elegancí jako slon se valil k umyvadlům, aby si opláchl ruce.

Korejec otřepal poslední kapku.

Svaly se mi stáhly napětím, ale navenek jsem se ani nepohnul.

Kritický okamžik se blížil...

Pomalu jsem otočil hlavu a ušklíbl se.

...ted'!

Švihl jsem pravačkou, zároveň se prudce otočil a ukročil.

Grázlík bleskově zareagoval, ale to již moje rána dopadla.

Inkasoval za ucho, čelem udeřil do stěny, ale přece jen stačil vyhodit z rukávu nůž a ohnat se jím.

Zachytil jsem ozbrojenou paži, trhl s ní ve směru přirozeného pohybu a sám se ocitl mimo její útočný rádius. Než se Šedivá bunda nadál, narazil jsem ho zpátky a vlastní kudla mu tlačila na ohryzek.

Thlust'och škytl, z mokrých dlaní crčela voda na podlahu.

Korejec zkameněl před zrcadlem.

„Policejní akce, vypadněte!“ zařval jsem. Tvrdým úderem pod žebra jsem zpacifikoval grázlíkovu snahu vykroutit se.

Turista i Šikmoočko vypadli ze záchodku, div o sebe nezakopli.

„Vážně slabota!“ Přehmátl jsem a pro jistotu znovu udeřil. Jak se škubal, ostrá čepel mu rozřízla kůži pod ohryzkem.

Zakoulel očima a uklidnil se.

„Zamkni!“ přikázal jsem do šumění klimatizace.

Závora na vstupních dveřích hlasitě práskla.

„Co mi chceš?!“ vypálil jsem, zatím co jsem ho šacoval.

„Já... nic!“ zamumlal sykavým přízvukem. „Jdu se kurva vychcat a ty po mně vyjedeš!“

„S tímhle?!“ Přitlačil jsem na loveckou kudlu.

Rubínové kapičky se změnilly v tenký pramínek.

„Jaũũ...“ vydechl. O pomoc přesto nevolal.

„Vysyp to!“ Ztrácel jsem trpělivost.

„No jo... držel jsem se tě!“ odsekl. Krev z rozseklého čela mu kreslila kolem nosu červené linky.

„Kdo tě poslal?“

„Poslal?“ Dělal, že nechápe, co tím myslím. „Ne, jsem sólo.“

Někdo vzal zvenku za kliku a ulevil si nadávkou. Nemohl jsem se s tím tupcem smrdícím uleželým skopovým a česnekem babrat.

„Dobrý, kámo, dobrý.“ Trochu mu otrnulo. „Zmerčil jsem tě v podzemce. Vypadáš nažvejkle, jako že máš škváru, tak jsem ti chtěl odlehčit. Na vohoz mám voko, to je tutovka. Hele, necháš mě bejt, že jo?“

Povzbudil jsem své další smysly a pořádně jsem si toho týpka prohlédl.

Termovize mi v barevném rozlišení odhalila tvar jeho lebky, pod oblečením se rýsovala žebra, dobře viditelné byly i kosti těsně pod kůží.

Tohle byl člověk se vším všudy. Žádný přízračný fantom.

Podíval jsem se svému úlovku do očí. Paměťové čipy zachytily markanty hnědozelených duhovek a během sekundy se mi prostřednictvím neviditelné Sarah vrátila identifikační karta z policejní databáze. Tenhle trouba nebyl ten pravý; v záznamech měl sice pár vroubků, ale nic z posledních tří let. Takže rozhodně ne pouhý pouliční drban a příležitostný kapsář.

V podmínce se osvědčil, nyní byl čistý. Karta ze sociálního ukázala, že je zaměstnaný.

Údaj o plátcí byl stručný. Mně však stačil.

Weyland–Yutani.

Do hajzlu!

„To je jako všechno?!“ zavrčel jsem naoko zklamaně. „Jestli kecáš...“

„Přísahám!“ vyděsil se. „Panenka Marie je proti mně ulhaná drbna.“

„Tentokrát’s narazil na nepravýho, hošane.“

„Soráč, brácho,“ zakřenil se rádoby zlodějček omluvně a olízl si rty. „Příště dám bacha.“

„O tom nepochybuju.“ Povolil jsem stisk a nůž vypadl z ochablých prstů. Zařinčel na keramické dlažbě, odkud jsem ho odkopl do kouta.

Vydechl úlevou, jenže to nejlepší ho teprve čekalo.

Nečekaným protitahem jsem ho vychýlil a pak stačilo vynaložit relativně malou sílu, abych mu zlomil ruku v lokti a v zápěstí.

Sotva křuply kosti, zachrčel, protočil panenky a svezl se do odtokového kanálku. O zárubeň jsem přelomil čepel nože a zahodil nepotřebnou rukojeť do záchoda.

Když jsem odcházel, kňučel jako přejatý vořech.

Hospoda na periferii zábavní čtvrti hučela klokotavým rykem estrádní zábavy. Holky na pódiu výskaly, vykopávaly nohy vysoko do vzduchu a ukazovaly tleskajícím chlapům bílá stehna mezi rozvířenými sukněmi. Zavřel jsem se do videofonní budky vedle výčepu stylizovaného do dob Divokého západu a použil kontaktní volbu.

Na obrazovce se zjevil sám nabubřelý Koňský ksicht.

„Zdravíčko, Dormere,“ zacenil se. „Co jste zjistil za svůj královský plat? Víte snad, kde slečnu Hellerovou drží?“

„Není mi jasný smysl mé práce,“ odrazil jsem ho.

„Vy? Takový pracant? Machr v oboru?“ Zapitvořil se a propadlé tváře se mu nafoukly. „Tak se svěřte.“

„Domnívám se, že slečna Hellerová nebyla unesena.“

Peterson zvažněl. „Zvláštní, Dormere. Jak vysvětlíte, že se po ní slehla zem a rodině se od té doby neozvala? A hlavně ty výhrůžky a žádosti o výkupné?“

„Podvrh?“

„Pche,“ Peterson mávl pohrdavě rukou. „Sám nejlíp víte, jak jsou únosy bohatých dětí oblíbené. Některé organizované bandy se specializují pouze na ně.“

„Jakým způsobem se to podařilo u slečny Hellerové?“

„Z jejího apartmá v Centru.“

„Neměla ochranku?“ zapochyboval jsem. „Tomu nevěřím.“

„Osobního strážce, bývalého příslušníka Specnazu a specialistu na kontaktní boj, našla výjezdová skupina v bezvědomí. Záznam výsledku poté, co se probral, je k dispozici, máte-li zájem.“

„Určitě tvrdí, že si na nic nepamatuje,“ ušklíbl jsem se. „Otočil se, dostal ránu a zvald.“

Potěšil mne Petersonův kyselý výraz.

„Řekněme, že tak nějak se to přihodilo,“ připustil.

Pokrčil jsem rameny.

Koňský ksicht se podíval mimo záběr. „Máte zabezpečenou linku?“

„Pro jistotu,“ zahučel jsem.

„Z veřejného automatu v podřadné putyce? Jak to, kruci, děláte?“

Našpulil jsem rty. „To proto, kdyby mě někdo zkoušel vystopovat.“

Nehnul ani brvou. Naopak svůj výraz vyhladil do obvyklé arogantní vlídnosti. „Jsem oprávněn vám prozradit, že slečna Hellerová měla pro zvláštní účely dvojnici.“

„Androida?“

Peterson stiskl rty do tenkých čárek. „Zkoušíte vtipkovat, Dormere?“

„A je kde?“ vypustil jsem zkusmý balónek. *Hajzle zatracenej!*

Grimasa ředitele bezpečnosti ztuhla. „To zase nevíme my.“

„A nesouvisí spolu fakt, že jsou obě fuč?“

„Ne.“

„Ale?“ zaryl jsem si. „Jak je od sebe rozeznám, v případě, že na některou z nich narazím? Nerad bych tu pravou pustil z ruky, dokud nedostanu slíbený zbytek platu.“

Koňskému ksichtu zajiskřily oči. Úplně jsem mohl číst, jak si myslí: *Přesně ten typ tupouna, jakého potřebuju!*

„Dodejte obě.“ Stín obav se vypařil, místo toho se samolibě ušklíbl. „Jinak podle genomu a mateřského znamínka nad pravým loktem u dvojnice.“

„Neměl jste mi vy nebo nejvyšší šéf tak důležitou skutečnost prozradit hned na začátku?“

„Omlouvám se, ale moje oddělení je vzhůru nohama. Děláme na případu nepřetržitě ve dne v noci, všichni mají pohotovost.“ Peterson se poškrábal na nose a uhladil zlatě vzorovanou hedvábnou kravatu. „Můj

zástupce zapomněl v tom zmatku jisté informace do přehledu zahrnout. Potrestám ho.“

Zamračil jsem se. „Na tom nesejde. Hlavně aby se podobné kiksy neopakovaly.“

„Spolehněte se,“ Koňský ksicht vysloveně zářil.

„Pořád máte v terénu své lidi?“

„Samozřejmě!“ ohradil se. „Detektivové prověřují veškeré stopy a nezávisle na vás pátrají po únoscích, probírají informátory. Vědí, že jste do akce zapojen, takže se střetu neobávejte, jestli vám jde o tohle. Pracují v pětičlenných týmech, jednotlivce nepoužíváme.“

Lhal, jako když tiskne.

„Proč jste dosud nekontaktovali policii?!“ načal jsem z jiného soudku.

Peterson obrátil ostentativně oči v sloup. „Už jste se ptal, Dormere, a já vám znovu říkám, že federálním orgánům nevěříme. Moji zaměstnanci jsou mnohem schopnější. Mimoto; takováto rozhodnutí náleží výhradně do pravomoci pana Hellera.“

„Jde přece o jeho nevlastní dceru, ne?“

Na jeho straně spojení zahrál melodický signál. „Moment.“

Čekal jsem, až se ten chytrák vrátí do záběru.

„Zajímavé zprávy?“ zeptal jsem se.

Tentokrát se držel na uzdě. To, že mu došla relace nebyla po chuti, prozradily zatřáté uzlíčky svalů na čelistech.

„Ani trochu,“ odsekl.

Dal bych dost, abych se mohl podívat do jeho komunikátoru. „Hlášení jsem podal, doufám, že jste spokojený.“

Koňský ksicht stroze kývl. „Tak zase zítra, Dormere.“

Obrazovka potemněla, zelená signálka zhasla.

Znechuceně jsem si odfrkl.

DALŠÍ HOVOR vedl ředitel vnitřní bezpečnosti Weyland–Yutani bez vizuálního spojení.

„Pane, Dormer přinejmenším tuší, že nehrajeme fér.“

„Podřekl jste se, Petersone?“ zeptal se mrazivě Heller.

„Rozhodně ne, pane!“ zaprotestoval vehementně ředitel. Nesnášel tyhle konference, kdy neviděl svému šéfovi do obličeje. „Snaží se to

nedat najevo, ale není hlupák. Časem mu spousta věcí dojde, nebo se k nim nějakým způsobem dobere.“

„Například?!“ zamířil Heller k jádru věci.

Peterson mu to prostě říct musel. „Odpoledne došlo k menší nepříjemnosti, pane. Jeden můj člověk Dormera zachytil v podzemní dráze a přilepil se na něj. Jenže se choval neopatrně, asi aby ověřil identifikaci na sto procent, a Dormer ho dostal na veřejných záchodcích v Centru. Vážně našeho člověka zranil, ten se však přesto neprozradil. Tvrdil, že ho chtěl pouze okrást.“

Majitel obřího koncernu neřekl ani popel.

Ředitel bezpečnosti se kousl do rtu. „Samozřejmě, že jsem dotyčného ihned odstavil. Nyní je na cestě do Vzdálených oblastí.“

Odmilka se natahovala jako guma.

„Je naprosto nezbytné dostat se k *těm* datům,“ řekl málem šeptem neviditelný šéf. „Vše ostatní je podružné, rozumíte?! Jakmile je budete mít, ukončíte to. Zahladíte stopy, a hotovo.“

Petersonovi začalo být v přetopené pracovně chladno. „Jistě, pane.“

„Uložte Stopaři, ať se na něho konečně pověsí.“

„Děláme, co se dá, pane.“

„Mám pocit, že je to pořád dost málo, Petersone!“

„Omlouvám se, pane, pokud se vám to tak jeví.“ Ředitel bezpečnosti sepal ruce v klíně. Skoro to vypadalo, že čeká na nevyhnutelný ortel. „Dokonce bych řekl, že Dormer o Stopaři nějakým způsobem ví.“

„Jak je to možné?!“ ozval se po téměř nesnesitelné pauze děsivě plochý hlas nejmocnějšího muže Avalonu.

„Netuším, pane,“ pravil Peterson. „Ten chlap se mi od počátku nezdál, proto jsem jej z výběru vyřadil. Je příliš schopný. Nejasná minulost, žádné podrobné údaje. Prakticky neexistuje – což hovoří samo za sebe.“

„My však víme víc,“ poznamenal Heller.

Peterson, ačkoli to nebylo možné, měl pocit, že zacítil vůni tabáku. „Jestli je jenom polovina z toho pravda, měli bychom si na něho dát dobrý pozor. Policejní složky o něm nemají ani potuchy, ačkoli před pěti lety, než se objevil na Avalonu, mu šlapaly na paty. Pak na čas zmizel, a když se vynořil, ticho po pěšině. Lovci lebek jsou zčista jasna jako slepí.“

„Ale přesně takového potřebujeme, když ta vaše banda darmožroutů nepozná ani psí lejno uprostřed chodníku. *Potom* se ho prostě zbavíte, Petersone!“

„Je nevyzpytatelný. Chová se nestandardně. Existuje tu příliš proměnných, které nemusíme obsáhnout.“

„Stopař to zvládne.“

Ta nezvratná jistota ředitele bezpečnosti znepokojila. Za roky strávené v Hellerově žoldu zprostředkoval nebo sám vykonal spoustu špinavostí, to mu těžké sny nedělalo. V jádru byl však velice konzervativní. Experimenty ze srdce nesnášel, věřil starým vyzkoušeným metodám. Měl rád nad věcmi kontrolu. A nyní vypustili džina z lahve.

Přízrak odjinud.

Ti pomatenci z vědecké sekce dostali volnou ruku a stvořili něco, co Heller hodlal nabídnout vojákům – nebo někomu, kdo zaplatí ještě víc. Nová koncepce nanotechnologie, robotiky a praktických výsledků aplikované teorie umělých inteligencí.

Vyslovit své obavy se ale nahlas neodvážil. Tady se klikatila neviditelná hranice, kterou překročit mohlo znamenat konec. Přesto zkusil oponovat alespoň v jiném směru. „Podle všeho trpí rozsáhlou amnézií, přesto minulost...“

„Kašlu na ni!“ vyštěkl miliardář z koutů místnosti. „Díky ní je o to zranitelnější! Využijte toho!“ Nemělo smysl odporovat. „Jediné, co chci, jsou výsledky, Petersone. Ostatní je nepodstatné.“

Spojení se bez dalšího ukončilo.

Peterson trhaně vydechl, setřel si pot pod nosem a natáhl se po hologramovém komunikátoru.

Musí popohnat své lidi.

Sáhl po několika stříbřitých ploškách předvoleb, které se před ním rozvinuly.

Za pár sekund se nad psacím stolem zhmotnila Kraftova tvář. Ted' pro změnu neviděl on jeho, což bylo pro Petersona chabou útěchou.

Každého z dvou miliard lidí v Paradisu by už Stopař dávno měl. Jen Dormer unikal.

OTRÁVENĚ JSEM SEBOU HODIL do oblíbeného křesla.

Vrátil jsem se do Centra, přestože nebezpečí nepominulo.

Právě naopak.

Jenže tady byla má operační základna a díky proslulosti budovy i nejvyšší míra dostupné ochrany. Ocítl jsem se totiž ve hře, která měla víc rozměrů, než jsem tušil. Zuřivě jsem kombinoval sporadická fakta do nesourodé skládačky.

Jsem zvyklý na vlastní pravidla. Nelíbí se mi, když mě postrkují a já netuším kam.

Ke všemu se kolem mě začínalo vršit příliš mrtvol. Denisu Denverovou oddělali, jakmile jsem vytáhl paty z jejího bejváku, příležitostného pomocníka umučili a jeho holku odstřelili jako škodnou.

To převyšovalo můj obvyklý denní průměr.

To potvrdila Sarah, když řekla: „Jsi jako bacilonosič, John.“

„V tom má prsty Koňský ksicht,“ řekl jsem nahlas. Vlastně jsem v tomhle ohledu cítil poměrně nezvratnou jistotu.

„Bezprostředně ne. Soudím, že je to práce tvého *přítele* z North Parku.“

„Proč ale tak očividně?“

„Chtějí tě popíchnout?“ nadhodila. „Třeba jim o tebe vlastně nejde.“

„A o co?“

„To je tvůj džob, John.“

Překvapila mne. „Máš dost absurdní humor, moje milá.“

„Stále se učím,“ prozradil dívčí hlas vesele.

„Co probrat fakta?“ navrhl jsem.

„Od toho jsem zde.“ Možná se mi to zdálo, ale barevný ukazatel na stavovém řádku holografické konzole jako by potutelně zamrkal.

„Prima. Takže hledám za spoustu škváry rozmazlenou holku, kterou prý nějaká pakáž lízla a chce nažvejknutého papínka solidně podejít. Jsou na to důkazy a záznamy. Dick Tracy vyhmátne, kam daná stopa vede, já tam vpadnu a pošlu do Valhaly akorát partičku sjetých teploušů, a jeho obratem rozporcujou. Pak najdu kámošku, u který se mladá Hellerová ubytovala, a sotva vytáhnu paty po příjemném pokenu, odfrčí na nebeskej flám stejně jako Dick. Ke všemu u ní v kuchyni načapám androida, co vypadá nachlup stejně jako Stella. Cestou domů mě otravuje smrad z Petersonovy bandy, kterej ze sebe dělá nevinátka.

Cvrnknu proto Ksichtovi a u něj ani píp. Tak to na něj zkusím a on milostivě pustí, že Stella měla dvojnici. Radost z toho nemá, ale snaží se mi namluvit, že neběží o nic důležitýho. Obyčejný zaměstnanec, něco jako pokojská... prostě normálka. O extra drahém a nezákonném androidovi ani písmenko.“

„A divíš se? Proč ses ho konkrétně nezeptal?“

„Určitě ví, že já vím a obráceně.“

„Netouží po tahanicích s policií?“

„Blbost,“ mávl jsem rukou. „Staroušek Heller si Avalon koupí, když bude chtít. Prachama zatne tipec, komukoliv se mu zlíbí. A nejen tady, ale i ve Sluneční soustavě.“

„Mně ne,“ prohlásilo děvče rozhodně.

Zajímavá myšlenka. „Ty seš jiný případ.“

Ve vzduchu se zhmotnily identické tváře Stelly Hellerové. Lišily se jen tím, že byly zabrané z odlišného úhlu.

„Co s tím?“

„To jsem vydolovala z paměti bytové jednotky. Kontrolní zápis příchozích. Tvůj tam byl taky, ale odstranila jsem jej, jak sis přál.“

„Tisícere díky,“ utrousil jsem.

„Originál a kopie,“ pravila Sarah. „Přišly k Denise Denverové v kritický den. Jedna těsně po poledni, druhá v osmnáct deset.“

„Holka z masa a kostí a její android se sčuchly v bytě Denverové. Hm?“

„Tvůj problém je, že to vidíš příliš složitě, Johne.“

„Dal bych si panáka,“ uťal jsem podrážděně.

„Stanovil jsi pravidla, Johne,“ namítla Sarah.

„Dlabu na ně!“ Zamračil jsem se na obrázky tmavovlasé mladé ženy. Tvářil jsem se klidně, ale přitom zatínal prsty do opěradla. Doufal jsem, že mě Sarah příliš pečlivě nesleduje. „Tohle všechno se stalo kvůli tomu balíčku.“

„Pokračuj, Johne.“

Poposedl jsem si. „Předpokládejme, že zmiňovaná zásilka je pro Stellu důležitá. Z nějakého důvodu ji nemůže nebo nechce na letišti vyzvednout. Proto místo sebe pošle nerozeznatelnou kopii a poté se setkají u Denverové, kterou Stella ten den kontaktuje.“

„Každopádně android u Denverové zůstane.“

„Dál ho totiž nepotřebuje. Získala, co chtěla. A to rovnou z asteroidu. Jak to, že mě to nenapadlo?“

„Konstrukce vyšetřovacích verzí nech policajtům, Johně. Tohle není tvůj šálek kávy.“

„Ještě, že tě mám, *miláčku*,“ utrousil jsem sarkasticky.

„Ano,“ potvrdila jednoduše.

„Heller i Peterson vědí velký kulový, proto ten zmatek. Dceruška je fuč, android taky. Únos je bouda, abych se víc snažil a slídění mělo tu správnou šťávu s nádechem tragiky. Zamíchat do toho poldy by mohlo být problematické. Na povrch by asi vypluly věci, o které nestojí.“

„Zajímavé.“

Prohrábl jsem si vlasy na temeni. „Kde mám večeri?“

„Ještě ses nerozhodl.“

„Indická směs s dvojitou porcí rýže ZIS3, to nezní špatně, co?“

„Za třináct minut.“

„Snad vydržím.“ Vyložil jsem nohy na stolek a poslouchal, jak se připravuje jídlo. „Jenže Denisa mluvila o Stelle jako o živé, neměla na mysli tu umělotinu v kuchyni.“

Maně se mi vybavila poučka ze skript kriminologie, kterými jsem se kdysi v záchvatu touhy po vědomostech prokousal asi do poloviny. Odstavec suchého textu hemžící se odbornými termíny Dick Tracy lapidárně shrnul do výstižné věty: *Když to nejde zepředu, píchej ji zezadu, vole!*“

„Souvisí to s jejím nevlastním fotříkem? Konkurenční boj? Šlohla z rodinného pokladu hromadu zlatých prutů?“ Sarah tentokrát mlčela.

Z kuchyňského bloku se linula vůně pečeného náhražkového masa a exotického koření.

Zamlaskal jsem a napil se ředěného džusu. Těšil jsem se na kus žvance.

Kuchyňský box cinkl. Jídlo bylo hotové.

Shodil jsem nohy ze stolu, tlesknutím rozsvítil a šel se nadlábnout.

O HODINU POZDĚJI jsem prohlížel záznamy z domu Denverové. Časové rozmezí se týkalo úseku mezi mým odchodem a druhým příchodem.

Nejdříve jsem se objevil já, pak dvě tlusté mámy s dětmi, shrbený stařík a dlouho nic. Obraz se rozpadl v nepřehledné sněžení, částečně se vylepšil, ale k původní kvalitě se nevrátil. Do vysoko umístěného záběru se dostal muž, který vyšel ze vchodu, bez rozhlížení zahrnul od kamery a po pár krocích zmizel za hradbou rozkvetlých keřů.

„Co bylo dál?“ Ukazováčkem jsem si třel špičku nosu.

„Destruktivní vir, John. Zachránila jsem to na poslední chvíli. Dostalo to server policejního okrsku.“

„Zvětši posledního.“

Záběr se roztáhl od podlahy ke stropu. Současně se obrysy rozostřily, ale stále byly dostatečně zřetelné: spíš vyšší sportovní postava, široká ramena. Uměle obnošený plášť, pod nějž mohl schovat rozměrnou zbraň. Sportovní boty, modré kalhoty, šedivá mikina s kapucou, jejíž lem mu zakrýval obličej.

„Co elektronický správce, čidla v hale nebo na ulici?“

„Negativní, John. Pouze tohle. Měl sis vzpomenout dřív.“

„Jasně, moje vina!“

„To netvrdím.“

Napil jsem se čisté vody, ta však nechutnala tak skvěle jako u Denisy Denverové. „Beru zpět. Prohnala's ho srovnávací databází? Alba nájemných střelců, federální zatykače, interpol a podobné pitominky?“

„Obličej není vidět, vzdálenost je příliš velká. Nemám k dispozici žádné významnější markanty.“

„Výška, váha, přibližný věk, tvar postavy, styl oblečení?“ nevzdal jsem se.

„John, popis odpovídá padesáti milionům mužů v Paradisu. Chceš jejich seznam?“

Trhl jsem znechuceně rukou. „Stejně v něm nebude, co?“

„Ne.“

„Jak to poznáš?“

Polovinu pokoje zabraly složité diagramy a rozfázované záběry. Postavu s kapucou překryla hustá síť bodů, textová pole zaplnily matematické vzorce a statistické údaje. Souřadnicové obrazce se měnily, prohýbaly a posouvaly podle toho, jak pokračovala srovnávací analýza.

Nakonec se záznam pustil od začátku, tentokrát rozdělený mnoha barevnými sektory.

„Sleduj, Johně,“ upozornila Sarah. „Nepohybuje se jako člověk. Tady... a tady. A znovu zde. Je výjimečně dobrý, běžně bys to nepoznal.“

„Tenhle zmrď sejmul Dicka Tracyho,“ ucedil jsem.

„*Modus operandi* tomu nasvědčuje... jestli je to on.“

„Android? Vysoce sofistikovaný typ, příbuzný dvojnice Stelly Hellerové? Specialista na vraždy a mučení, který nedostal do vínku základní zákony robotiky?“

„Nezdá se mi jeho schopnost virtuální existence,“ řekla dívka z videofonu u dveří. „To by vyžadovalo radikálně odlišnou platformu. Neumím si představit fyzicky omezenou podstatu umělých metakání, jak hromadí potřebný energetický potenciál. K tomu by byl potřeba akumulátor velký jako barák.“

Smazal jsem obrazová pole a zůstal hledět na vraha s šedivou kapucou přetaženou přes skloněnou hlavu.

ZE ZÁCHODU JSEM SE VRÁTIL s jiskřičkou naděje. Tam mě totiž napadají ty nejgeniálnější myšlenky.

„Co uskutečnění spojení z doby, kdy měla být Stella Hellerová u Denverové?“

„Žádný hovor, pouze návštěva etnické stránky.“

„Ukaž.“

Ve vzduchu vykvetla směsice barev a chaotických vzorů. Z nich se utvořila písmena, slova a nakonec věty. Objevily se trojrozměrné obrázky a aktivní dotyková pole. Stručné upoutávky zvaly na kulturní setkání menšin, koncert neposlouchatelného dechového orchestru a turné břichatého přímoudlíka, který vedl přednášky s tématy stejně nezajímavými jako on sám. Při okrajích se přidružila obvyklá snůška inzerce a odkazů na regionální prodejní centra, jízdní řády a programy globálních sítí. Psychedelické ornamenty připomínající mix afrického náboženství a nerozluštitelných symbolů nalezených na Sutře se na podprahové úrovni snažily vnutit lásku k utlačovaným, nespravedlivě pronásledovaným a všem chudým lidského světa. Ponuře jsem se uchechl.

Byl to ten typ elektronické adresy, z níž po náhodném navolení každý raději ihned vyskočí.

Z vlastní zkušenosti jsem však věděl, že ne všechno je takové, jak se na první pohled jeví.

„Rozkódovat,“ požádal jsem.

„Stojí to za námahu?“ opáčila Sarah.

„Tebe to *namáhá*?“ podivil jsem se. Reproduktor se zvonivě zasmál a pevná struktura barev se rozpadla. Pokojem zavířilo černobílé sněžení, z něhož se vyloupila nová stránka, tentokrát vyvedená ve strohých odstínech kobaltové šedi. To tam bylo hemžení řvavých upoutávek; zde panovala čistota a řád.

„Jak to šlo?“ Předklonil jsem se a prohlížel si jednoduchou nabídku. Tohle byla vstupní brána do vnořeného ilegálního subsystému parazitujícího uvnitř elektronického prostoru. Pokud jste nevěděli, kudy se přihlásit, a nedisponovali zvláštními přístupovými hesly, sledovali jste jen nechutné blázniviny, jako byla kupříkladu ona etnická šaškárna. Hlouběji jste se nedostali a neměli potuchy, co se za blýskavým zrcadlem skrývá.

„Poněkud nadstandardně složitý ochranný algoritmus,“ přiznala Sarah.

Policii se nikdy nepodařilo odhalit, kdo tyhle podloudně propojené buňky vytváří a spravuje. Kolovalo plno fám, které bych osobně přiřadil do říše bajek. Důležité bylo, že bezejmenná síť dokázala zařídit a zprostředkovat věci, o nichž se vám ani nesnilo. Stačilo mít peníze.

Spoustu prachů.

„Stella se na přičmoudlíky nenalogovala náhodou. Zjisti, o co jí šlo, ano?“

„Nabourání se do soukromých databází je trestný čin, Johne,“ prohodila Sarah. Současně se ale pustila do bezpečnostních bariér silou demoličního drona.

„Zajímalo by mě, kdes podobné moralizování odkoukala,“ prohodil jsem. Vzduch nad projektory páraly horizontální poruchy.

„Od tebe, Johne.“

„Odporný zlozvyk.“

Minuty plynuly jedna za druhou.

„Hotovo!“ oznámila Sarah.

Zarotovala virtuální plocha s vyplněným formulářem.

Přimhouřil jsem oči, sáhl do vzduchu a obrázek si přitáhl.

Bingo!

Letenka.

Ukazováčkem jsem objel oblast v pravém dolním rohu a zvětšil ji.

„Proboha, kde to je?“ Jméno téhle planety jsem v životě neslyšel.

Pod stropem se zhmotnil model Galaxie, změnil měřítko, až se objevila požadovaná výšeč spirálního ramene.

„Pořádná dálka,“ utrousil jsem.

„Let trvá stejně dlouho jako do Sluneční soustavy,“ upozornila Sarah.

Pořád ten prazvláštní pocit. Lechtání peříčka v žaludku, cukání nervu pod okem.

„Co teď?“ požádal jsem netypicky o radu.

Neviditelná dívka zvážila pro a proti. „Jak jsi říkal; není to osobní.“

Tak úplně jsem nesouhlasil, ale nahlas jsem to neřekl. To byla její nevýhoda; nemyslela jako člověk. Byla extrémně výkonná, chyběl jí však lidsky omezený rozměr chápání.

Olízl jsem si ret. „Rezervuj nejbližší let na anonymní identifikaci.“

„Johne...“

„Ještě před půl hodinou jsem to chtěl složit.“

„Změnils názor?“

„Poupravil.“

„Takže?“

„Zjistím, co za tím vším vězí, až panenku Hellerovou najdu.“

„A potom?“

Na to nebyla snadná odpověď. Svým způsobem mi ta holka začínala být sympatická – rozhodně víc, jak její nevlastní fotřík.

„To se teprve ukáže.“

Sarah nasadila tón poslušné asistentky. „Zařizeno; start zítra v devatenáct nula nula. Nejedná se o přímou linku, spoj má tři předchozí zastávky.“

„Nevadí,“ zamumlal jsem.

„Počet hyperprostorových skoků je...“

„Mlč!“ zarazil jsem ji. I když jsem z Avalonu dosud nevytáhl paty, neměl jsem pocit, že by mi kosmické cestování mělo vadit. „A zamluv místenku mým jménem na pendl ze Severního kosmodromu... řekněme do Sluneční soustavy.“

„Hotovo, Johne.“

A bylo to. Vysprintoval jsem na dráhu, jejíž konec jsem neviděl.
Z té srandy jsem byl celý vedle.

8. KAPITOLA

ŠIKMÝ SVAH se chvěje a ujíždí.

Zabořím ruce do písku, snažím se udržet, ale zároveň vnímám křečovitě stahy země, které se valí jako pomalé vlny z nitra bezejmenné planety.

Uklouznou a padnu na břicho.

Ohlédnu se doprava a střetnu se s pohledem vyděšené ženy.

Vojenská helma je jí příliš velká, svezla se jí skoro na kořen nosu. Objímá útočnou pušku jako malé dítě, které ze všech sil chrání.

Křičí.

Možná je to důležité, ale nerozumím jí ani slovo.

Kašlu na opatrnost. Vyškrábu se do výchozí pozice, právě včas, abych uviděl, jak od planoucího obzoru letí pouští vysoká prašná hráz.

Přikrčím se, zatnu zuby i pěsti. Ticho již není absolutní, pramínky křemičitých zrněk hlasitě šustí.

Nejsem si jistý, zda hlasitý dech, který slyším, je pouze můj.

Trvá pouhé vteřiny, než tlaková vlna udeří.

BOLELA MĚ HLAVA a nepomohla ani ionizační perlivá sprcha.

Opíral jsem se čelem o stěnu boxu, bodavý proud horké vody a ledového inertního plynu mi stékal po zádech, voda se ztrácela kanálkem ve dně, plyn odsávaly skryté ventilátory.

Moje noční můry mají trpkou pachut' strachu. Protentokrát to byla poměrně vzácná varianta. Jen málokdy v nich někoho vídám, cizí tváře jsou raritou. V drtivé většině případů jsem totiž na pískovém valu sám. Užívám si drásavou hrůzu, jež končí oslepujícím zábleskem v dáli, a vzbudím se. Přesto jsem si nyní s jakýmsi pocitem odcizení uvědomil, že tu ženu znám. Její obličej se mi vybavoval do nejmenších detailů. Nevěděl jsem však, kam ji zařadit, neexistovala k ní použitelná vzpomínka, jen prchavý dojem.

Možná to bylo v těch oříškově hnědých očích.

Proč by pěkná holka nosila vojenskou helmu?

Dřepl jsem si na sedátko v koupelně a nechal si masážním robotem prohníst svaly na pravé noze. Občas mě trápí staré zranění, které se nikdy bezezbytku nezahojilo. Přesto se mi ulevilo.

Nahý jsem přešel do obývacího pokoje, lehl si do zahřáté sedačky a pozoroval noční panorama gigantické metropole. Její obrovitost mě unášela.

Neexistovalo nic většího a tolik ošklivě krásného. Zvláště, když jsem věděl, co se skrývá pod mihotavým příkrovem světél.

To nebyl cestopisný šot v holovizi nebo reklama luxusní turistické agentury.

Znal jsem zkažené vnitřnosti pod tenkou a lesklou slupkou klamu. Jako zhoubný nádor napěchovaný hnisem k prasknutí. Jednou k tomu dojde a s bídou udržovaný koloběh se zhroutí. Muselo se to stát. Všechno k tomu špelo. Paradiso se chvělo v základech, drobilo se, ale nikdo si toho nevšímal. Nevěnoval tomu pozornost. Složí se jako domeček z karet.

Při jeho pádu do nicoty zahyne bezpočet lidí. Desítky, možná stovky milionů.

Evakuační plány neexistovaly, záchranné zdroje byly mizivé.

Bude to mimo Avalon někoho zajímat? Ale jistě.

Netečné lidstvo se v hlavních zpravodajských relacích pokochá hrozivou katastrofou v přímém přenosu, nafoukaní a zpupní kněží v nákladných róbách se v přepychových svatostánkách licoměrně pomodlí za záchranu duší hříšníků, zkorumpovaní politici v holovizních debatách vyzvrací laciné projevy.

A život poběží dál. Na všechno se zapomene. Přijdou přece další menší i větší pohromy. V širokoúhlém záběru přes dvě rohové stěny jsem přesně viděl, kde se nachází Severní i Jižní kosmodrom. Byly z mého pohledu sice daleko za obzorem, ale nepřetržité sloupky stoupajících a klesajících dopravních lodí je identifikovaly i odtud z Centra. Dopravní ruch na vzdušných magistrálách neustával ani po půlnoci, tisíce světlušek se přemísťovaly z místa na místo, objevovaly se a zase mizely v mlze, dešťových přívalech nebo mracích smogu.

Pekelný Betlém, odkud žádný svatý nevzejde. Hořce jsem se usmál.

Naštěstí to nebyla žádná poušť. Rudé kamení a rudé slunce. Klesla mi víčka, surrealistické plátno Paradisa se rozmazalo.

Jednoznačný příkaz znamenal opustit relativní bezpečí chudinského ghetta.

Konat – ihned!

Stopař však byl připraven a dodatečné informace pro něj neznamenal nic nového.

Prošel stokou bezmála až k teritoriální hranici. Minul doupata, jež si ti nejzuboženější odvrženci vyhloubili v rozpadávajících se stěnách kanálu. Živořili v mělkých dírách uprostřed skromných hromádek hadrů a prázdných kartónových obalů. Překročil tři mrtvé; dva vyschlé starce s játry ztvrdlými na kámen a groteskně odulou stařenu svírající v pevném objetí nerozlučnou družku, napůl ožranou kočku. Vystoupal po rozviklaném servisním schodišti, příčná ulice jej dovedla k betonovým zátarasům a opuštěnému kontrolnímu stanovišti. Počkal na dopravní plošinu a sám uprostřed hluboké noci se nechal přenést na opačnou stranu hlučící dopravní tepny, jež se skrývala na dně kaňonu s hladkými stěnami. Míjel bezpečnostní senzory, jednou se k němu letmo přiblížil hlídkující policejní dron, ale zase rychle a bez zájmu odletěl.

Oční skenery jej neustále prověřovaly a v tom ponurém čase nad ránem ho postupně zdravily dlouhou řadou smyšlených jmen.

Byl vším a vlastně nikým.

Ve své neživotnosti nad tím pociťoval uspokojení.

„MÁŠ NÁVŠTĚVU, JOHNE,“ řekla neviditelná dívka zčista jasna.

V pokoji se zavlnil záběr dvacetipatrové recepční haly. Zaměřovací kruh vyhledávacího systému zachytil droboučkou postavu, přiblížil ji, až vyplnila pole o velikosti metru čtverečního.

Chlap v černé bundě, krátký zástřih, bradka a knír.

„Slídlil v databázi nájemníků. Zadal do vyhledavače tvoje jméno.“

„Kraft. Petersonův poskok. Už jsem se s ním setkal.“

„S někým hovořil. Používá kódované spojení.“

„Jseš schopná ho napíchnout?“

„Ne, ale dotyčný je rovněž v Silver Tower.“

Do bytu se nedostanou, pokud nepoužijí speciální prostředky, ale tím by přitáhli nechtěnou pozornost. Přesto jejich přítomnost ve Věži znamenala problémy. Asi nemínili pokecat o počasí.

„Zdejchnu se horem, Sarah. Postarej se o moje záležitosti a uklid' za mnou,“ řekl jsem mechanicky.

„To já přeci dělám pořád, Johně,“ opáčila neviditelná dívka. Čip v zápěstí vyslal heslo a tajný vstup ve stropě kuchyňského koutu se bezhlučně otevřel. Byla to taková pojistka, únikový východ pro zvláštní případy, který vedl přes sekci mezi patry do nepoužívané kanceláře nad bytem. Místnost byla registrovaná na fiktivní firmu, o níž se nikdo nestaral, protože účty i nájem platila včas.

Zatáhl jsem za žebřík a prolezl čtvercovým otvorem. Obkladové panely se vzápětí uzavřely, takže nebylo poznat, kde se průchod před chvílí nacházel.

Stiskl jsem víčka a počkal, než za protivného píchání a pálení změni oční implantáty barvu a sítnice se přeskupí podle nového vzorce. Tahle hračka – před deseti lety zázrak mikrochirurgie, genetiky a nanotechnologie – byla tou nejnákladnější částí mé profesionální výbavy. Úpravy stály hotové jmění, ale sponzor naštěstí věděl, co je vděčnost. Však se mu to vyplatilo.

Náhradních osobností mám v zásobě několik. Sarah se o ně průběžně stará a udržuje je při životě, ale převážně používám *Dormera*, soukromého odstraňovače problémů, flákače a příležitostného ožralu.

Ten mi svou povahou sedí nejlíp.

Měl jsem ho rád... a vlastně jsem to byl já.

John Dormer.

Převaloval jsem ten shluk hlásek a samohlásek na jazyku. Líbilo se mi, jak to znělo.

Obyčejně... a trochu tvrdě. Od každého něco.

Odhadoval jsem, že ani dnes se po světě nepromenuje moc jedinců s podobnou schopností proměny identity. Implantované čipy se falšují v různé úrovni kvality, já však patřil do elitní kategorie, jež oblafla i nejdůmyslnější oční skenery. Nasadit si perfektně zavedenou osobnost s prověřenou legendou za pár sekund je pro obyčejného smrtelníka nemožné. Takový proces vyžaduje od gaunerů a nájemných vrahů prchajících před spravedlností značné psychické odhodlání a přijmutí rizika neúspěchu, dobře vybavený chirurgický sál a několikadenní hospitalizaci s odborným dohledem. A pak také kvalitní rekonvalescenci, chce-li dotyčný vidět stejně dobře jako před zákrokem.

Jemně jsem promnul oční bulvy a řezavé pálení ustalo.

Z vestavěné skříně jsem vylovil vakuový obal s nenápadným oblekem středně postaveného manažera. Původní šaty a věci jsem poskládal do zvláštního pouzdra, navolil adresu a válcový kontejnerek vložil do potrubní pošty. Nakonec jsem si před zrcadlem nasadil na míru zhotovenou paruku a spokojeně se prohlédl.

I tenhle nový člověk měl právo nosit zbraň, jako ostatně každý, kdo si v Paradisu podal žádost, i když to nebyla právě vojenská bouchačka. Otevřel jsem vestavěný trezor a pokochal se pohledem na sbírku *smrtícího železa*. Odolal jsem pokušení vyjmout z držáku SAW zvláštních jednotek s bubnovým zásobníkem, bříšky prstů polaskal černěný závěr na zakázku zhotovené odstřelovačské pušky, jejíž výkon a přesnost na extrémní vzdálenosti by udivily i skutečného profesionála. V dolním stojanu se nacházelo několik typů EMG útočných karabin, stará dobrá zkrácená opakovací brokovnice a bezhluchá kuše s balíkem variabilních šípů. Pětice upravených PDW měla své místo vpravo. Nakonec jsem z boční přihrádky vyndal teleskopický obušek v kombinaci s šokovým paralyzérem a připevnil jej k opasku na levém boku. K němu přidal dva nože ze speciální umělé hmoty, které jsem vsunul do zvlášť upravených rukávů.

Zabouchl jsem zbrojnici, odblokoval šestici protiběžných závor, zkontroloval chodbu a teprve poté vyklouzl z kanceláře. Zamířil jsem k západním gravitačním zdvižím. Kruhovou halou pořád proudila spousta lidí, přestože ranní špička již odeznívala.

„Dobrý den, pane Aldene,“ pozdravil bezpečnostní systém, když jsem se přiblížil k očnímu skeneru u nástupní zóny sestupné šachty.

Lehce jsem se odrazil a vplul do pomalého proudu označeného modrými holografickými šipkami. Navyklým pohybem jsem se nasměroval k zelené části šachty, ucítil mírné zrychlení a pak jen sledoval, jak při kolmém pádu ubíhají jednotlivá patra.

„Johne, zachytila jsem Ho!“ ozvala se mi Sarah v uchu. „Je v pohybu!“

Přesně jsem pochopil, koho tím myslí. A také to, že mi tím sděluje, jak je blízko.

„V baráku?!“ Podíval jsem se pod sebe a pak otočil hlavu nahoru.

„Západní křídlo, Johne. Nevím, ve kterém patře. Byl to velice kratičký, spíše náhodný kontakt.“

„Alespoň přibližně, proboha!“ Zpovzdálí mne míjel obchodník ve střízlivě šedivém kvádru, o deset metrů výš plachtila dívka s rozevlátým ohonem blondátých vlasů a rozpaženýma rukama. Zjevně ji to bavilo, protože se potěšeně usmívala. Jak se lenivě otáčela, zahlédl jsem mezi lemem pestrobarevné sukně a opálenou kůží hladkých stehů záblesk miniaturních modrých kalhotek. Jindy by mne to potěšilo, dnes však nikoliv.

„Snaž se, najdi ho!“ Adrenalinový kopanec mne málem převrátil naznak.

V gravitační zdviži jsem byl příliš zranitelný.

Mrsknul jsem sebou k červené části šachty, prolétl oranžovou linií a jako blesk minul hrozen japonských turistů v tradičních kimonech. Nabral jsem okamžitě rychlost, ale vzápětí o ni zase přišel, když jsem se dostal na opačnou stranu transportního tubusu. Zelená a poté modrá oblast mne zbrzdily, široký výstup na dvoustém osmdesátém patře se blížil. Zkušeně jsem se vyhnul postarší dámě s neuvěřitelně fialovým účesem a naprosto neladícím oranžovým psíkem připoutaným k levému zápěstí, který kolem sebe hystericky ňafal. Obtížnější to už bylo s elegantní pětatřicátnicí v tmavě hnědém kalhotovém kostýmu od Guccioho, do níž jsem při výstupu málem narazil. V poslední chvíli jsem ji jemně uchopil za rameno a zápěstí s tenkým lesklým náramkem, bezpečně se stočil, ale přesto se dostal tak blízko, aby mne zahalil oblak drahého parfému.

„Promiňte, omlouvám se,“ řekl jsem spěšně. Abych otupil záblesk nevole v pronikavě zelených očích, mírně jsem se usmál. „Krásně voníte.“

Úspěšná manažerka vyhladila vrásky nad kořenem nosu a předvedla nádherně bílé zuby obkroužené decentně namalovanými rty. „To je v pořádku.“

Tady se naskýtal příležitost získat příslib večere při svíčkách a poté dlouhé noci strávené ve společné nahotě, jenže já vážně spěchal.

Ocitl jsem se na okraji rampy, když ona klesala do hloubi spodních podlaží. Krátce jsem zamával a dočkal se stejné odpovědi. K tomu přidala významné pokrčení ramen naznačující nevyřčenou otázku a zároveň mi dávající na vědomí, jakouže jsem prošvihl monstrózní šanci.

„*Johne, tam ne!*“ vykřikla Sarah, až jsem sebou trhl. „*Je na dvoustém osmdesátém!*“

„Krucí, tos nemohla kváknout dřív?!“ Zkontroloval jsem prostor za sebou, kde vystupoval ze zdviže postarší šedovlasý tlouštík se zarudlým nosem svědčícím buď o chronické rýmě, nebo nezřízené náchylnosti k flašce tvrdého. Předě mnou bylo relativně prázdné, každopádně však bylo pozdě na to vrhnout se zpět do šachty.

Musel jsem nejprve do přestupní zóny a pak jednosměrným tunelem k nástupnímu skluzu.

„*Nestihla jsem to,*“ řekla Sarah snad i dotčeně. „*Lokalizovala jsem ho na tři desetiny sekundy, když listoval ubytovacími soubory. Výborně se kryje.*“

Natáhl jsem krok a litoval, že nemám střelnou zbraň.

„Dobrý den, pane Aldene,“ pozdravil slušně stropní senzor.

„Do hajzlu!“ ulevil jsem si a nezajímal se o pohoršené pohledy matek, které vlekly ujekané ratolesti středem koridoru. *Šest set pater a já vpadnu zrovna do toho nepravýho!*

Tomu se říká pech.

Patro se dělilo na další úrovně; ve většině se nacházely kanceláře bohatých firem a správní úřady. Dostal jsem se na kruhovou galerii s restauracemi, kavárnami v bujně zeleni, fontánkami a decentním rybníčkem s hejnem různobarevných asantských hlavonožců.

„*Stůj! Je naproti tobě!*“

„Kde?!“ Divoce jsem se rozhlédl, ale viděl jen obyčejnou, naprosto všední směsici lidí.

Žádné šílené monstrum se ke mně s nataženými pařáty nehnało.

„*Hledá tě, Johne! Ví přesně, kde bydlíš. Jde ke zdviži, pravděpodobně se bude chtít dostat k bytu.*“

„Do prdele, označ mi ho!“ vykoukl jsem zpoza rozložitého fíkovníku.

„*Nepoužívej sítnicové zobrazení!*“ varovala mne Sarah. „*On to vycítí! Po podobné aktivitě pase!*“

Jako lapený v pasti.

Každým okamžikem jsem čekal ránu do zátylku, zákeřné bodnutí nožem do ledvin.

Zastavil jsem se u akvária, kde kroužila nabídka mořských specialit přímo z Apenu.

„Kurva!“ Dostal jsem se do situace, pro niž jsem neměl adekvátní prostředky. Nechtěl jsem se s *Tím* střetnout, měl jsem jiný plán. Důležitější bylo vyklouznout nepozorovaně ze *Silver Tower*, setrást slídily ze stopy.

„Otoč se a probírej se jídelním lístkem. Předstírej zájem, John. Na chvíli se ztratím, pokusím se ho odlákat. Je blízko...“

A byla fuč.

Jako by se ve mně propadla důlní sloj. Takové prázdno jsem nepamatoval. *Tím* se ukázalo, jak jsem si na Sarah zvykl.

Zaťal jsem čelisti a zahleděl se do defilé měňavých pokrmů. Dopolední směs úředníků, obchodníků, mamin s děcký, zmatených turistů a flákajících se vyžírku mi proudila za zády.

„Dobrý den, pane Aldene,“ zašvelel hologram šéfkuchaře ve sněhobílé čepici a naškrobené zástěře. „Již máte vybráno, přejete si poskytnout více informací o naší nepřeborné nabídce, či chcete rezervovat místa pro své přátele? Upozorňuji na odpolední menu v zelené sekci, věrnostní program ve žluté a lahůdkové speciality v červené. Ty jediné lze objednat s měsíční dodací lhůtou.“

Spokojeností zářící tvář nahradila exotická stvoření, jež mi připadala dokonale nepoživatelná: rosolovitá hrouda o velikosti mozku, duhově perleťoví hadi, tučné mnohonožky, podivné houby a vějířky tenkých červů připravené na desítky způsobů. Čichové receptory mi zahltila pestrá paleta pachů.

Některé příjemné, jiné nezařaditelné.

Stál jsem a ani nedýchal. Z rukávů mi do dlaní vklouzly oba nože.

Chabé, ale alespoň něco.

Hlasy se natahovaly, jako by se čas zasekl. V blízké předzahrádce uprostřed palmového hájku se kdosi rozesmál, znělo to však jako huhňavá parodie kabaretního vystoupení.

Kroky, šepot, v povzdálí zdravící oční skenery a reklamní poutače. Šumění umělého větru, zurčení vodotrysků na ohlazených kamenech.

A pak mě náhle zamrazilo.

Úplně jsem ztuhnul, ledová jehla zabodnutá do páteře.

Trvalo to nicotný okamžik, přesto to byla děsivá zkušenost.

Prošlo to.

Zblízka. Tři, čtyři metry.

Možná jsem si to namlouval, ale tenhle nepřítel mi připadal jako z jiného světa. Odtamtud; zpoza šeré opony bytí.

Chlad a cizota. Odlišné myšlení.

Lovec.

„...*Johne?*“

Sarah byla zpátky.

Ulevilo se mi. Násilím jsem uvolnil ztuhlé krční svaly a hodil okem po podestě před gravitačními šachtami.

„*Opatrně... ještě není dost daleko.*“

„Popiš mi ho.“

Nemusel jsem se ptát. Bylo to zbytečné.

Poznal jsem ho.

Párkrát se mihl za chumlem důchodců, kteří vzhlíželi do výše pěti poschodí na matně průsvitnou skulpturu napodobující plující ledovec.

„*Černá kapuce, tmavý plášť po kolena.*“

„Jasně,“ přisvědčil jsem potichu. „Vyved’ mne odtud.“

Dívčí hlas hovořil uvnitř ucha a já sledoval jeho pokyny. Svižně, ale ne ukvapeně jsem se přesunul do jiné sekce, skočil do meziúrovňového skluzu a nechal se dopravit o padesát pater níž. Vydal jsem se obloukovou promenádou na jih, vyhnul se dvojici, kterou Sarah otipovala jako zaměstnance Weyland–Yutani na číhané, a poté použil hlavní zdviž.

Na spodní úrovni se klesavý pohyb zpomalil, přistál jsem na šikmé výstupní rampě a plynule přešel do chůze.

Klenba gigantické haly *Silver Tower* se ztrácela v duhovém oparu.

„*Prošlo To kolem bytové jednotky, John,*“ informovala mě Sarah, ještě než jsem minul hrozen recepce a informačních terminálů.

„Pokusil se o útok?“ Centrální nástupiště bylo blízko.

„*Nemá šanci.*“ Sarah si věřila. „*Přestal být aktivní a zmizel.*“

„I z policejních okruhů?“

„*Ano.*“

„Už mě nedohoní. Prozatím zaříd’ nějakou objednávku na můj účet. Třeba pizzu v restauraci na balustrádě Blue Village, ať si lámou hlavu, kde udělali botu. Snad je to na chvílku zabaví.“

TAXÍKEM JSEM SE NECHAL odvézt k nenápadným garážím v prvním distriktu. Okázalost recepce a dlouhonohá blondýna s upířsky rudým úsměvem odpovídaly lokalitě, v níž společnost sídlila.

„Přejete si, pane?“ uvítaly mne jiskřivé oči a oslnivě bílé zuby.

„Alden,“ představil jsem se. „Objednal jsem si dvoulístné kupé bez řidiče.“

„Samozřejmě, pane Aldene.“ Blondýna sršela ochotou, možná to bylo tím, že se venku žádné fronty zákazníků nemačkaly. „Na jak dlouho si ho budete přát?“

„Pravděpodobně pouze dnes, potřebuji vyřídit jen pár schůzek.“

„Chápu, pane.“ Málem laškovně zamrkala.

Nad skrytým projektorem se objevil stručný formulář. Mávl jsem zápěstím nad čtečkou a většina polí se vyplnila.

„Jste zdaleka, že, pane Aldene?“ snažila se blončka, zatímco dokončovala výpůjční smlouvu.

„Zdá se vám Ribbon jako konec vesmíru, drahoušku?“ Listinu jsem rozmáchle podepsal a uvolnil potřebných sto padesát dolarů včetně povinného pojištění.

„Ale kdepak, pane,“ opravila se spěšně. „Příští léto se tam chystám na dovolenou, slyšela jsem, že to je kouzelné místo.“

„Přesně,“ zamumlal jsem.

„Přeji příjemný pobyt na Avalonu, pane Aldene.“ Červený úsměv se jí roztáhl málem až k uším. „Váš vůz je na stanovišti třicet dva. Tudy prosím!“

Bez jejího doprovodu jsem vyšel bočními dveřmi k desítkám parkovacích stání, za nimi se nacházely dílny a obslužné středisko. Polovina vozidel byla pryč, ale ani ty zbylé nebyly vozítky pro sociální případy. Ve světle halogenů se blýskaly nadupané sportáky a limuzíny, vzadu stálo pět či šest upravených dodávek.

Moje auto byla hbitá a rychlá mini verze jiného modelu. Úprava spočívala v oblíbeném retro stylu, který zrovna frčel. Vzápětí přispěchal android, dvoulístné kupé otevřel a na dálku nastartoval.

Když jsem vyjížděl z řady, uctivě zasalutoval.

PROPLÉTAL JSEM SE HUSTÝM PROVOZEM a užíval si jízdy. Auťák šlapal jako hodinky a řídit ho byla vysloveně radost.

„Sarah, napadlo mě, jestli vrah stihl prohledat byt Denisy Denverové a našel androida, mohl mu sebrat řídicí jednotku?“

„Možné to je, i když sebou musel hodit,“ řekla dívka z palubní desky.

„V tom případě znal autorizační klíč.“

„Ano. Systémová data se zlikvidují, jakmile se je snaží získat neoprávněná osoba.“

Bylo nad slunce jasnější, že i u Dicka Tracyho šel zabiják po informacích. Nevěděl jsem, kolik jich z něho vydoloval, ale na Avalonu mi začínala hořet půda pod nohama.

„Najdi společnost v Blizzard Fields, která mě dostane na orbitu, a zajisti náhradní let s přestupem na Fomu. Taky přesměruj zásilku, kterou jsem ráno hodil do pošty.“

Sarah udělala, co jsem chtěl. O zabukovaném sedadle v pendlu ze Severního kosmodromu nepadlo ani slovo.

Stejně to byla vějička pro hlupáky.

Odbočil jsem z magistrály, sjel do nižší úrovně a napojil se na nový směr. Byla to starší, delší, ale méně používaná trasa. Znovu jsem od auta převzal plné řízení a s požitkem dupl na plyn.

Starosti jsem na pár minut hodil za hlavu.

STARÉ NÁKLADNÍ LETIŠTĚ *BLIZZARD FIELDS* se nacházelo na půli cesty mezi tisícivěžatým Centrem a rozpadajícím se přístavem. Bylo situované na jakousi náhorní rovinu, jež vystupovala nad nejvyšší úrovně města a kde nepršelo sotva deset dní v roce.

Byla noc, když jsem smykem zajel do poloprázdného parkoviště pod terminálem. Pronajaté fáro jsem odeslal zpět, vyzvedl pouzdro v automatické výdejně a na toaletách s poblíkávajícími zářivkami se převlékl. Oblek jsem vrátil do kontejnerku a k němu přidal obušek i oba nože. Na vesmírném cestování bylo dobré a zároveň špatné to, že na kosmickou loď se nedala žádná zbraň propašovat. Cestovní společnosti se bály teroristů víc než čehokoliv jiného, takže bez hromady povolení jste na palubu nedostali ani nůžky na nehty.

Pouzdro jsem vhodil do poštovní schránky a vyhledal kancelář, kde úřadoval podmračený chlap, s nímž mi Sarah domluvila schůzku.

„Nahoru?“ opáčil a nevzrušeně okusoval konec světlého pera.

„Ano.“

„To není levná sranda, vážený,“ poklepal se ocumlanou špičkou po nose. Neudivilo ho, že chci na orbitu tímto způsobem, když z Jižního i Severního kosmodromu létala velkokapacitní a finančně dostupnější doprava. Nejruznější lidé totiž využívali soukromé nákladní přepravce k neregistrovaným letům.

„Tuším, že charitu neprovozujete,“ řekl jsem.

Chlap prověřil stav mého provozního účtu. Pak trhl hlavou na znamení souhlasu. „Spoj na Sierru Šest letí dvacet minut po půlnoci. Mám pro něj patnáct tun, takže vás zapíšu jako drobné užitečné zboží. Kolik vážíte?“

„Devadesát dva, plus mínus, podle toho, jak se vyspím.“

„To bych do vás neřekl.“ Hodil po mně zkoumavě očima. „Cvičíte? Pořádně nabouchaná figura, co?“

„Sem tam zaskočím do fitka, ale nic pravidelného,“ odbyl jsem ho. „Rutina mě nerajcuje.“

Jazykem vybouřil tvář. „Uděláme to za sto deset kilo, souhlas?“

„V pořádku,“ přikývl jsem.

Hodil světelné pero na stůl. „Tahač s kontejnery startuje zhruba za čtyřicet minut, tak buďte na Děčku včas. Jinak máte smůlu.“

Odkýbloval jsem se do zaprášeného vestibulu, který úklidovou četou neviděl řadu měsíců. Automat na kafe opatlala lepkavá hnědá hmota a ty na jídlo zely prázdnotou. Opřel jsem se proto o pažení a sledoval skrz špinavou kopuli přetížené stroje, které mířily z krytých stojánek do hustých mračen.

NÁKLADNÍ TAHAČ byla stará kraksna, jejíž poslední technická kontrola propadla asi před čtvrt stoletím. Miniaturní kabina pohodlím rozhodně netrpěla, potahy anatomických sedadel byly potrané, z dřer vyhřezávala bledě žlutá pěnová výplň. Jelikož jsem byl jediným cestujícím, vybral jsem si to nejdůvěryhodnější a nejzachovalejší, zkontroloval pevnost čtyřbodových popruhů a pojistky oprýskaného stabilizačního rámu. Když jsem se usadil a čekal na zahájení roztřeseného rodea, všiml jsem si skvrn na pospravovaných stěnách.

Byly úplně všude. Dokonce i na stropě.

Nakonec se mi ulevilo, když tahač v mohutném a bolestivém kopanci odrazil a za kvílivého rachotu se dral k noční obloze. Alespoň, že mou pozornost odvedl jiným směrem.

Paluba se zběsile třásla a situace se nezlepšila, ani když se vrak vymanil z dosahu gravitace a manévroval k čekající kosmické lodi na pravidelné lince. Přepážky drnčely a sténaly, každou chvíli jsem čekal, že se mašina nadobro rozpadne. Netěsnícími poklopy se z technického prostoru dral do kabiny čpavý puch spáleniny, starobylé plazmové monitory blikaly jako při epileptickém záchvatu, a než tahač zakotvil, třetina jich oslepla. Byl jsem nevýslovně šťastný, když jsem zrezivělým vzduchovým uzávěrem přestoupil do vlídného a moderního prostředí turistické lodi.

„Běžte o palubu výš, tam se vás ujmu stevardky,“ poučil mě technik obstarávající vykládku.

Po schodišti vyloženém měkkými panely jsem se dostal do barvami hýřící soustavy hlavních kabin. Syntetické koberce byly husté, čisté a vzduch nesmrđel, přestože ze dvou tisíc míst byly tři čtvrtiny obsazené. Příjemná brunetka v žlutozelené slušivé uniformě ověřila rezervaci, dovedla mě k mému místu, uložila vlastnoručně zavazadlo do schránky pod sedadlem a popřála příjemný let.

Objednal jsem si slaboučký drink a pročítal instrukce před letem. Zjistil jsem, že se na hyperprostorovém cestování vůbec nic nezměnilo.

To bylo potěšující.

V uchu mi zacvrlikal melodický signál.

„Sarah?“ šeptl jsem do stočené dlaně. Hotová kouzelnice, dostane se do obchodního šífu jako nic.

„*Stáhlo se to do North Parku. Každopádně o mně ví, nemohla jsem mu v tom zabránit, když jsem tě kryla.*“

Nepříjemná zpráva.

„Podniklo to něco?“ zeptal jsem se.

„*Ne, alespoň zatím. Zmizelo to ze sítí, odpojilo se ze všech vstupů. V ghettu je v naprosté izolaci, ale také tam za ním nemůžu. Pouze monitoruji hranice okrsku.*“

„Vrátím se co nejdřív, Sarah,“ řekl jsem. Vyschlo mi v ústech.

„*Je to neobvyklé... nebudu tě moci chránit, Johne.*“ Dívčí hlas jako by posmutněl.

„Ani já tebe.“ Snažil jsem se to obrátit v žert.

Podle očekávání se krátce zasmála. „*Na své úrovni jsem silnější. Jsem rozprostřená všude, takže mne nelze snadno zničit. On má výhodu fyzické pohyblivosti – je prostě odlišný. A s tím já mnoho nesvedu.*“

„Dávej na sebe pozor.“

„*I ty Johne. Budu na tebe čekat...*“

Jak se v palubním systému objevila, tak byla zase pryč.

Asi jsem se zbláznil. Visím na virtuální entitě, na souboru programů, který žije svým vlastním kvaziživotem uprostřed miliard počítačů, elektronických obvodů, databank a gigantických pozitronových pamětí.

Sevřel jsem a rozevřel pěsti, opřel se do opěradla, které přijalo pohodlný tvar.

Na půl ucha jsem naslouchal šumu hovorů a čekal, až se ztlumí světla v kabině.

9. KAPITOLA

TĚLEM STAŽENÝM DO ÚSPORNÉ FORMY procházely bodavé roje titěrných impulsů, náhodné výboje napětí by se daly ve vztahu k lidské analogii s jistou mírou fantazie přirovnat ke zklamání a frustraci.

Stopař se právě z mrtvé elektronické schránky dozvěděl, jak tragicky v *Silver Tower* neuspěl.

Sekundární cíl mu proklouzl mezi pomyslnými prsty.

To ho až tolik netrápilo, daleko trýznivěji nesl potvrzenou přítomnost jiné inteligence ve virtuálním prostředí Avalonu.

Tato skutečnost měla nepříjemné důsledky.

Nejen, že mu bránila využívat prostředky hmotného světa, ale byla mu nepřátelsky nakloněna – což znamenalo vést válku na dvou odlišných frontách. V mnoha ohledech byla zdatnější než on. Disponovala téměř neomezenými, ačkoli různorodými a kvalitativně nevyváženými zdroji, zatímco on se mohl spolehnout pouze na vlastní potenciál. Po opatrném dotazu na mateřské bázi překvapeně zaznamenal, že o podobné existenci nemají jeho tvůrci ponětí. Nepřipouštěli ji ani hypoteticky.

Neměli s ní zkušenosti. Lidské universum netolerovalo stvoření, jakým byl on.

Věděl, že on sám je produktem tajného projektu...

...což Ona byla podle všeho také.

Poznal, že se projektuje do ekvivalentu ženské podoby. Nezajímala ho žádná zbytečná proč. Aby zjistil víc, vychytrale se s ní pokusil navázat kontakt. Napojil se proto na hlavní veřejný vyhledavač a rozprostřel mírumilovné poselství do nejvzdálenějších koutů Parádise.

Odrazila ho obrovským náparem vedeným ze všech úrovní. Dočista jej obklopila, použila takovou energii, že málem pronikla až k němu do hloubi chudinské čtvrti.

S odporem se otrásl, když tyto údaje zpětně vyhodnocoval. Stálo ho plno sil útok ustát. Spousta výrobně slabších základních jednotek nevydržela, takže přišel o zhruba kilogram objemové hmoty. Musel je vyloučit, zejména nahradit ty usazené ve vnitřních strukturách.

Zregeneroval poškozenou integritu, doplnil zmrtvělé oblasti nově reformovanými buňkami.

Přehodnotil své chování i budoucí cíle.

Úkol číslo jedna zůstal, ale způsob jeho provedení záležel čistě na něm.

Vysoká autonomnost zakomponovaná do jeho podstaty mu dovolila odvrhnout některá dodatečná omezení. Naprosto vědomě uvolnil závazky ke svým tvůrcům.

Zároveň však nepřestával pátrat. Nebál se dalšího napadení, nepociťoval nijaký strach, přesto postupoval opatrněji, což si na druhou stranu vyžádalo zpomalení všech úkonů.

Přesto nakonec dosáhl svého.

Dozvěděl se o půlnočním startu kontejnerového tahače z *Blizzard Fields*. Bylo to jako hrát šachy ve čtyřech rozměrech. Používal klíčky a klamné obraty. Náznaky prolínal zákeřnými triky, až tuto informaci vyloupil z nesmírné vrstvy bezcenného balastu daňových databází, které se zálohovaly v dávno zapomenutých počítačích na dně sklepení Úřadu pro potírání byrokracie.

Zase měl stopu.

Pořád byl ve hře.

Přes kódovaný datalink požádal o podporu a dostal ji. Kosmická loď dopravní divize Weyland–Yutani bude připravena těsně nad ránem.

Stopař se zformoval; nabral na sebe podobu urostlého muže v dlouhém plášti s kapucí staženou do obličeje. Nutně se potřeboval vybít, uvolnit agresivitu akumulovanou jako negativní napětí v kmenových liniích. A k tomu nastala ta nejvhodnější doba.

Bylo po půlnoci, času do nalodění zbývala spousta.

Ostrůvky světla se staly v North Parku stejně vzácnými jako šťastní a spokojení obyvatelé. On však oči nepotřeboval. Měl daleko výkonnější smysly a těmi tmu nevnímal jako překážku. Překontroloval zbraň, jedinou hmotnou věc, kterou považoval za svou nedílnou součást, a vyrazil z nefunkční a zanesené kanalizace do polozhroucených obytných úrovní.

Stopař se stal lovcem.

Ředitel Peterson začal nadávat, ale v okamžiku, kdy si prohlédl krátký záznam, ho vztek rázem přešel.

Svaly vzadu na krku mu dočista ztuhly. Zamrkal a pleskl se po tváři, jako by se chtěl ujistit, že je vzhůru a nespí.

Pak se zamračil a navolil soukromou linku.

Nemusel čekat dlouho. Trvale vyhlazená a nehybná tvář miliardáře Hellera se objevila jako hlava zlého džina.

„Doufám, že to bude stát za to,“ prohodil hologram zlověstně.

„Tohle musíte vidět, pane,“ pospíšil si Peterson.

Tmavé žraločí oči sklouzly mimo záběr a nějakou dobu tak zůstaly.

„Zajímavé,“ přikývl nakonec Heller.

„Stvořili jsme bestii!“ řekl Peterson nervózně. Na vedlejším projektoru se v nekonečné smyčce přehrávalo Stopařovo vraždění. Pořád dokola se opakovaly scény střelby do bezbranných bezdomovců namačkaných k sobě jako vyděšené děti. Vpadl do jejich kolonie jako smršť, efektivní jako mlýnek na maso. Zabíjel, trhal, pohyboval se hladce a úsporně mezi zmateně kvílejícími a naříkajícími chudáky, kteří svého kata ve tmě neviděli.

„Při míře jeho samostatnosti není divu.“

Peterson nevěřil vlastním uším. „Tohle se nikdy nemělo stát! Je to naprosto zbytečné!“

„Tam, kde je, to nikoho zajímat nebude. Ti vandráci jsou zcela postradatelní,“ prohodil miliardář bez zájmu. „Jen ať si vyzkouší, co dovede. Bude se mu to hodit.“

„Co když se vymkne kontrole? Důsledky budou nepředvídatelné.“

„Tahle vazba je stále silná, nebo snad ne?“ Opět ten studený plazí pohled.

„Ano, je. Ovšem jsou tu náznaky budování jakési vlastní osobnosti. A podobné excesy s tím patrně souvisí.“ Ředitel bezpečnostního oddělení ukázal na masakr v ruinách stanice magnetické dráhy. Obraz infračerveného senzoru nebyl kvalitní, přesto měl neodbytný pocit, že to Stopaře baví.

„Zřejmě softwarová chybička. Ať se na to technici ze třetího ihned podívají.“

„Služba rovněž zachytila jeho dotaz ohledně stejných forem existence, jako je on.“

„Zvláštní.“ Heller nakrabil vysoké čelo do kolmých vrásek. „Každopádně irelevantní. Zajistili jste požadovanou loď?“

„Ano, pane,“ přikývl Peterson. Tady se dostával na pevnější půdu. „Start z orbity v nula šest nula nula.“

„Poskytněte Stopaři veškerou pomoc! Je jedno jak, ale musí uspět!“

„Jistě, pane. Spolehněte se. Vyrozuměl jsem v tomto ohledu vedoucí pracovníky našich expozitur.“

Miliardář se bez rozloučení odpojil.

Peterson sáhl do vzduchu, uchopil obrazovou smyčku a odhodil ji s úlevou do virtuálního koše. Vrátil se do ložnice, posadil se na okraj postele a přejel si dlaní po čele.

Skok na Sierru Šest proběhl hladce.

Bachratá turistická loď nabrala rychlost, prorazila prostorovou bariéru a objevila se v přesně vypočítaném bodě jiné sluneční soustavy. Cestující omámeně zatleskali kapitánovi a poté se dvanáct hodin nudili, než stroj navedl na parkovací dráhu nezajímavé okrové planety s šesti měsíčky velkými jako Phobos.

Zamrkal jsem na milou stevardku a přestoupil se stovkou turistů do člunu, který nás dopravil k další kosmické lodi. Teprve tehle spoj měl namířeno se třemi pravidelnými zastávkami přesně tam, kam jsem potřeboval.

FOMA BYLA PLANETOU POZEMSKÉHO TYPU; vzácná ve shodě atmosféry i životního prostředí. Jejím štěstím se stalo, že ji výzkumné sondy toulající se Galaxií objevily až v době, kdy lidstvo získalo dostatek životního prostoru na jiných světech. A jelikož se nacházela stranou od hlavních letových tras, nedisponovala bohatými nalezišti nerostných surovin a masové osídlení se nejevilo jako rentabilní, její příroda zůstala ušetřena katastrofální devastace a zachovala si původní ráz. V současnosti byla využívána především pro pěstování zemědělských produktů a chov hospodářských zvířat. Většina obyvatel žila ve třech městech, zbytek pak na rozlehlých farmách. Další nezanedbatelné finanční příjmy plynuly z oblíbené

ekoturistiky a dlouhodobých pobytů zámožných seniorů, kteří toužili po odpočinku daleko od hektického spěchu centrálních oblastí.

S potěšením jsem nasával křišťálově čirý vzduch. To byl rozdíl proti Avalonu zavalenému odpadky! Ani jsem si nepamatoval, jak chutná doušek čistého kyslíku, a první nádech mimo bublinu letištního terminálu mi to bolestně připomenul. Zapadající slunce pozlatilo oblohu, nepršelo, při zemi se neválela mlha. Doprava byla sotva slyšet, žádná loď nepostávala ani neodlétala, bílé budovy rozeseté po kopcích matně probleskovaly z husté parkové zeleně.

Od prvního okamžiku se mi tu líbilo, ačkoliv jsem si neuměl představit, proč Stella Hellerová zamířila právě sem. Tohle k ní nesesedělo. Zdálo se to příliš okaté, ať měla pro své zmizení jakýkoliv důvod. Zároveň jsem si ale uvědomoval nepřítomnost Sarah. Mimo Avalon jsem byl připravený o svou nejdůležitější část. Mohl jsem její klon zavést i sem, ale jistou dobu by trvalo – řádově několik dní – než by zvládla nejzákladnější operace a výsledek symbiózy se nedal předem odhadnout. Místní veřejné i soukromé sítě byly koncipované s odlišnou architekturou a její výkonnost by tudíž byla alespoň zpočátku silně omezena.

A k tomu, co jsem potřeboval, stačil obyčejný vyhledávací program.

Ostatní cestující se rozprchli. Na parkoviště se přivalilo bachraté vznášedlo, z jehož útrob se vyvalila tlupa důchodců. Pohyblivé chodníky se zaplnily slámovými klobouky, letními šátky, skřehotavými hlasy a vyschlými úsměvy stoletých cestovatelů. Stiskl jsem senzor na sloupku taxislužby, abych se nechal odvézt do hotelu poblíž středu města, jenž vřele doporučil informační průvodce.

Bylo mi fajn a žádná potíž se na obzoru nerýsovala.

Ty měly teprve přijít.

DESETIČLENNÁ POSÁDKA soukromé jachty *Gary Cooper* měla svou práci ráda.

Díky tomu, že GC byla jedna z nejrychlejších a nejluxusnějších lodí dopravní divize Weyland–Yutani, vykonávala většinou samé dlouhé lety. Dostala se tak k prominentním planetám, přepravovala převážně VIP osobnosti a hvězdy globálního showbyznysu, ve chvílích

osobního volna se podívala na spoustu zajímavých míst. Také byli dobře placení; od kapitána až po oba mechaniky.

Jenže tahle cesta byla jiná.

Kvapné vyburcování tak neobvyklé nebylo, jako jejich jediný cestující, kterého nabrali na Avalonu. Přestoupil z kapsle a stroze odbyl kapitána, jenž jej přišel uvítat. Ihned zmizel v soukromých kajutách, kam posádce kategoricky zakázal vstup. Neměl zavazadla ani doprovod. S tmavým pláštěm a s kapucí přetaženou do očí vypadal dost šupácky.

Kapitán i jeho zástupce zažili od pasažérů leccaké chování; pracháči byli většinou podivíni, ale čeho je moc, toho je příliš. Že ten chlap z ubikace nevycházel, to jim nevadilo, že komunikoval pouze přes vnitřní interkom – prosím, čistě jeho věc. Ale že během letu ke vzdálené soustavě nepožádal lodního kuchaře ani jedinkrát o jídlo – to divné rozhodně bylo.

Asi z toho důvodu se nepočetnou posádkou brzy rozšířila fáma, že jejich pasažér není člověk. Kapitán se podobným zvěstem s vervou bránil, vysvětloval, že tenhle let má od vedení koncernu nejvyšší prioritu a není na něm nic zvláštního; ale bojujte s fakty, když neznámý odmítá jakoukoli stravu.

To bylo stejné jako házet hrách na zeď. Pilot, navigátor, kuchař, mechanici i palubní inženýr sice horlivě kývou, jako že rozumí, ale ve skutečnosti si myslí svoje. Pobyt uprostřed kosmické pustiny, kde je možné úplně cokoliv, také na klidu nepřidá. Jakmile se některý z nich ocitl v blízkosti soukromých kabin, vrhal podezřívavé pohledy na zamčené dveře a snažil se od nich co nejrychleji zmizet.

A to ani netušili, že pasažér dávno pozbyl lidskou podobu.

Stopař se zhroutil do energeticky daleko úspornějšího tvaru, připomínajícího spíš jakýsi kulovitý kokon. Napojil se na palubní síť, napíchl řídicí počítač, ale tentokrát nijak nezasahoval.

Všem členům posádky se maličko ulevilo, když *Gary Cooper* protrhl prostorovou bariéru po obzvláště dlouhém skoku a objektivy venkovních kamer zachytily ostré paprsky blízké hvězdy.

Tady byl jejich cíl.

Zatím.

Stopař nemínil loď propustit. Tušil, že tato planeta bude pouhou zastávkou. Třeba i jednou z mnoha. Každopádně si byl jistý, že zde jeho mise neskončí.

Bude sledovat, z povzdálí pozorovat. Bude kroužit a vyčkávat.

Následovat.

A až přijde jeho chvíle, až myriády kmenových jednotek vyhodnotí správný okamžik, udeří.

Precizně, efektivně... a nemilosrdně.

II. ČÁST

1. KAPITOLA

BYLO TO JAKO HLEDĚT do tubusu plného kouře.

Tu a tam stín, náznak tvaru, tušení něčeho většího. K ničemu se však nedalo přiblížit, nic se nedalo uchopit, natož prozkoumat hezky zblízka.

Ležel jsem na posteli, to jediné bylo evidentní.

Všude bílo. Stěny, strop, určitě i podlaha.

Zvedl jsem ruce a kupodivu to šlo. Jenže když jsem se vzepřel na loktech, svaly mě zradily a hlava bezvládně sklouzla po tuhém podhlavníku.

„Zůstaňte, prosím, v klidu!“ zazněl z povzdálí mužský hlas.

Cože?

Umíněně jsem pokus zopakoval a stejně trapně dopadl.

Vyčerpaně jsem supěl, jazyk tvrdý a vyschlý jako stará podešev. Bolela mě hlava. Ucítil jsem dotyk rukou. Něco zastudilo na čele a ostře píchlo do ramene.

„Za pár minut budete v pořádku.“

Na koho mluvím? Začínalo mě to štvát.

Naklonila se ke mně nezřetelná postava a na okamžik zastínila oslepující světlo. Střípky myšlenek se mísily jako kameny v drtičce na štěrk. Nedalo se z nich cokoliv smysluplného vybrat.

Vzdal jsem to.

„Dejte pryč tu lampu!“ zakrákal jsem.

„Všechno je v pořádku,“ zopakoval muž trpělivě, ale oslnivý kužel přece jen sklouzl stranou.

Vytrěl jsem si slzy z očí a protivné hučení v uších rovněž polevilo.

Byl jsem v nemocničním pokoji, nebo to alespoň jako nemocniční pokoj vypadalo.

Obyčejné lůžko, monitorovací přístroje, vypnutá telestěna a žádná výzdoba. Dva chlápci v bílých pláštích, nejspíš doktoři. Jeden stál u mě, druhý se bokem opíral o čelo postele a hleděl do tenkého displeje.

Duševní drť vířila a propadala hrubým sítem. Spousta věcí mi byla povědomých. A pak to náhle přišlo.

Milisekundový příval protrhl pavučinami opředenou hráz ze starých, mechem obrostlých balvanů. V záblesku rudočerné noční můry vytryskl gejzír zahuštěných obrazů. Nesrozumitelných, průzračných jako křišťál. Zapomenutých, pohřbených, nadobro ztracených, ale i znovuobjevených. Projela mnou křeč. Pálila jako nejžhavější drát. „...jak se jmenujete?!“

„John Dormer,“ zamumlal jsem. Připadalo mi to správné, přestože se mi na mysl drala i jiná jména.

„Víte, kolikátého je, nebo co je za den?“ zkusil to první felčar. „Kdo jste, co tu děláte, máte nějaké vzpomínky?“ Zapátral jsem v sobě. Překvapilo mne, jak to bylo snadné.

Ohromilo mě to.

Život i sny. Úspěchy a prohry. Dávná minulost mlhavá a nejistá jako pírká pohozená do větru. Jako bezbranné mládě deroucí se na svět skrz tuhou vaječnou skořápku. Kdybych se soustředil, třeba by se to vrátilo. Zase si pamatovat. Přivolat, vybavit si Zemi, Avalon a všechno mezi tím. Zachvěl jsem se, naskočila mi husí kůže po těle. Nedávné týdny byly vcelku uspořádané, žádný znatelný binec. Dokonce i Stella Hellerová a cesta na Fomu. Viděl jsem se, jak stojím před terminálem letiště a slunce zapadá. Dál však zela špinavá díra, do které jsem neviděl. Jako otevřený kanál, z něhož do mrazivého vzduchu stoupá clona husté páry.

„Nevím,“ řekl jsem nejistě. „Nepamatuji si... asi poslední dny.“

Druhý doktor odložil displej. „Poúrazová amnézie.“

„Co se stalo?!“ Otevřel jsem oči.

„Porazil vás nákladník komunálních služeb.“

„Vážný?“ Končetinami jsem pohyboval v pohodě, obvazy vidět nebylo.

„Na to, jak prý hrozivě nehoda vypadala, jste v obdivuhodně skvělém stavu. Povrchové oděrky, naražená žebra, pár nevýrazných hematomů. Vyinkasoval jste silný úder do hlavy, proto ta ztráta vědomí.“

Konečně jsem se posadil. „Jinak nic? Proč se cítím jako uplácáný z bláta?“

„Nevolnost brzy odezní. Následek kombinace léků a utišujících prostředků. Nemusíte mít obavy, nemají vedlejší účinky.“

„Perfektní.“ Shodil jsem nohy z postele a dlaněmi se opřel o kraj matrace.

Mimo oslňujícího ohňostroje za očima jsem měl pocit, jako bych uběhl maratón.

„Musíte se šetřit,“ řekl první lékař a poklepal prstem na displej.

Kalhoty jsem měl na sobě, ale boty, tričko a bunda byly pryč.

„Kde to jsem?“

„Na ambulanci Sherfirdské soukromé nemocnice. Záchranka vás přivezla zhruba před hodinou.“

Poškrábal jsem se na spánku. „Mohl bych dostat napít?“

Podali mi přinejmenším půllitrový kelímek plný nažloutlého iontového nápoje, který jsem do sebe hltavě nalil.

„Na příjmu vás prohnali tomografem a vyloučili podezření na vnitřní zranění. Jste – jak říkám – v pořádku.“

„Nic jste neobjevili?“ Ta otázka mi vyskočila sama na jazyk.

„Vůbec nic zvláštního?“

„Co přesně máte na mysli, pane Dormere?“ zamračil se první Bílý plášť.

„Ne, nic,“ odbyl jsem ho mávnutím ruky. „Já jen tak.“

„Aha,“ opáčil doktor nepřesvědčivě.

„Takže mohu odejít?“ Così mě popohánělo, abych se sebral a co nejrychleji vypadl.

„Doporučuji pozorování přinejmenším do rána,“ řekl druhý doktor a ustaraně pohlédl na prvního.

„Je noc?“

„Večer. Za dvacet minut bude tma.“

To bylo ještě horší. Vnitřní hodiny se mi s reálným časem o dost rozcházelely.

„A paměť?“

Zase po sobě hodili tím zvláštním pohledem.

„Co se týká lokálně omezené amnézie, jsem přesvědčený, že se vzpomínky obnoví. Je to otázka času.“

„Celou tu dobu nemusím bezpodmínečně strávit zde?“

„Bylo by to rozumné. Vaše zdravotní pojištění pokryje veškeré výlohy, o to nemějte obavy.“

Do místnosti strčila hlavu zrzavá sestřička s pichlavým pohledem.

„Doktore Forbsi, můžete na moment?“

„Ano, hned jsem u vás,“ řekl druhý lékař. Odložil displej a odešel.

První bílý plášť přistoupil ke stěně a stiskl tlačítko na multifunkčním panelu. Z obkladu stejné bílé barvy vyjela hluboká zásuvka.

„Osobní věci a oblečení, pane Dormere. Je-li to skutečně vaše přání, budete muset, obávám se, podepsat propouštěcí revers.“

„Milerád,“ nafingoval jsem vlídný úsměv.

Když jsem přetahoval tričko přes hlavu, sykl jsem bolestí.

„Žebra?“ řekl doktor.

„Asi.“

„Dva tři týdny je šetřete. Mimochodem; toho popeláře policie zajistila a odeslala na provozní kontrolu.“

„Doufám, že ho sešrotují. Co se doopravdy stalo?“

„Nevím, jak je to možné, ale ten robot vás srazil na pěší zóně v Dolním městě.“

„Dolní město?“

„Víte, že jste v Bestfordu, nebo ne?“

První pořádná informace zapadla v tom vatovém chuchvalci s neslyšitelným cinknutím na své místo.

„Jasně,“ zamumlal jsem. Neznělo to asi dvakrát přesvědčivě, proto jsem zkusil odvést pozornost jinam. „Jak to, že jsem v soukromém špitále?“

Lékař se opřel o zárubeň a uhladil klopky pečlivě nažehleného pláště. Znatelně svěsil koutky. „Nové městské nařízení.“

Postavil jsem se. *Spěchej, spěchej, hejbní kostrou...*

Jen nezavdat příčinu.

K čemu vlastně?

Byl jsem jak na trní, konečky nervů brněly a vibrovaly jako po zášlezích elektrickým proudem. Doufal jsem, že není poznat, jak se mi ježí chloupky na předloktích.

Opatrně jsem se vecpal do bundy. Ze dna zásuvky shrábl svazek čipových klíčů, světelné pero a staré identifikační známky na kovovém řetízku.

„Voják? Někteří zhojená zranění by tomu odpovídala.“

„A-jo.“ Všechno jsem nastrkal do kapes.

„Vy se na to ani nepodíváte? Třeba vám ty věci připomenou určitý prožitek.“

„V pohodě, vím, že jsou moje.“

Skutečně jsem to věděl.

„Nerozmyslíte se, pane Dormere? Počkat do rána by bylo pohodlnější.“

„Ne, už jsem se rozhodl.“

„Když jinak nedáte,“ kapituloval doktor neochotně.

Na chodbě jsem nasál charakteristický zápach nemocničních desinfekcí. V levém boku mě píchalo tak silně, že jsem měl co dělat, abych se donutil kráčet rovně. Minuli jsme skupinku sálových sester v zeleném chirurgickém oblečení, se zakrytými vlasy a rouškami pověšenými na prsou. Pak kolem proplula parta důležitě se ksichtících civilistů v košilích s tuhými límečky a už jsme se ocitli ve vstupní hale.

Doktor mě nasměroval k honosnému přijímacímu pultu, za nímž se nakrcovaly oslnivě blondáté recepční.

„Sestro Agnes, vystavte panu Dormerovi propouštěcí doklad. Děkuji.“

Oslovená kočka zamávala neuvěřitelně dlouhými řasami. „Spolehněte se, doktore Lindayi.“

Lékař se zatvářil nonšalantně. „Můžete mi, jen tak mezi námi, prozradit, proč tolik spěcháte, pane Dormere?“

Naoko důvěrně jsem se k němu naklonil. „Nesnáším špitály od války, pochopte. Mám z nich husí kůži.“

„Aha...“ zakabonil se. Nejspíš čekal něco jiného.

Byl jsem jako na jehlách. Nenápadně jsem házel pohledem po vstupních dveřích, kudy proudili muži i ženy nejružnějšího věku. V jednu chvíli jsem si připadal jako v odbavovací hale mezinárodního letiště.

„Spousta klientů,“ poznamenal jsem.

Doktor roztržitě přikývl.

„A je to,“ zaševalila sestra Agnes a přistrčila po pultu čerstvě vytištěný formulář na drahém papíře. „Podepište se zde, prosím.“

Popadl jsem napodobeninu kuličkového pera a načmáral klikyhák do připravené kolonky. „Stačí?“

„Velice brzy nás opouštíte, pane,“ předvedla mi ta vyzývavá holka medový úsměv plný umělých zubů bílých jako padlý sníh.

„Potřebuju na vzduch,“ mávl jsem prsty a vyrazil ke dveřím.

„Na shledanou, pane Dormere,“ uslyšel jsem za sebou doktorovo loučení. „Ať se vám daří!“

„Sbohem,“ zamumlal jsem s hlavou sklopenou na prsa.

Nebyla v tom ironie?

LÍTAČKAMI JSEM DOSLOVA PROPADL.

Na okamžik jsem se zastavil a zhluboka se nadechl nezkaženého vzduchu, který planeta Foma nabízela, ať jste se ocitli kdekoliv. Před sebou jsem měl parkoviště s okázale bombastickou fontánou nasvícenou barevnými reflektory a příjezdovou cestu lemovanou vzrostlými cypřiši.

Kam ted’?

Hmátl jsem na levé předloktí, abych aktivoval ICOM s navigační databází, ale opožděně si uvědomil, že jej nemám. Nemocnice se naštěstí neskryvala v odlehlé pustině, projektanti ji situovali do zástavby ve vnějším městském obvodu. A jako na zavanou přijížděl taxík po dvouproudé komunikaci.

Ztřeštěně červený sedan se zašuměním zastavil. Zadní dveře se otevřely a já s ulehčením zapadl do přítmní měkkého interiéru.

„Dobrý večer, pane, kam to bude?“ ozval se hlas ze skrytého reproduktoru.

Tady vozidla taxislužby neměla řidiče. Počítače byly spolehlivější a rozhodně levnější.

„Dolní město!“ vzpomněl jsem si.

„Bližší upřesnění, pane?“ vyzvídal počítač.

„Později! Jed’!“

„Jak si přejete, pane.“ Elektronika se nedokázala urazit, to na tom bylo báječné.

Taxík odrazil od krajnice a zařadil se do jízdního pruhu.

Nestačil jsem se ani pořádně uvelebit, když se v protisměru přehnaly dvě černé dodávky. Nijak mě nepřekvapilo, když prudce zahruly na příjezdovou cestu k Sherfirdskému soukromému špitálu pro hypochondrické pracháče. Nemuselo to znamenat vůbec nic, ale i tak jsem byl rád, že se vezu na sedadle, které místní omladina využívala k tomu, aby si mohla nerušeně zaskotačit při diskrétní okružní jízdě.

Nechal jsem zpětný výhled aktivovaný, natáhl bolavou nohu a vzal si z osvěžovacího boxu umělohmotný pohárek s vychlazenou minerálkou. Byl jsem vyprahlý jako mršina na poušti, proto se kelímek několikrát naplnil, než jsem palčivou žízeň zahnal.

Červený taxík uháněl po dálnici a nikdo ho nesledoval.

ZATÍMCO JSME KŘÍŽOVALI mírnou dopravní zácpu, rozsvítil jsem čtecí lampičku na stropě a probíral věci z patientské zásuvky.

Světelné pero... úplně obyčejné.

Dvě omšelé a zprohýbané psí známky.

Laserem zaznamenané údaje byly zčásti nečitelné. Jméno a identifikační číslo chyběly, respektive byly z povrchu nezvratně vyleptány. Krevní skupina Nula RH faktor negativní. A bez vyznání? To by sedělo. O bohu jsem nechtěl ani slyšet.

Nebyly pravděpodobně pravé. Neexistoval však způsob, jak to zjistit.

Pamatoval jsem si, že za poslední roky jsem mnohokrát skrytě prověřoval databanky vojenské správy. Kombinoval jsem všechny možné údaje, které mne napadly, ale nic z toho nesouhlasilo s mrtvým či živým vojákem koloniální armády. Štítky neměly dokonce ani veledůležitý paměťový čip. Přišly však se mnou ze zapomenutého života před zraněním na Avalonu, takže asi něco znamenaly. Nosil jsem je ze železného zvyku, jako jiní tahají na krku dekagramy zlata. Z nostalgie, sžíravého smutku a nedefinovatelných záchvěvů hrdosti.

Přehodil jsem je z dlaně do dlaně a poté s určitým zaváháním přetáhl řetízek přes hlavu. Jako by to s tím symbolicky souviselo, mihla se mi před vnitřním zrakem scéna prokreslená do nejmenších detailů: *Klečím za ohořelou troskou kolového vozidla a z nebe se sype písek. Vířící prach zastírá vzdálenější obrysy. Zprava se nakrátko vyloupne silueta bojového transportéru, elektromagnetické dělo vyplivne dávku stovek miniaturních projektilů. V rudém přitmí zaduní výbuchy granátů, zaječí pronikavý křik. Kamínky buší do helmy, v krku pálí a škrábe, propocené spodní prádlo studí. Automatická puška s plným bubnovým zásobníkem, předloktí opřené o pokrčené koleno brní z dlouhého čekání. Okolo se střílí, okrovým šerem létají zelené a oranžové stopovky. Displej přilby pokrývá síť pohyblivých bodů. „Je blízko!*

Zastřel, zastřel ho!“ huláká seržant chraptivě. „Tak ho, do prdele, sejmi!“ Jenže pořád nevím, na co vystřelit. Někdo opět ječí, pak zahřmí série řachavých explozí. Nedaleko upadne rozpárané mužské tělo. Krev se valí z obrovských ran a vsakuje se do vyschlé půdy. Otáčím pohled jinam. Pot si razí cestu podél páteře, je jako ledový had. Zem se rozstříkne, do vzduchu vyskakuje ohromný stín. Stisknu spoušť...

Obraz byl pryč.

Vyvanul jako parfém dávné milenky.

Přejel jsem dlaní po čele. Parky a ozdobná náměstí se vytratily, nahradily je běžné obytné domy s šedivou fasádou.

Srdce mi bušilo jako zvon.

Nebyla to hezká vzpomínka, zvlášť když jsem si byl jistý, že je autentická. Až hrozivě se podobala mým pijáckým snům, vlastně na ně v jistém smyslu navazovala.

Zmateně jsem se vrátil ke svazku magnetických klíčů.

Počkat... co tenhle?

Obrátil jsem ten se žlutým okrajem. Vypadal jako od hotelového pokoje.

Přitiskl jsem ho na senzorovou čtečku pod dělicí přepážkou.

„Hotel Esplanade,“ řekl okamžitě hlas nepřítomného řidiče. „Via Burget osm set sedmdesát čtyři. Dolní město, pane.“

Zamyslel jsem se. „Můžete mě tam zavést?“

„S radostí, pane,“ sdělil program úslužně.

Taxík se zařadil do vnějšího pruhu rychlostního obchvatu a po pár minutách jej opustil jedním z mnoha sjezdů. Silnice zatočila z kopce a po protějších svazích se rozprostřelo tisíce světél, nízké mraky žhnuly odraženou perleťovou září. Co však vypadalo hezké z povzdálí, zblízka se změnilo v bludiště krivolakých ulic, temných balustrád a zchátralých baráků. Chodníky zaneřádovaly odpadky, vozovku lemovaly rezavější vraky vozidel. Pod nažloutlými lampami se jako noční můry shlukovaly šlapky, v hlubokých stínech postávali vyfiknutí pasáci, drobní zlodějníci vyhlíželi své oběti, a dealerům drog se míhaly s eskamotérskou hbitostí prsty, když měnili nervózním kupcům své zboží za finanční hotovost.

I tohle příjemné město mělo svou ponurou odvrácenou tvář. Sem průvodci zájezdy rozechvělých seniorů nevodí.

„Je to daleko?“

„Sto padesát dva metrů doleva od konce tohoto bloku, pane.“

„Zastav.“

„Jak si přejete, pane.“

Rudý taxík přirazil k přetékajícím popelníci. S určitou obavou jsem přiblížil zápěstí k platebnímu snímači.

Co když nemám dost peněz?

Postrádal jsem ICOM, abych si to ověřil. Kde mu byl, sakra, konec?

„Děkuji, pane Dormere,“ pravil počítač taxislužby. „Doufáme, že jste byl spokojen a příště opět využijete našich služeb.“

Vyhrnul jsem límec bundy a ponořil tvář pod jeho ochranu. Nahrbený jsem přešel na protilehlý chodník a vyhnul se bandě utahaných pijáků vodové brečky, která se na Fomě pokládala za pivo. Na křižovatce s nefungující signalizací jsem zahnul doleva a propracovával se hloučky žebrajících mrzáků, uhýbal vyzývavě se tvářícím mladíkům a chudákům, co celí sedření spěchali za svým druhým denním zaměstnáním. Z kořalen a heren zaznívaly výkřiky, chechtání i cinkot poloprázdného skla. Z bufáčů a čínských jídelen tryskaly na noční ulici gejzíry mastných vůní.

„Hej, hochu, chceš si fantasticky *zamrdat*?“ drapla mě hrbatá štetka za rukáv.

Vytrhl jsem se jí a beze slova pokračoval dál.

Odrazil jsem jednoookého feťáka, co se snažil vymámit trochu lupení na opravdu poslední dávku před tím, než nastoupí dobrovolnou léčbu. Psychosmažku, co jí ze zátylku trčela mozková sonda o velikosti radarové antény, jsem jednoduše překročil. A pak jsem konečně zahlédl žlutý poutač hotelu Esplanade umístěný nad omšelým průčelím.

Bezkonkurenčně nejlevnější jedno a dvoulůžkové pokoje široko daleko! Množstevní slevy! poblikával poškozený hologram.

Prázdná recepce, vývěsky, staré reklamy, aktivní displeje zapatlané vrstvou letité špíny. Vajgly hypnocičár zašlapané do umělého běhounu, pancéřové dveře, které vás bez příslušného klíče nepustí do hotelu. Tlačítko k vedoucímu, panoramatická bezpečnostní kamera u stropu.

Mávl jsem kartou pod čidlem zámku.

Pípnutí, zasyčel stlačený vzduch a vnitřní závora s prásknutím odskočila. Strčil jsem do masivního křídla a to se kupodivu lehce otevřelo. Za vstupní halou to vypadalo lépe než v recepci, ale i tak se

ve vzduchu vznášel puch nevětraných místností, zanesených odpadů a zkrachovalých lidských existencí. Rozsvítily se orientační šipky a ukázaly na pevné schodiště.

Světelný systém mě dovedl k pokoji v devátém patře. Zkontroloval jsem prázdnou chodbu a strčil klíč do zámku.

Karta zmizela a dveře zajely do stěny.

Opatrně jsem překročil práh, připravený úplně na všechno. Halogeny ozářily malý pokojík. Přesvědčil jsem se, že jsem sám, a zamkl za sebou.

Dva metry čtvereční volného prostoru, vlhké fleky na stěně.

Stella... hledal jsem ji na Fomě, ale nenašel.

Shodil jsem ze sebe bundu i tričko. Postavil jsem se před zrcadlo s prasklým středem, zvedl ruce nad hlavu a pomalu se otáčel.

Pod levým podpaždím bylo citlivé místo.

Pravačkou jsem ho opatrně prohmatával a usykával bolestí. Na kůži mezi žebry byla patrná zarudlá skvrna, její okraje se rozlévaly a fialověly.

Pořád mi haproval čas. Někde se ztratily hodiny, možná i dny.

Prohledal jsem odkládací prostory, zvedl matraci, ale mimo štosu ohmataných katalogů nic nenašel.

Byl to vůbec můj pokoj?

Myšlenky krouží vyvětranou hlavou jako mrchožrouti hledající zdechlinu.

Nikdy nic není bez důvodu, vybavilo se mi.

Jak jsem mechanicky listoval barevnými výtisky na nekvalitních fóliích, vypadl zpod stránky útržek popsaného účtu. Sebral jsem ho z podlahy.

Vlastní písmo jsem poznal, ale ty tři řádky mi nic neříkaly.

Vypadaly jako šifra, k níž jsem ovšem neznal kód.

Metodicky jsem vytrhl z katalogu i dvojstránku, v níž byl útržek založený, a strčil ji k ostatním věcem do kapes. Běžné reklamní obrázky a inzeráty nabízející skvělé pracovní příležitosti v jakémisi bohem zapomenutém koutě Galaxie, kde mamutí těžařské společnosti otevíraly nové doly.

Polehoučku jsem odemkl a odstrčil dveře stranou. Chodba byla pořád prázdná. Odkudsi se nesla ozvěna vzteklé hádky.

Ženská hystericky ječela, chlap otráveně vrčel.

Zabouchl jsem a klíč vyklouzl z plochého zámku.

U recepcie jsem žlutou kartu vrátil a displej mi na oplátku oznámil, že přebytek zálohy bude převeden na můj účet. Čist obvyklá poděkování a přání všeho nejlepšího jsem se nenamáhal.

Na chodníku jsem se nenápadně připojil ke skupince dělníků a vzápětí splynul s přízračnou tmou plnou křiklavých neonů.

JAKO NEJPRAVDĚPODOBNĚJŠÍ a zároveň jediný přicházel v úvahu kosmodrom.

Takže už před půlnocí jsem bloudil terminály a pozoroval skupinky turistů a obchodníků chystajících se k odletům. Na obrovských světelných plochách se měnily údaje o nejbližších startech, trasách a přestupech k cílovým planetám. Podlaha se občas mírně zachvěla, jak z bližších stojánek startovaly dopravní čluny. Ze stánků s rychlým občerstvením se linuly dráždivě sladké vůně horkého pečiva a silné kávy.

Zakručelo mi v žaludku.

Dobrou hodinu jsem chuťovým lákadlům odolával, ale nakonec jsem málem nevydržel a koupil si balíček koblih. Když jsem byl sotva krok od výdejního okénka, zarazil jsem se. Místo toho jsem obloukem nakráčel k informačním přepážkám. Na Fomu chválabohu nestihl dorazit trend cpát androidy na všechna možná i nemožná místa. Za dlouhou řadou pultíků postávaly dívky ve slušivých uniformách leteckých společností, odborně proškolené, připravené a ochotné pomoci přihlouplé veřejnosti s jejími triviálními problémy.

Na vysokých, skoro barových stoličkách se pohupovalo několik vysloveně bezradných lidí – nejspíš se jim cestou ztratila zavazadla – jinak byla většina přepážek volná.

Vybral jsem tu úplně poslední.

Tablo neslo logo bezvýznamné přepravní firmy, za hradbou monitorů se naučeně usmívala drobná, nakrátko ostříhaná zrzka s modročerveným kloboučkem posunutým švihácky k pravému uchu.

Jakmile se naše oči setkaly, její rty se ještě víc zvlnily směrem nahoru. Nebyla to žádná Miss Vesmíru, možná by neprošla ani základním kolem místní buranské soutěže krásy, ale i tak měla něco do sebe.

Vyhoupl jsem se na vyvýšené sedátko a neslyšně zaskřípal zuby.
Pitomá žebra!

„S čím mohu pomoci, pane?“ zeptala se mile. Nejspíš jsem byl téhle noci její vůbec první zákazník.

Položil jsem lokty na přepážku.

„Je to asi ode mě troufalé, slečno,“ začal jsem tlumeně a schválně se spiklenecky rozhlédl, „ale vážně bych potřeboval *pomoc*.“

„Jistě, pane, od toho jsem zde.“

„Víte... měl jsem nehodu, vím – zní to banálně, ale přišel jsem o kus paměti. Prý je to dočasné, jenže než abych čekal, až se mi *rozsvítí*, snažím se zjistit, za jakých okolností jsem na Fomu přicestoval.“

Nezatvářila se odmítavě, ale naopak se naklonila blíž. Její ruce se dotkly pulťíku těsně vedle mých.

„A nejspíš byste potřeboval zjistit, jestli se určité jméno vyskytuje v seznamech cestujících za posledních... řekněme deset dní?“

„To jsem opravdu tak průhledný?“

„No... mám s podobnými žádostmi jisté zkušenosti, pane. Proč s takovými dotazy vždycky chodí za mnou a nezkusí to u jiných agentur?“

Tentokrát jsem se usmál i já. „Asi proto, že jste výhodně na kraji, ale hlavně to bude tím, že zastupujete tak... malou firmu.“

Pobaveně zamrkala očima modrýma jako letní obloha. „Není nad upřímnost.“

„Myslíte, že by to šlo?“

„Nenavrhnete, abych prošla záznamy ostatních společností?“

„To by bylo báječné.“

„Ale nelegální.“ Legračně zahrozila prstem.

„Kdyby vám to snad mělo způsobit problémy...“

„S námi jste nepochybně neletěl, máme velmi *nevýraznou* klientelu.“ Pohodila hlavou. Natáhla ukazováček a zlehka se dotkla mého spánku. „Jste odřený, pod okem máte monokl.“

„Řekli mi, že mě srazil popelářský nákladník. Vidíte, že nelžu.“

Ustoupila a sklonila se nad klávesnicí. Plochý panel se rozzářil, soupis letů vystřídal podrobný seznam čísel a kódů. „Jak se jmenujete... pane?“

„John Dormer, slečno.“ Così mne napadlo. „Letenky by však měly být na jméno Alden.“

„Ale?“ Podezíravě svažila tenké, jemně modelované obočí.

„Vážně nudná historie.“ Předvedl jsem otevřené dlaně a pokoušel se do svého tónu vrazit co nejvíc přesvědčivosti. „Není na tom nic špatného, přisáhám.“

Zaváhala, než napsala podrobný příkaz.

„Potrvá to několik minut i přesto, že Foma je *vesnická* díra. Navzdory tomu jsme však poměrně vyhledávaným turistickým místem. Znáte to; neporušená příroda, tisíce liduprázdných ostrovů, exotická fauna i flóra, a tak.“

„Moc vám děkuji, slečno.“

Chvilí jsme mlčeli.

„Vy nikoho nemáte, jste sama, že?“ zeptal jsem se.

Vykulila překvapeně oči. „Jak to víte?!“

„Žádná záhada,“ pokrčil jsem rameny. „Nenosíte snubní prsten, jenže to není směrodatné. Důležitější je, že sloužíte noční směny. Pochybuji, že by jenom špetku soudný manžel nebo milenec dovolil, aby tak hezká mladá žena pracovala v době, kdy by chtěl být pouze s ní.“

„To myslíte vážně?!“

Nemohl jsem nevyužít příležitosti. „Smrtelně.“

Tváře jí polil ruměnec, mimoděk si zasunula pramen vlasů za ucho. Přimhouřila víčka, přešlápla.

Naštěstí ji z rozpaků vysvobodil výsledek prohledávání pasažérských listů.

„Tady to máte,“ natočila ke mně monitor.

Zadíval jsem se na změř' údajů. „Jestli tomu rozumím...“

Zapíchla prst do panelu. „Vy, nebo někdo s příjmením Alden, přiletěl s Deltou před třemi dny pozdě odpoledne. Přesně v sedmnáct třicet místního času.“

Zatmělo se mi před očima. „Nemůže jít o chybu?“

Pátravě se na mě zadívala. „Vincent Alden?“

„Takže ne,“ utrousil jsem.

Proboha... беру, že jsem na letišti vystoupil, ale co se stalo potom? Co jsem vyváděl tu spoustu hodin? Jak to, že jsem změnil zamluvený hotel? A ta hloupá nehoda?

Donutil jsem se neohlédnout přes rameno, místo toho jsem na tvář vylepil co nejsrdečnější úsměv. „Jste úžasná, hrozně jste mi pomohla. Ještě jednou děkuji.“

Výrazem se jí mihla myšlenka jasná a zřetelná jako pták na čistém nebi. „Jste milý na tak pozdní hodinu.“

Naše pohledy se do sebe zaklesly. Tentokrát neuhnula.

Skoro jsem se v té modři utopil.

„Chtěl bych vlastně ještě něco...“ nakousl jsem, aby to vypadalo váhavě.

„Ano?“ vydechla tiše.

„Určitě býváte po noční směně pořádně hladová. Měl jsem... nešla byste třeba na snídani? Samozřejmě, až skončíte.“

„Navrhla bych vám to samé,“ řekla a zářivě se usmála. „Měl byste něco proti kávě a zapékaným toastům se sýrem? U mě doma?“

Všiml jsem si, že zrychleně dýchá. Na krku jí tepala žilka a neposlušný pramen vlasů si urovnávala každých pět vteřin.

„To by bylo fantastické!“ zapředl jsem. Současně jsem doufal, že není slyšet vrzavá filharmonie, která mi vyhrávala v břiše.

Zamávala řasami. „Končím za čtyři hodiny.“

„Vyzvednu vás, platí?“

„Domluveno, pane Dormere.“

Vida; použila první jméno. Možná se jí líbilo víc.

„John... a to *pane* rozhodně vynechte, slečno.“

Koketně odhrnula cíp ozdobného šátku, který zakrýval štítek na levé straně prsou.

Jane Turnerová, stálo na něm.

„Hezké,“ řekl jsem mechanicky.

Ruměnec maličko potemněl.

Potřeboval jsem se nutně ztratit z otevřeného prostoru plného lidí, proto jsem vstal.

„Počkám, nezapomeňte.“ Když se rozhodla, šla do toho hlava nehlava.

„Jak bych mohl?!“ odpověděl jsem dvojsmyslně.

Zlehka jsme se dotkli konečky prstů a já se vydal napříč terminálem. Celou dobu jsem cítil její pohled v zádech. Píchal stejně příjemně jako zabodnutá šipka.

Ještě před tím, než jsem definitivně zašel, jsem se krátce otočil a zlehka kývl.

Stála tam za přepážkou s monitory a sledovala mě.

Krátkovlasá zrzka se zvláště modrýma a bezednýma očima, které snadno pohltil každého, kdo do nich padne.

TY ČTYŘI HODINY jsem strávil zamknutý v kabině na pánském záchodě.

Neměl jsem kam se vrátit a potulovat se po kosmodromu mi nepřipadalo dvakrát chytré. Ochrana by mě mohla vyhodnotit jako potencionálního teroristu. Netoužil jsem, aby mě lízla letištní bengá a zdlouhavě prověřovala. Bude lepší, když setrvám v anonymitě.

Vata halící mozek do neprodyšných vrstev se nepatrně protrhala. Paradoxně se mi jevilo snadnější dosáhnout na to, co bývalo kdysi, než si vybavit poslední dny. Subjektivní zlepšení jsem přesto pociťoval, svíravá beznaděj polevila. Už nebyla tak odporně studená a hřbitovně vlhká.

Dej tomu čas, opakoval jsem si vytrvale.

Zkroucený jako paragraf jsem se na sklopeném sedátku letištního hajzlíku opíral o stěnu, hlava mi střídavě padala na jednu a hned na druhou stranu, nohy jsem natáhl co nejpohodlněji do těsného rohu. Polospánek plynul neklidně a trhaně; kdykoliv někdo vešel, okamžitě jsem se probal.

Rozbolavělé tělo ztuhlo. Masíroval jsem svaly na nohou a pažích, dokud nepříjemné mravenčení neodeznělo. V umývárně pod tekoucí vodou jsem si opláchl obličej, mokkými prsty prohrábl skoro vojenský sestřih a zaškaredil se na sebe do zrcadla.

Zhruba osmatřicetiletý chlápek se sportovní šířkou ramen a žádným břichem. Obyčejnýma hnědozelenýma očima, křivým nosem a vějířky vrásek kolem koutků. Několik světlejších jizev na tváři, čerstvě odřený spánek a parádní modřina pod levým okem. Dva stehy vzadu na hlavě překryté nenápadnou páskou. Přinejmenším dvoudenní strniště bylo spíš plusem – v poslední době nedbalá vizáž přicházela zase do módy. Ženské po mužných týpících letí jako pomínuté.

V odletovém terminálu jsem nasadil mírně nedočkavý výraz a zamířil k informačním přepážkám. Jane si špitala se střídající kolegyní,

takže mě zaregistrovala, až když jsem byl skoro u nich. Zamávala, prohodila dvě tři slova a vyrazila mi v ústrety. Stále na sobě měla uniformu podobnou té, co nosí letušky na pravidelných linkách. Nejzajímavější ovšem byla tmavě modrá sukně, která ladila k saku a bílé blůze s červenou vázankou. Předtím jsem to nemohl vidět, ale měla hezké nohy.

„Jste přesný.“ Hned se do mě zavěsila.

Koutkem oka jsem zachytil, jak kolegyně závistivě polkla.

I Jane si toho všimla, protože se potěšeně uculila.

„Snažím se. Nevím kudy, takže mě ved'te.“

„Mám na parkovišti auto, není to zázrak, ale doveze mě, kam potřebuji.“

„Souhlasím naprosto se vším,“ pronesl jsem zlehka.

„To jsem ráda. Na tu snídani se opravdu *těším*.“

Zřetelně jsem zaslechl důraz na posledním slově. „Měla jste těžkou noc, Jane?“

„Jako obvykle; pár klientů. Nic, co by se nedalo hravě zvládnout. Vy jste byl složitější případ.“

„Jestli můžu za nějaké potíže...“

„Ale kdepak!“ zasmála se a stiskla mi silněji předloktí.

Pohyblivé chodníky nás dovezly k parkovištím vyhrazeným pro zaměstnance kosmodromu. Janino autíčko bylo skutečně modelem pro osaměle žijící dívky. S námahou jsem se poskládal na předním sedadle.

„Bydlíte daleko?“ zajímal jsem se, když se zařadila do houstnoucího provozu na městském obchvatu. Svítalo a nebe pokryl závoj oranžovočervených mraků.

„Do deseti minut tam jsme.“ Nepoužívala automatické řízení, takže se soustředila na jízdu.

Zajela do obytného komplexu visutých zahrad a bujně zeleně a odvedla mě k výtahům do severní sekce. Zatímco jsme čekali, omlouvala se, že byt není nijak velký.

Uklidnil jsem ji, že to vůbec nevádí. Vlastně to byla poslední věc, co mě v tuhle chvíli zajímala.

„Nemívám návštěvy; nebude uklizeno,“ obávala se a tiskla se ke mně.

Výtah zastavil v posledním, patnáctém patře a z haly v pastelových barvách jsme se dostali upravenou zahradou ke dveřím schovaným za růžovým keřem.

Jane odemkla a pustila mě dál.

Nebylo to fakt nic moc. Takový pokojíček pro panenky na sto padesáti metrech čtverečních.

Ve Sluneční soustavě by se s ním vyšvihla do prestižní třídy zbohatlíků, a kdyby ho snad chtěla prodat, realitky by se porvaly, aby ho získaly. V centrálních oblastech, kde se každý metr vyvažuje zlatem, žilo na srovnatelném prostoru klidně i šest rodin. Na Fomě, která měla volného místa habaděj, šlo vysloveně o krcálek.

Dovedla mě do kuchyně a tleskla: „Káva!“

Kávovar zabublal a můj žaludek hlasitě zaškrundal.

„Ukážu ti ostatní místnosti,“ řekla. „Tady je třeba ložnice.“

Dál jsme se v prohlídce nedostali.

Byla to ona, kdo byl pořádně vyhladovělý.

Ani jsem se nestačil nasnídat...

SKORO OPAŘENÝ JSEM VYLEZL z horké koupele a hodil na sebe vypůjčený župan. Kdoví, po kom zbyl. Jane byl evidentně velký, mne škrtil přes záda a ruce.

Když jsem se před dvaceti minutami probral z otřeseného spánku, zjistil jsem, že ležím roztažený napříč zmuchlanou postelí, svršky rozházené po ložnici, a Jane je pryč. Ne však dost daleko, abych neslyšel, jak si vesele pozpěvuje v kuchyni. Mátožně jsem se převalil, a když jsem nabral dech, odplížil se do koupelny. Má sebeúcta vzala za své.

Také jsem už věděl, proč ta zrzavá holka žije sama. Všechny své milence totiž poslala pod kytky. Zemřeli vysílením, když s ní rajtovali, a mě by nejspíš čekalo to samé, kdybych to s ní táhl déle jak pouhopouhý den.

Otřel jsem dlaní zamlžené zrcadlo a podíval se přes rameno. Kolem lopatek a podél páteře se vybarvovaly čerstvé stopy jejích nehtů.

Zapitvořil jsem se na sebe, ale pak zvážněl. Vybavila se mi kratičká, ne moc příjemná představa.

Byly v ní dlouhé schody a vysoká budova. Nejspíš úřad, protože dovnitř i ven se hrnulo dost lidí. Právě jsem vstupoval do haly, když mi kdosi položil ruku na rameno. Všechno se rozmázlo, dopolední slunce zmizelo a místo něho zůstala tma. Pak se objevil obličej – bledý jako Měsíc v úplňku. Kdosi do mě strkal, střípky výjevů se otáčely a posouvaly jako halabala sestříhaný film. Kopl jsem nohou a zasáhl, ohnal se loktem a zapraštěly kosti. V klenutém prostoru zazněl křik, bouchnutí, hekání a pak se rozhostilo bolavé ticho. Vjem rychlého běhu, kličkování, skákání. Plížení a skrývání. Znamá světla, stromy a tráva. Čísla a zase čísla. Ostré pichlavé bodnutí, zakolísání, ztráta rovnováhy. Pohled do strany a zvuk pištících brzd. Blikající oranžové pracovní majáčky a náraz. Zase jen tma.

Potrásl jsem hlavou. Tohle se odehrálo teprve nedávno.

Napjal jsem svaly, protáhl ruce a uvolnil krční páteř. Obratle suše zapraskaly.

A pak – jako by to byla běžná věc – jsem se nahnul ke svému zamlženému dvojníkovi a podíval se mu zpřímá do očí.

Přes zorné pole mi přeběhlo duhové spektrum, na sekundu se objevil složitý obrazec z tenkých nehmotných čar, které vymezovaly několik soustředěných kruhů a matnější doplňkové plochy. Připomínalo to verzi vojenského HUD displeje. Proběhla milisekundová autorizace, nouzově deaktivovaný hardware v mé lebce obnovil svou činnost.

Nepřekvapilo mne to.

Vlastně jsem něco podobného čekal.

„Snííídaně!“ zaslechl jsem Janino volání.

Naprosto přirozeným duševním pokynem jsem sítnice vyčistil.

Zamrkal jsem a vyhnal zpod víček řezavé pálení. Na to, abych zkoumal své skryté rezervy, bude čas později. Utáhl jsem pásek županu a vyrazil odhodlaně z koupelny. Bytem voněly čerstvé rohlíčky, kávovar vesele bublal a syčel.

Zasedl jsem k bohatě prostřenému stolu a nechal si naložit vrchovatou porci. A pak jsem čtvrt hodiny nedělal nic jiného, než žvýkal vydatná sousta a zapíjel je střídavě kafem nebo trpce chutnajícím džusem se zvláštní vůní.

„Co to je?“ ukázal jsem na vysokou sklenici mléčně nazelenalé tekutiny.

„Zředená šťáva zdejšího ovoce,“ pokrčila Jane rameny. „Jmenuje se Noloko – Půlnoční květ.“

„Nemá náhodou specifické povzbuzující účinky?“ zamračil jsem se podezřívavě. „Alespoň podle toho názvu... zní vysloveně šamansky.“

„Říká se, ale já tomu nevěřím,“ pohodila hlavou, až jí ohnivé vlasy zaviřily kolem obličeje. Modré panenky se jí šibalsky zaleskly. „Však víš, kolik se toho o všem napovídá.“

„Jen aby,“ zabručel jsem a nacpal si do pusy půlku sendviče.

Podepřela si bradu spojenými dlaněmi.

„Copak?“ nevydržel jsem po chvíli.

„Tvá paměť... nebyl to trik, abys mě dostal, že ne?“

„Ty jsi naopak *sbalila* mě!“ oponoval jsem a dopil poslední hlt kávy. Měl jsem pocit, že dostat do sebe sousto navíc, prasknu jako přeplněný balónek.

„Vážně?“ zapředla jako kočka.

„Jo,“ odfoukl jsem si.

Zároveň, jako v nějakém poutovém vidění, se mi vybavilo, odkud mi byl ten bílý ksicht povědomý. Jako když na olejovitou hladinu gortského močálu vystoupá bublina bahenního plynu a mlaskavě praskne.

Byl to týpek, co mě našel *U Stažený opice* a naverboval do téhle polízanice.

Kraft.

Zase se naše cesty protnuly a v tomto případě určitě ne v dobrém.

„Je ti dobře?“ zapředla Jane starostlivě.

Byla to hodná holka, i když v jistém směru poněkud náročná.

„Jako nikdy,“ ušklíbl jsem se a utřel si mastnou bradu.

Plavně vstala, bosou nohou odstrčila židli od stolu. Vyzývavým pohybem rozevřela velice krátký, lososově zbarvený domácí kabátek, který jí sahal sotva pod boky. Objevila se hladká kůže na bříšku, obliny pevných prsou vykukujících zpod jemné látky a proužek světlého chmýří v klíně.

Vypadala báječně a fantasticky voněla, to se muselo uznat.

A také *to* měla opravdu ráda.

„Odpočinul sis?“ zavrněla chraptivě.

„Hm?“ Vzal jsem jí dlaněmi za zadeček a přitáhl blíž.

Nebránila se. Naopak; poslušně se podala, roztáhla nohy od sebe.

Zlehka jsem ji políbil nad pupík.

„Seš silnej jako bejk,“ prohlásila rezolutně a zatáhla mne do ložnice – svého doupěte.

Nebyl jsem si jistý, jestli mě ta pochvala potěšila.

DALA MI POKOJ někdy po obědě.

To jsem málem ztratil ponětí, zda je venku ještě den, nebo již nastala další noc.

Jane byla asi spokojená, protože chvíli něco kutila v kuchyni a pak se vrátila do pokoje, začala sbírat oblečení a všela ho úhledně na *němého sluhu* vedle starobyle vyhlížející komody.

Když brala mou bundu, vypadl z ní svazek čipových klíčů.

Zvedla je z koberce a letmo se na ně podívala, než je vrátila do vnitřní kapsy.

„Hele, tenhle je od nás!“ řekla.

„Cože?“ zbystřil jsem roztříštěnou pozornost.

„Ne od společnosti, ale z letiště.“

„No jasně,“ posadil jsem se. „Který?“

Sundala z magnetického kroužku oranžovou kartu s poškrábaným černým nápisem *SafeLock* a podala mi ji. Drobným písmem při dolním okraji byla uvedena nic neříkající adresa.

„Je od bezpečnostní schránky v oddělení za hlavním terminálem.“

„Bezpečnostní schránky?“ zamumlal jsem nepřítomně. Zřetelně jsem vnímal, jak mi nepromazané převody v hlavě samým úsilím skřípají.

„Ano.“ Pověsila bundu na věšák. „Kde máš věci? Neříkej, žes přiletěl na Fomu jen s tím, co máš na sobě.“

Kalhoty jsem našel zmuchlané pod postelí. „Třeba jsou v tom trezoru!“

„Půjdeš se přesvědčit, nejspíš hned,“ řekla smutně.

„Musím.“ Docela jsem se snažil, aby to znělo jako omluva.

„Pochop, nemám páru o spoustě událostí. Foma je pro mě samá záhada.“

Neochotně přikývla. „To je dost divný. Jinak je to totiž děsně nudná planeta.“

Za minutu jsem byl oblečený.

Jane se ke mně přitiskla, vypnula se na špičky a políbila mě na rty.
„Bylo mi s tebou fajn.“

„Mně taky.“

„Ale už se nevrátíš.“ Žádná otázka, jen konstatování.

„Nic neslibuji,“ přiznal jsem popravdě.

Uhnula pohledem. „Já vím.“

Doprovodila mě ke dveřím.

Naposledy jsem ji pohladil po tváři.

„Pane Dormere?“

Těsně za prahem jsem se otočil.

„Slečno Turnerová?“

„Kdyby snad... kdykoli přijďte. Je to jasné?“

„Naprosto.“

Odnášel jsem si vzpomínku, jak stojí opřená o hranu dveří, krat'oučký župánek na pár centimetrů rozhalený, s očima modrýma jako moře a posmutnělým pohledem, který za mnou upírala zpod ofiny barvy pohasínajícího ohně. Tentokrát jsem se neotočil.

2. KAPITOLA

NA KOSMODROM JSEM SE DOSTAL bezplatnou městskou dopravou.

Bylo by sice pohodlnější mávnout na taxíka, jenže každé použití kreditní funkce osobního čipu se registrovalo. Kdejaký ňouma, který svedl napíchnout bankovní systém, měl vyhráno. Mohl vás sledovat z pohodlí svého gauče jenom tím, že mu na monitoru vyskakovaly v reálném čase výpisy o provedených platbách.

Magnetická dráha končila pod letištěm. Spolu s asi tisícovkou pasažérů mě pohyblivé chodníky vynesly do odletového terminálu. I v noci tu bylo celkem plno, ale co se zde odehrávalo za dne, to jsem nechápal. Tak hrozný nášvih jsem nepamatoval ani z Nového Port Saidu na Marsu.

Všichni se určitě zbláznili a naplánovali si hromadný odlet z Fomy na stejný den.

Prodíral jsem se klokotajícím lidským zmatkem a pátral po oddělení SafeLock.

Zahlédl jsem informační hologram, proklouzl otočným turniketem a ocitl se mezi stovkami a stovkami pancéřových schránek. Ta správná, shodně označená číselným kódem jako na klíči, byla až vzadu, kam náhodou neviděla ani jedna kamera ostrahy. Ocitl jsem se v uličce sám, takže jsem strčil klíč do zámku a současně se podíval do čidla na dvířkách. Bliklo modré světlo, senzor pořídil aktuální záznam sítnice, který porovnal s uloženým snímkem. Pokud by se neshodovaly na devadesát devět a půl procenta, schránka zůstane zavřená. Při opakovaně neúspěšném pokusu se klíč zablokuje a nádavkem mě nejspíš seberou poldové, které vybudí tichý poplach.

Všechno však bylo v pořádku. Aldenovu totožnost jsem tedy změnil ještě před tím, než jsem zaplatil pronajímací poplatek. Vytáhl jsem ven obyčejný batoh a hodil ho na nízký stolek zapuštěný napevno do podlahy.

„Tak čumte, že sem nekecal!“ zaskřípěl za mnou výsměšný hlas.

Prudce jsem se obrátil.

Na začátku uličky se vysmátě křenili dva steroidy našlapaní řízci.

„Tentokrát ti to, vole, vyšlo,“ prohodil druhý a pátravě si mě měřil. Hmátl jsem po pytli. „O co jde?!“

„Si nás nepamatuješ, ty hajzle?“ jízlivě ucedil první bouchač. „No, jak bys mohl.“

„Jste fízlové, nebo co?!“

„Ale fuj!“ pohoršil se druhý. „Vypadáme snad na to?“

„Kdoví?“

„Máš ve škebli guláš, co?“ zasmál se takovým tím typicky drsným způsobem první. Snažil se to hrát opravdu tvrdě.

„Rád tě vidím, Dormere!“ Zpoza opačného konce řady vystoupil chlápek v tmavých brýlích.

„Nazdárek, Krafte,“ řekl jsem tiše. Vybavil se mi ještě jeden obličej. „Kdepak máte čtvrtýho hošana do party?“

„V márnici,“ ucedil svalovec. „Nedělej nablblýho, sám si ho do ní poslal!“

„Neměl se mi plíst pod nohy.“ Před vnitřním zrakem se mi opět mihlo prázdné skladiště, stíny, nůž a krev střikající z prořízlého hrdla.

„A pak, že je dočista vygumovanej,“ zavrtěl hlavou bouchač na opačné straně uličky. „Dobře, že jsme těm pitomcům ve špitále nevěřili ani dobrej den.“

Kraft mlčel a civěl skrz skla značkové optiky.

„Od Stažený vopice ses dal obdivuhodně do kupy, Dormere,“ řekl po významné odmlce. „To tě šlechtí.“

„Koukněte, seberu si svý krámy a vypadnu. Potom si tady budete moct nerušeně hrát na mamku a tat'ku, jak dlouho chcete.“

„Hele, šprýmař!“ namířil na mě sukovitý ukazováček vazoun s jizvou na čelisti a o krok se přisunul.

„Jo, nejvtipnější v celým hnusným vesmíru,“ utrousil druhý a opřel se nonšalantně o schránky. Zřejmě to na mě mělo zapůsobit.

„Probral ses moc brzo, ty kreténský felčari to zvorali,“ sdělil mi zjizvený nabušenec. „Měli tě držet v limbu, ale tys zdrhnul dřív, než jsme dorazili. Skoro jsme tě drapsli v tom zapadáku Esplanade, ale pak ses definitivně vypařil. Nevíme, kam ses zašil, ale byls fuč. Tak mě trklo, že si zajdeš pro věci, který's před náma stačil ulejt, ještě než jsme tě poprvé dostali...“

„Nechtěl bys sklapnout?“ navrhl Kraft a bezmála obřadně si sundal hmyzí zrcadlovky. „Copak si musíš pořád pouštět hubu na špacír?!“

„A není to fuk?!“ zamračil se svalovec navztekaně. „Popadnem ho, dotáhnem zpátky, ať si s ním ty zkurvený čarodějové pohrajou. Vypláchnou mu mozek a zejtra se probudí svěží jako rybička. Na tenhle přátelskej pokec si ani nevzpomene, tak co.“

„Vy jste mi ale géniové!“ přinutil jsem se zasmát. Nespěchali. Pro nezasvěceného to mohlo vypadat jako setkání čtyř známých.

„Sklapni prdel!“ poučila mě dvojka a plácla mohutnou pěstí do otevřené dlaně.

„Buď' hodnej chlapecek a nebude to bolet,“ ucedila jednička. „Poslušně odsud vypochoďuješ. Jako starý kámoši, co se milión let neviděli.“

„Jestli začneš vyvádět, je po tobě.“ Kraft byl nebezpečný.

Nijak se nepředváděl. Číšel z něho trénovaný odborník, znal své schopnosti. „Doufám, že to ve vlastním zájmu chápeš.“

„Jen aby to nebylo moc na vás, když máte mozečky sotva větší než oříšek,“ posmíval jsem se.

„Zkurvenče!“ vyjel první nabušenec. „Urvu ti hlavu a naseru do krku!“

Nevšímal jsem si ho.

„Dick Tracy a ta Denverovic holka jsou tvoje práce, co?“ zkusil jsem to. Upřeně jsem se zahleděl do Kraftových uměle ztmavených očí.

„Zbláznil ses?“ Zabíják nadzdvihl horní ret. „Do tohotohle mě laskavě netahej, jo? Zamotal's nám šišky, přiznávám. Jak ses zdekoval z Avalonu, to byl parádní tah. Ale jinak nic. Máme se tě držet, a ne kuchtat tvoje hipísácký kámoše.“ Fajn. Takže o Dickovi minimálně věděl. Neuhnul jsem od toho, co mě zajímalo. „Taky ses motal v Silver Tower.“

„Chtěli jsme ti probrat krcálek, ale tvůj domácí systém, nebo co to vlastně je, hned alarmoval poldy. A to jsme se sotva objevili na patře. Moc chytrý, vážně, Dormere.“

Šikovná Sarah, pomyslel jsem si.

„Co seš za svini, Krafte? Na jakou stranu to hraješ?“

Kraft zkrivil rty. „Pořád za tu stejnou – jen ty to nechápeš. Zatím seš pro nás užitečněj, ale ne nezbytně. Máš slušnou šanci se spokojeně vrátit do toho svýho hnojiště v Paradisu, tak to nezvorej.“

„Hovno,“ ucedil jsem.

„Nezkoušej to,“ pohrozil mi bobuláč s jizvou.

Kraft se ledově usmál. „Pamatuj, že jsme před tebou o krok napřed, Dormere. Bez Avalonu seš nula. Pořád si všímáme toho, jak kalíš vodu. Ačkoliv tady na Fomě jsme tě nečekali tak brzy.“

Poskládali si dohromady pár drobtů, ale pořád byli vedle.

Dělal jsem, že zvažuji šance. „Dobře, budu v pohodě. Žádný problémy.“

„Rozumná volba,“ kvitoval to hromotluk.

Před očima mi náhle zazářila představa tak ostrá, až to zabolelo.

„Co ten hajzl v kapuci? Ten taky patří k vám?“

Neušlo mi, jak se nabušenci ošili. Jen Kraft nedal nic najevo.

Pouze si přiložil ukazováček na rty. „Pšššt!“

Výborně.

Mrskl jsem po bližším vazounovi batoh, zároveň vyskočil a chytil se hrany schránek, jako bych se chtěl vyšvihnout nahoru. Můj pohyb vyvolal spontánní reakci, všichni tři se po mně vrhli. Tolik místa však v úzké uličce nebylo, takže kulturističtí manekýni si navzájem překáželi. Využil jsem opory, kopl každému botou do obličeje, protočil se a odrazil stranou Kraftovu ruku s tazerem.

Šipky se zasekly do stropu, jen to syklo.

Upustil omračující zbraň a uskočil. Ne však natolik rychle, abych se k němu zase nedostal.

Sáhl jsem po něm, ale odstrčil mne bleskovým úderem do prsou. Druhý švih napnutými prsty na ohryzek jsem již vykryl. Pak následovala svižná výměna úderů a chvatů vedených na kontaktní vzdálenost, které přesto k žádnému výsledku nevedly.

Zlomek sekundy trvající prodleva, koncentrace.

Celé zorné pole jako by se mi projasnilo a zaostřilo do nekonečné hloubky. S minimální námahou jsem zachytil Kraftův výpad a zablokoval jeho dva údery směřované na citlivé partie krku a hlavy.

Snad bych si mohl i pohodlně zívnout, tak to bylo snadné.

Cosí vytušil, protože jsem zachytil poplašený záblesk v jeho očích.

Znovu lehce odskočil dozadu, aby mi unikl, jenže já jej ve stejném okamžiku předešel. Ocítl jsem se až u něho, trhnutím dopředu jej vyvedl z rovnováhy, prošlápl mu koleno, a jak padal, seknutím dlaně za ucho ho poslal téměř bez hlesu k zemi.

Zpomalil jsem a půlobratem vzad se ocitl čelem ke kulturistům, kteří se otřeseně sbírali z podlahy.

„Kurfo...!“ šišlal první ranař a chytal do dlaně krev a zuby. „Ftály mě pofranej majlant!“

Druhý byl o trochu čilejší a šel po mně.

Jenže jak byl obrovský a napumpovaný, tak byl neohrabaný.

V dvojitém krytu jsem mu zlomil pravačku v lokti a dřív, než stihl začít řvát, švihl jsem ho malíkovou hranou přes ohryzek. S nevěřicně vypoulenýma očima si sevřel zdravou rukou krk a sesunul se na kolena. Dusil se a tiše chroptěl.

Měli štěstí.

Normálně bych je zabil, mrtvoly by ale probraly benga k aktivitě. Potřeboval jsem čas, a tihle pitomci si stěžovat nepoběží, o to jsem se mohl vsadit. Proto jsem popadl nařvance se zakrvácenou hubou a pro jistotu mu práskl lebkou o lavičku.

Ošklivě to křuplo.

Jak se složil, rukávy se mu vykasaly a já na jeho levém předloktí zahlédl povědomou věcičku.

„Dík za úschovu,“ zavrčel jsem a obral ho o svůj ICOM. Skrz turniket jsem vklouzl do odletové haly. Sedmimetrové tabule vypisovaly dvacet odletů na příštích šest hodin. Jenže který použít? *Nejlépe ten nejbližší!*

Aktivoval jsem ICOM a zaplatil za první sedadlo, na které mi padl zrak. Prokličkoval jsem davem a vpadl do *gejtu*, než ho servisní personál uzavřel. Na poslední chvíli, spíš jen tak koutkem oka, jsem nedaleko přepážky zahlédl frajera v dlouhém černém kabátě. Postával u informačního stojanu, ruce měl spojené na břiše, pod rozepnutým pláštěm byl vidět světle šedivý dvouřadý oblek a temně vínová košile s krémově světlou vázankou. Určitě jsem ho neznal, přesto mi přišel povědomý. Ne tím, jak koukal – on se na mě vlastně vůbec nedíval – přesto se o mne zajímal.

Vycházelo to z něho, jako by zpoza tmavé kůže afroameričana. Z hlavy, z těla.

Z celé jeho podstaty.

Blahobytný vzhled úspěšného byznysmena byl pouhou nálepkou. Páskou, co stejně nedrží a na koncích se odchlipuje. Zamrazilo mne, husí kůže mi přeběhla po předloktích jako přílivová vlna.

Poklusem jsem proběhl skenerem a vpadl do posledního člunu, který startoval k dopravní lodi na oběžné dráze.

Předletová příprava začala. Přes podrážky jsem cítil vibrace paluby, z hloubi motorové sekce se do kabiny dralo monotónní basové hučení. Ocítl jsem se ve druhé třídě, takže žádný přehnaný luxus. Ale šlo o Deltu a ta je známá svou vstřícností i k méně zámožným pasažérům, co si nemohou dovolit prvotřídně vybavenou Bussines Class. Před obličejem mi zamrkalo výstražné oko, anatomická sedačka se sklopila do cestovní polohy a loď odstartovala. Přetížení mě zalehlo silou tří gé a levý bok proklál ostrý šíp.

Teprve tehdy mi došlo, že vlastně nemám potuchy, kam letím.

DOPRAVNÍ TRAJEKT ZAKOTVIL u přestupního uzlu nedaleko Aldebaranu.

Vmísil jsem se do víru lidských ras, ať pocházely ze Sluneční soustavy, stovek federálních planet, bývalých kolonií nebo Vnějších oblastí, a na jednu noc zaplatil pokoj v transferové zóně. Samotný let netrval dlouho, takže jsem neměl moc času zabývat se tím, kam se vrátím. Prohledal jsem ICOM snad desetkrát, k mému zklamání jsem v terabajtech paměťové struktury neobjevil nic, o čem bych si nebyl jistý, že jsem sám do přístroje nevložil. V hotelu jsem napíchl informační databázi, která poskytovala údaje nesrovnatelně obsáhlejší než ta lodní. Výsledkem přesto byla velká kulatá nula.

Potrápil jsem mozkové implantáty, ale ani tam jsem neuspěl. Bůhví, čím mě Kraft sejmul, že ani odolné neuronové čipy nezaznamenaly nic z toho, co se odehrálo po mém přistání na Fomě. Dokud jsem je bezmála náhodou neaktivoval v koupelně Jane Turnerové, pozitronové složky zely prázdnou.

Na okraji vědomí mi zahlodala jistá maličkost. Nenápadně, ale vytrvale si žádala o pozornost. Uplynula upocená hodina a mně to konečně docvaklo.

Po sekundě zmatku jsem z bundy vylovil zmuchlanou dvoustránku vytrženou z katalogu v hotelu Esplanade. Na koleni jsem ji uhladil a porovnal čísla naškrábaná na účtence s výpisy leteckých společností.

Jeden navigační kód se shodoval.

Znovu a znovu jsem pročítal inzerát nabízející neopakovatelné životní i pracovní příležitosti v dalekém vesmíru. Neprobádané Vnější oblasti – to byla obdoba historického amerického západu. Hvězdný systém se jmenoval Pelot a to bylo víceméně všechno. Šest planet, nepočítaje v to pásma bludných skal a kosmického smetí, bylo označeno číslovkami vzestupně od nejbližší po nejvzdálenější. Docela jsem se divil, že konzervativní Gray Lines vedly trasu i takovým zapadákovem a nespolehly se na smluvní regionální dopravce.

Pelot Dva – můj zářný cíl.

Jakžtakž osídlená planeta. Nikdy jsem o tomhle místě neslyšel, ale okamžitě jsem pod smyšleným jménem koupil letenku s pěti zdlouhavými přestupy.

Už jsem se těšil.

Dopravní loď dosáhla únikové rychlosti a přetížení se ustálilo na snesitelné úrovni. Cestující se odpoutali, sedadla se vrátila do normální polohy. Usměvavé stevardky asistovaly u prvního z mnoha jídel. Nastala otravná část letu, než loď naakumuluje dostatek energie k proražení prostorové bariéry. Pak dojde ke skoku, a bude-li vše v pořádku, přehoupneme se do další nudné fáze zpomalování k plánované zastávce.

Beze spěchu jsem se najedl a počkal, dokud si pasažéři nenasadili projekční brýle a sluchátka, aby před spaním sledovali programy na stech zábavních kanálech. Světla v kabině se ztlumila a podle palubního času nastala noc. Teprve poté, když jsem se ujistil, že mi nikdo nevěnuje pozornost, aktivoval jsem některé omezené funkce ICOMu.

O Kraftovi jsem si iluze nedělal.

Určitě se ještě potkáme. Najde si mě, ať proto, že ho za to někdo platí, nebo proto, že je přesně tím typem arogantního zmetka, co si nenechá napráskat jen tak. Jenže on mi starosti nedělal. Pořád dokola jsem totiž musel myslet na toho sladkého černouška.

Perfektní ohoz, ksicht jako ze žurnálu. Dokonalost sama.

Pokud byl tím – o čemž jsem byl stále pevněji přesvědčen – za co ho Sarah měla; tak tě pic!

Abych měl alespoň minimální pohyb, vydal jsem se na vyhlídkovou galerii. Z poslední zastávky se stala nepatrná tečka mezi hvězdami a hlavní slunce se smrsklo na velikost golfového míčku. Dopravní loď se blížila k okraji planetární soustavy. Otcovský hlas palubního počítače vyzval pasažéry, aby se laskavě vrátili na svá místa.

Čas do skoku byl té minus třicet minut.

STOPAŘ NEZNAL VÝČITKY, přesto zcela spolehlivě rozeznal, kdy udělal něco špatně.

Likvidaci bezdomovců v uzavřené podzemní dráze negativně nehodnotil, poněvadž tento čin mu paradoxně pomohl se osvobodit.

O tom ale jeho tvůrci neměli ponětí.

Stále k nim byl vázán ÚKOLEM, ale až jej splní, bude volný. A potom podnikne, cokoliv bude chtít. Nikdo mu v ničem nezabrání.

On byl vším a zároveň ničím. Znal míru svých gigantických předností a hranice mizivých nedostatků.

Kde se kdo najde, aby mu bránil v rozletu?

Lidé?

Ty směšně nedokonalé bytosti z poddajné, snadno zranitelné, měkké hmoty?

Kdepak.

Zkusil se zasmát, ale tohle vzorcové chování pro něho nic neznamenalo, proto jej zavrhl. Nepotřeboval se zabývat nicotnostmi. Napodobovat.

A co inteligence nepozorovaně ukrytá v kyberprostoru Avalonu?

Z té měl obavy.

Nevěděl, jaký je její smysl, nevěděl, kdo ji stvořil, ani k jakému účelu.

Ona však nemohla opustit svou planetu. Neměla dar fyzického pohybu a existence. Takže pokud se jí vyhne, zbytek vesmíru je jeho.

Jenom jeho.

Alespoň to tak plánoval.

Zatím se ale musel zabývat jistými maličkostmi.

A ty tak povznášející nebyly.

Na Fomě udělal hrubou chybu. Chtěl provést něco mimo rámec obvyklých pravidel, zkusit, zda to jde, přiblížit se k Sekundárnímu cíli

bezmála na dosah. Prohlédnout si jej doslova z očí do očí. Zpříma. Bez prostřednictví kamer a dálkových přenosů. Doposud se držel docela mimo, sledoval jej, ale nezasahoval. Dokonce ani tehdy ne, když se mu do cesty připletla ta namyšlená chátra, kterou rovněž zaměstnával mateřský koncern. Jistě, chtěli si svou práci ulehčit, aniž tušili, že Stopař je jim v patách.

Zvážil pro a proti a nechal je být.

Jenže oni to pomrvili a Sekundární cíl jim utekl. Byl schopnější, než čekali.

Jednoho zabil a zbylé tři spráskal na letišti.

Stopař sledoval oddělení s bezpečnostními schránkami a v rámci svých možností se bavil.

Byl spokojený, dokud nepřipustil, aby si jej Sekundární cíl všiml. Sice pouze letmo, přesto mu bylo jasné, že ho odhalil. Poznal, kdo je.

Pro Fomu si zvolil jiný druh přeměny; vzor vypilovaný do všech detailů, přesto se zbraň nedala schovat pod nic jiného než dlouhý kus oblečení, který při veškeré snaze vypadal pokaždé stejně.

Mohl včas zareagovat, ale on to neudělal. Neotočil se, neodešel.

Choval se jako člověk?

Zvědavě? Zpupně? Zakalilo mu úsudek vědomí vlastní moci?

Hmotou Stopařova těla proběhl záchvěv, po kabině kosmické lodi *Gary Cooper* se rozstříkly tenké pramínky připomínající cigaretový kouř. Když se to houbovité uskupení uklidnilo, zdánlivé prachové částice se stáhly zpět jako červovitá chapadélka a vzduch se vyčistil.

Foma se vzdalovala a lov pokračoval.

3. KAPITOLA

LEŽÍM NA ROZBITÉ PODLAZE a měním prázdný zásobník.

Pracovní stroje hoří a plní vysokou halu černým štiplavým dýmem. Od stropu se snášejí mastné saze, barevné stopovky křížují vzduchem jako rozzuření sršáni. Vzadu duní výbuchy, rachotí kulomety i automatické pušky. Tu a tam zaječí minigun, ale pokaždé jej přehluší exploze granátů. Zem se otrásá, hladký beton protínají nové a nové praskliny.

Nabito.

Skrčím se za pojezdovým kolem pásáku, zakleknou a vypálím krátkou dávku do dusivé mlhy.

Dávno jsem ztratil pojem, kde je kdo, pozice nepřátel i přátel označují pouze modré a červené body v lokátorové výšce IFF.

„Stáhněte se, stáhněte se!“ křičí seržant ve sluchátkách.

Pažba mi zabuší do ramene, ústí se zvedá jako jankovitý kuň.

Trrrrt... trrrrt... trrrrrrrrt!

Stavové počítadlo munice letí k nule.

Nezřetelné postavy se míhají na hranici viditelnosti. Zkusím termovizi, ale senzor bojové přilby nefunguje.

Přeběhnu do nové pozice.

Zahlédnu helmu se známou ironickou malůvkou mírového symbolu. Voják na mě ukazuje a zvedá palec ve vítězném gestu.

Průbojná střela mu rozerve hrdlo.

Postava v maskáčích se kroutí, snaží se neohrabanými prsty polapit rudý proud. Do pusy mi vletí pálivá žluč, nemohu se však pohnout. Nepřátelské trasírky splétají ohnivou zeď.

V randálu boje je řev smrtelně raněného sotva slyšet... za chvíli stejně jen chrčí.

Krev cáká, suchý prach ji hltavě vpíjí.

OTEVŘEL JSEM VÍČKA a nechápavě zíral do tváří tří stevardek, které se nade mnou skláněly. Ve spáncích mi bodavě tepalo, vzadu na zátylku jsem cítil studený tlak.

„Omdlel jste, pane,“ řekla jedna z nich a sundala mi ze zápěstí dotykový snímač.

„Kdy...?“ zamumlal jsem. Jazyk jsem měl dočista zdřevěnělý.

„Při hyperprostorovém skoku,“ řekla jiná.

Křeslo se srovnalo do normální polohy, chodidly jsem se dotkl paluby.

„Tohle je u chlapa ostuda, ne?“ zeptal jsem se ztuhle.

„Ale kdepak,“ usmály se letušky. „Běžný jev. Máte nižší tlak, proto jste náchylnější k podobným stavům.“

„Stalo se mi to poprvé,“ namítl jsem.

„Všechno je jednou poprvé,“ ozval se soused po levičce.

Neadresně jsem zabručel.

„Tohle si držte u nosu, spustila se vám krev.“ Oslnivě blond'atá letuška mi vtiskla do ruky navoněný ledový ubrousek.

Krvácení našťěstí záhy ustalo. Setřel jsem červené kapky a zmuchlanou kouli recyklovatelné tkaniny hodil do odpadu. Opřel jsem se a odpočíval. Žaludek se mi bouřil, žaludeční šťávy neklidně kypěly. Aniž jsem si to uvědomil, sáhl jsem pod tričko, vytáhl psí známky na tenkém řetízku a sevřel je v dlani.

Snad za to mohly zvláštní podmínky při průchodu prostorovou bariérou; před duševním zrakem mi náhle defilovaly desítky a desítky obrazů – biologické ekvivalenty strojových dat. Některá zkratovaná nebo přerušená spojení se obnovila, po nepoužívaných nervových drahách vesele skotačily vzruchové impulsy a zaplavovaly mě vlnami barev, zvuků, vůní a chutí.

Bylo to jako příval, mocný vodopád z otevřených stavidel, a nešlo to zastavit.

Zahlédl jsem zkřivenou grimasu vrchního seržanta: „*Odsmahni toho zasranýho píčuse! Kurva, střílej!*“ Dunění znamenající smrt vystřídala tichá hudba a hlas matky. Znovu se mi vybavila její tvář, ačkoliv jsem si roky myslel, že je ztracená pod vyhaslým popelem jiných vzpomínek. Záraz. Bylo mi zle a přitom jsem se cítil báječně. Motory dopravní lodi vzdáleně hučely, záporné přetížení narůstalo, já se však ztrácel v ohňostroji podmanivých záblesků, „...*jste ztracený*

případ!“ hulákal vyčítavě instruktor megafonem. A pak děšť a první políbení, vlhké a smyslné. Vyčerpávající dřina na hydroponické farmě, puch fekálií a hutné aroma úrodného substrátu. Dupání vojenských bot, přehlídkový pochod. „*Vpravoooó hled! K počtěéé zbraň!*“ Vášnivá noc, tričko přehozené přes stínítko lampy. Slaný pot, bušící srdce, omračující blízkost ženského těla. Řinkot padajícího nádobí, bodavě horká sprcha, cizí obličej na obrazovce videofonu. Písečná poušť a prázdné chodby bitevního křižníku. Praskavé šustění, tiché kroky. Odznak jednotky zahozený mezi odpadky. Dětské žvatlání a mdlá chuť dehydratovaných dávek. Břeskne fanfáry při slavnostním vyřazení, špína bahnitých zákopů. Roje hmyzí havěti, široké ulice zasypané konfetami při rozjásané oslavě svátku Nezávislosti, nedozírná plocha vojenského letiště. Zářivé hvězdy, jiskřivé planety, mrtvé měsíce. Opilecká hádka, pálivě konejšivá chuť alkoholu, víc než vstřícná barová tanečnice. Vlhký klín rámovaný černými chloupky, modré a červené paprsky dvou sluncí tančící mezi načechranými mraky. Obrněné transportéry. Bolavé nohy, namožený bok, rozbitá tvář a omlácené klouby. Otravně neodbytné pípání, ukrutná kocovina. Rudá záře, v dáli stoupající hřib termonukleárního výbuchu, tlaková vlna. Svádíivý úsměv, bílé zuby. „*Pojď, vezmi si mě...*“

Bylo tu skoro vše. Pomíchané jako plonkové karty odhozené v záchvatu marného vzteku na hrací stůl. Mnohému jsem nerozuměl, ale stačilo je poskládat ve správném pořadí, dát ztraceným létům pevnou strukturu. Znovu jsem se potěšil připomínkou matky, jak se směje a prohrabává mi zpoceně vlasy. Mluvila ke mně, hýbaly se jí rty, ale já ji neslyšel. To však nevadilo. Jiné zvuky mi splývaly, nebo patřily úplně někam jinam.

Jedna věc se však s neodbytnou naléhavostí vracela.

Blikala jako maják policejní hlídky v temné ulici.

Jméno.

Kroužilo opodál jako chvějivý mlhavý obláček, ale nedokázal jsem se k němu dostat. Unikalo.

Tohle je ten správný klíč. Mechanismus, který po spuštění všechno urovná. Psychologická pojistka a ochranný blok. Bariéra před nevítanou minulostí, která se bůhvíproč uzavřela s mým téměř smrtelným zraněním na Avalonu.

Jenom si vzpomenout. Vybavit si ho.

Asi jsem se tvářil všelijak, protože jsem ucítil dotyk prstů na rameni.

Zamrkal jsem do palubního osvětlení.

„Jste v pořádku, pane?“ ptala se stevardka. Měla štíhlé boky a sexy zadeček ve vypasované sukni.

„Dávno mi nebylo tak fajn.“ Ve skutečnosti jsem netoužil po ničem jiném, než se přísát k flašce bourbonu a ztřískat se do bezvědomí.

„To jsem ráda,“ řekla a napřímila se.

Usmál jsem se. „Máte o mě starost?“

„Po tom, jak jste omdlel, jsem se o vás bála... tedy, palubní personál se bál, aby nedošlo k nejhoršímu,“ opravila se. „Na lodi je lékař, ale přesto.“

„To je od vás milé, slečno.“ Roztáhl jsem pusku od ucha k uchu.

„Kdybyste cokoli potřeboval, klidně se na mě obraťte, pane.“ Měla se k odchodu.

„Poslyšte...“ zastavil jsem ji. „Na téhle zastávce budeme mít docela dlouhé volno. Co kdybych vás pozval na skleničku?“

Letuška se nenechala dvakrát přemlouvat a po symbolickém panáku v letištním terminálu to bylo z haly do tranzitního hotelu jen pár stovek kroků.

Jakmile odešla, osprchoval jsem se a nechal se odvézt do přilehlé přístavní čtvrti. Za slušné dýško mi taxikář ochotně poradil, na koho se obrátit. Jelikož do odletu zbývaly čtyři hodiny, usoudil jsem, že je to víc, než vůbec potřebuji.

Protáhl jsem se křivolakými uličkami a pak se nechal prořezávat před nenápadnými dveřmi do úzkého dvora, za nimž se nacházela otřískaná špeluňka. Poškrábané a sešlé stolky, zpola plné lahve s chlastem vyřádkované na policích za barem, hutný odér stoupající z dýmek kuřáků opia. Dřív, než jsem se v nálevně rozkoukal, přišoural se prcek s páskou přes oko.

„Co si panáček přeje?“ zaskřípal reproduktorek implantovaný pod hrtanem.

„Potřebuju rozměnit trochu peněz.“

„A kdopak ti nakecal takový bludy, mládenečku?“

Pokřčil jsem rameny. „Santa Klaus ze šest set šestky.“

Trpaslík mě sjel pohledem a trhl palcem k záchodkům. „Pojď se mnou.“

Vedl mě do zadní místnosti, kde za hradbou aktivních panelů trůnil hubený kluk s podřobaným obličejem. S téměř starožitným nábytkem moderní nádobíčko moc neladilo.

„Tak převod?“ zeptal se.

Ohlédl jsem se na monitor bezpečnostní kamery umístěný nad vchodem. „Tu bouchačku nech klidně tam, kde je. Jsem v pohodě.“

„Člověk nikdy neví, jakej magor se ukáže,“ řekl hacker, ale ruku z pažby pistole zavěšené pod deskou stolu stáhl.

„Jde o menší balík,“ ujistil jsem ho.

„Tak číhneme, jak seš zajímavej.“ Přistrčil mi bankovní čtečku a za chvíli uznale hvízdal. „Tenhle tejden držíš rekord, kámo.“

„Jaký je zůstatek?“ zajímal jsem se.

Sdělil mi sumu.

„Polovinu,“ rozhodl jsem. „Dvě třetiny na anonymní kartu, zbytek v novejkch dolarech. Budeš mít tolik hotovosti?“

Krátkozrace zamrkal. „U sebe ne. Chvilí potrvá, než je doručí.“

„Nemám nejmenší chuť tady vysedávat.“

„Deset minut, víc ne.“

„Fajn, pusť se do toho.“

„Frčíme!“ Hackerovi se rozletěly prsty po dvou klávesnicích zároveň. Věděl, co dělá, zatraceně dobře se vyznal. Připomínal spíš hudebního virtuosa než příštípkářského kriminálníka.

Jako Dick Tracy.

Sevřel se mi žaludek.

Podobných nelegálních směnáren, kde vám za dvacet procent celkové částky udělají nevystopovatelnou kartu nebo vyplatí hotovost z účtu, bylo všude dost. Poplatek sice zaváněl lichvou, ale na druhou stranu si byl dotyčný jistý, že dostane svoje prachy na ruku a v bankovním systému nezůstane po transakci ani stopa.

Za slíbených deset minut si mládenec odfoukl a založil ruce pohodlně za hlavu. „Hotovo!“

Bedna sálového compu v rohu špinavé haluzny melodicky šuměla.

„Kde jsou prachy?“

„Už se nesou. My jsme slušná firma,“ ohradil se dotčeně.

„Doufám.“

Odhrnul se kostkovaný závěs a vešel Trpaslík s obyčejným hnědým sáčkem. Za ním do místnosti nakoukl obrovitánský černochoch v neprůstřelné vestě a s armádní puškou v pazourách. Překontroloval, jestli je všechno v cajku, a zase se zdejchl.

„Je to dost lupení,“ podotkl mládenec, když jsem bankovky ukládal do zvláštního opasku, který mi k nim dal.

„Ať nikoho nenapadne, že by mi od nich odlehčil! Takovej kretén se nedožije poledne!“

„Jasan,“ přikývl hacker, jako by si v duchu cosi potvrdil.

Pět vteřin proběhlo v mlčení. Hučely ventilátory počítačů a šustily peníze.

„Seš voják, co?“ zeptal se mládenec mimochodem. „Nebo si bejval.“

„Kde máte skener?“ odpověděl jsem otázkou. „Nevšiml jsem si ho.“

„V chodbičce,“ řekl s nádechem pýchy. „Je ohromně chytře zabudované.“

„Myslel jsem si to.“ Zapnul jsem opasek a přetáhl přes něj bundu.

„Určitě zvláštní jednotky,“ poznamenal hubeňour, když jsem byl na odchodu. „Nejdou ověřit.“

Píchl prstem do vzduchu a na největším panelu naskočila šedavá zvětšenina mé vojenské identifikační známky.

„Mariňáci,“ vypadlo ze mě bez přemýšlení. Až jsem se lekl.

Přesto...

...byla to jistota.

Trpaslík si znechuceně odplivl.

„Hnusný parchanti, řezníci,“ zaškaredil se mládenec za monitory.

„Tak na to nezapomeňte,“ utrousil jsem přes rameno.

Mávl jsem na prvního taxíka, ale i tak jsem neměl klid, dokud jsem neseseděl na palubě mašiny Gray Lines.

DO ZASTÁVKY na Pelotu Dva zbýval poslední skok.

Lod' doháněla drobné zpoždění a *moje* stevardka mě až přehnaně obletovala.

„Jak se ti za tvou péči odměním?“ zašeptal jsem jí do ucha, když se ke mně skláněla a osobně sbírala zbytky večere.

„Škoda, že vystupuješ,“ špitla stejně tiše a hodila okem po vedlejším obsazeném sedadle. „Na Pelotu je pouze krat'oučká zastávka. Jen co naloží a vyloží zásilky a cestující přestoupí.“

„To vypadá, že žádný hotel nebude.“

„Ne,“ nakrčila nosík zklamaně.

„A tady? Rachotina je to velká, netvrd' mi, že se nenajde koutek, kde budeme mít chvilinku soukromí.“

„Jée,“ vypískla a dala si ruku před ústa. Pak se ohlédla k zádi. „Snad by to šlo. Až zhasnou denní světla, budu mít čtyři hodiny volno. Jdi k toaletám, počkám tam na tebe.“

„Jsi fantastická!“ zamumlal jsem. „Přijdu přesně, tak bud' připravená.“

„Hlavně abys byl ty *připravený*!“ S uzardělými tvářemi provázela servírovací vozík uličkou.

Zachytil jsem postranní pohled.

„Je to milá holka,“ řekl jsem do prázdna.

Soused se ušklíbl koutkem úst.

JAKMILE NASTALA PALUBNÍ NOC, nenápadně jsem se zvedl a odloudal řadami sedaček. U záchodů a miniaturních sprch nikdo nebyl, takže jsem je minul, aniž by si mě kdokoliv všiml.

Letuška čekala tam, kde končil prostor pro cestující a začínalo služební oddělení.

Vykoukla z pootevřených dveří a vtáhla mě za sebou. Cvakl zámek a rozsvítila se stropní lampička. Byl to jakýsi příruční skládek, přecpaný věcmi od podlahy ke stropu. Místa zbývalo akorát tolik, že jsme mohli stát.

„Nemohla jsem se dočkat,“ dýchla mi horce do ucha a rukou mi jela po noze.

„Jdeš na to pěkně zostra,“ řekl jsem a namáčkl ji zády na stoh krabic.

„Ve službě jsem to ještě nedělala.“

„Já na turistickým trajektu taky ne.“ Pohladil jsem ji dlaněmi po stehnech a vyhrnul sukni vysoko nahoru.

Neměla předpisové silonky, natož kalhotky.

„To se podívejme!“ podívil jsem se.

Hbitými prsty si poradila se zapínáním a kalhoty mi sklouzly ke kotníkům. Elastické spodky s krátkými nohavičkami je následovaly o pouhou sekundu později.

„Ty jsi ale miláček,“ zavrňela a přitiskla se ke mně klínem. Pálil jako rozžhavená žehlička.

Podklesl jsem v kolenou a zlehka ji nadzdvihl. Lačně mi ovinula nohy kolem boků a svět se rozplynul.

„CESTUJÍCÍ, KTERÍ VYSTUPUJÍ na Pelotu Dva, nechť se shromáždí u východu tři a čtyři!“

Poslechl jsem palubní rozhlas, vzal ze schránky vak a vydal se za blikajícími šipkami. Transportní člun se spojil s dopravní lodí před několika minutami, takže odchod šesti desítek lidí probíhal hladce a spořádaně. U otevřené přechodové komory se stevardky loučily s pasažéry. Když jsem míjel mou dobrou známou, letmo a nenápadně jsem se dotkl jejího předloktí.

„Na shledanou, pane!“ pronesla patřičnou oficiální formulku.

Ale to už jsem byl pryč. Krátkým tunelem jsem se dostal do kabiny se spoustou nepohodlných sedaček. Nevím, jestli tuhle popelnici používali horníci, ale podlaha byla zaneřáděná zaschlým blátem, stěny omlácené a počmárané sprostými malůvkami. I vzduch uvnitř byl takový nakyslý a studený.

„Let stojí příšerný peníze,“ vztekala se namyšlená postarší fuchtle, „a pak nás posadí do *tohohle!*“

„Budu si stěžovat!“ řekl důrazně muž v obleku.

Chlap v pracovním overalu, co měl na starosti nalodování, pokrčil rameny. Nejspíš věděl své.

„Nekoukej a postarej se o to!“ dloubala loktem jiná babizna do rezignovaně se tvářícího manžela. „Udělej s tím něco! Zajdi třeba za kapitánem!“

„Dej mi pokoj,“ nevydržel to její životní druh a zatvářil se ještě víc otráveně. „*Mně* to teda nevadí.“

V podpalubí rachotily nakládací skluzy, ale pak i tam bylo hotovo. Zakňučel vyšeptalý bzučák a člun bez velkých cavyků odrazil.

Podlaha mi ujela pod nohama a na pár sekund se dostavil svíravý pocit beztíže, jak se stroj propadl k povrchu planety. Tady se ohledy na

živý náklad nebraly a pilot tomu šlapal na krk. Bud' ho na letišti čekal teplý žvanec, nebo šlo o poslední otočku a on zatahoval. Ve výsledku to vyšlo nastejno; namyšlená bába si nedůstojně pozvracela přepychovou halenku a většinu ostatních se udělalo šoufl.

Na obrazovém panelu, který jsem měl přímo před nosem, jsem sledoval výseč vesmíru s dopravní lodí a rojem nákladních strojů. Pak se člun převrátil, ve výhledu se mihla spleť instalace orbitální rafinérie a obraz zhasl.

„Vstupujeme do atmosféry,“ zaskřehotal palubní reproduktor.

Minuty se zoufale vlekly a trvalo nekonečně dlouho, než jsme přešli do horizontálního letu. Zběsilý třásák se zklidnil a informační panel ukázal zapadající slunce.

„Přistání asi za deset minut!“ oblažil nás pilot novým údajem.

„Panebože, ať je toho konec!“ lamentovala ponížená fíflena.

Motory nemocně zaskučely, přepážky rezonovaly, až bolely uši, a člun přistál s tvrdým seknutím na protestujícím podvozku.

„Vítejte na Pelotu Dva,“ ucedil na půl huby chlápek v overalu a kopnutím otevřel východ.

Předjely automatické schody a my se vydali přes půl kilometru betonové plochy k nízkému terminálu. Silně foukalo, vítr hnal nad zemí prašné víry a chomáče semen, jež připomínala spojené trojlísté vrtulky. Vstupní kontrola se nekonala, jenom nás prohnali rámem, který nejspíš ani nefungoval. V pochmurně nevlídné hale měl otevřeno pouze stánek, v němž robotický číšník točil nažloutlé pivo bez pěny.

Pelot Dva se mi začínal náramně zamlouvat.

JACKSONVILLE BYL ARCHITEKTONICKÝ PATVAR, který vznikl bez jakéhokoliv rozumného plánování. Na planině mezi prašnými kopci se rozlézaly shluky úřednických budov těžebních společností, které se střídaly se zoufale jednotvárnými obytnými čtvrtěmi a úseky jásavě křiklavých zábavních labyrintů. Tu a tam se daly zahlédnout vysoké komíny tepláren a menších provozních závodů, daleko u severního obzoru se k nebi zvedaly špičaté haldy vytěžené zeminy a věže mamutích sléváren, jež chrlily oblaka různobarevného dýmu – tam začínala průmyslová zóna. Mohlo tu žít takových sto tisíc lidí, ale zhruba dvojnásobek se nacházel v hornických koloniích

rozesetých po planetě. Několik tisíc jich pak makalo v odstrašujících podmínkách jedovaté atmosféry Pelotu Tři. Do hlavního města hvězdné soustavy se dostali jednou za dva měsíce, kdy zaměstnavatel udílel oficiální volno. To potom neurvalí horníci zaplavili bary a hospody, chlastali, rvali se, honili děvky a zase chlastali.

Tenhle zapadák perfektně pasoval do prostředí periférie Vnějších oblastí. Výjimečně jsem věřil, že tady dávají lišky skutečně dobrou noc.

A možná nejen lišky.

O vymoženostech moderní civilizace si mohli na Pelotu Dva nechat zdát. Žádná stavba nepřesáhla dvacet pater, veřejný dopravní systém, až na krátké linky nadzemky, neexistoval. Většina silnic byla rozbitých od nákladňáků, soukromé vozidlo vlastnili jen ti bohatší. Policejní sbor rekrutující se z bývalých vojáků a žoldnéřů měl i se svými brutálními metodami co dělat, aby místní zločinecké gangy udržel na uzdě. Jednou bodovali poldové, podruhé zase ti druzí. Obyčejný člověk změnu nepoznal. Obě strany totiž používaly vzácně shodné způsoby, jak se s protivníkem vypořádat.

Bylo to nejisté místo pro život. Sem se citlivkové nehrnuli.

Možná se situace zlepšila za takových třicet či padesát let, až se společnost stabilizuje. Tento proces proběhl u všech planet. Lůza a dobrodruzi odtáhli jinam a uvolněné pozice zabrali spořádaní občané. Ne, že by ti byli bez chyb, lidé nejsou andělé, ale přinejmenším to nebylo na první pohled tolik patrné.

Takže prozatím zůstávalo hrdé Jacksonville rájem všeho špatného, parodií zašlých časů legendárních kovbojů a zákeřných rudochů. Prostě žumpa, do které kádl Pánbůh každý boží den.

Tak to alespoň s oblibou tvrdili místní, kteří o tom něco vědět museli.

Naoranžovělé slunce sklouzlo za obzor.

Bez elektronické navigace jsem zabloudil a znovu se ocitl na kruhovém náměstí zamořeném somráky. Po nevyznačené hranici jsem minul čínskou a portorikánskou čtvrť, z dálky zaslechl první noční přestřelku. Po chodnících se producírovaly pankáčské štětky a jejich neurvalí pasáci, zahlédl jsem klasickou férovku čtyři na jednoho, překročil hodně fetáků a na mol s'atých opilců. Nevšímal jsem si agresivních dealerů tvrdých drog, odstrkoval otravné žebráky.

Policejní hlídky jsem nezahlédl jinak, než projíždět v pancéřových vozech nebo v pěších skupinkách po pěti, z nichž jeden vždy nesl lehký kulomet a ostatní výkonné armádní kvéry. Chovali se podobně jako vojenské průzkumné oddíly, jejich příslušníci byli perfektně seštrani. Neměl jsem celkem co skrývat, totožnost i krycí legenda úspěšného obchodního zástupce byly v pořádku, přesto jsem se jim hleděl vyhnout. Kdoví, co tyhle příšery zakuté v kevlarovém brnění mohlo napadnout. Na ulicích platila evidentně pouze hrubá síla a té se svou výzbrojí měli na rozdávání.

Brzy jsem narazil na hotel, nad jehož vchodem jásala zelená tabulka v polosrozumitelné angličtině, že některé pokoje jsou volné. Vpadl jsem do zahulené recepce a zaplatil pět dnů dopředu za jednolůžkovou kóji. Stařík s ručně baleným žvákem přilepeným ke spodnímu pysku mi poslal po poškrábaném pultu klíč a já se odporoučel nahoru.

Po pěti hyperprostorových skocích jsem byl vyflusaný jako boxer odpočítaný v desátém kole. Dopřál jsem si předraženou sprchu, přesvědčil se, že je zamčeno, a zalehl. Chtěl jsem si všechno logicky sesumírovat, ale místo toho vytuhl jako špalek.

RÁNO, alespoň podle místních hodin, jsem se vzbudil čerstvý jako chciplá oliheň. Bylo mi na zvracení, přinejmenším sto navztekaných permoníků kopalo do spodiny lebeční a pod víčka někdo zlomyslný nasypal rozdrčené sklo. Ukázkový příklad kocoviny z transkosmického cestování. Nepatrným plusem bylo, že modřina pod okem se vytratila, škrábanec na spánku taky a naražená žebra, když jsem zrovna neudělal prudký pohyb, dávala pokoj.

Hodil jsem na sebe čisté prádlo, opasek s penězi, který jsem pro jistotu nosil neustále při sobě, a vyrazil na rekognoskaci terénu. Tak zněla odborná hantýrka *zelených mozků*. Ještě předtím jsem zaskočil do prťavé čínské prádelny, strategicky umístěné vedle hotelu, kde jsem buclaté šikmoočce s rozpláclym nosem nechal špinavé a upoceně svršky. Potom nezbyvalo, než zakotvit v bufáči na rohu a dát si kupodivu dobrý kafe a něco, co připomínalo koblihy a stejně tak i chutnalo.

Uvelebil jsem se v koutě a přes zaprášené okno pozoroval nažloutlou oblohu. Podnebí snesitelné, atmosféra bez vážnějších problémů dýchatelná, ale zavánějící jako halda shnilých záprtků.

Prý si na to člověk časem zvykne.

Polkl jsem hlt silné, hořké a jako peklo horké tekutiny, ukousl si měkkého pečiva a pomalu ho převaloval v puse.

Byl jsem přesvědčený, že vážená slečna Stella Hellerová je na Pelotu Dva, nebo tu alespoň ještě nedávno byla. Technicky jsem věděl, jak ji najít. Není na tom nic světoborného. Stačí rutina podobná policejní práci. Dvakrát za svou kariéru jsem někoho hledal. Když před podobným úkolem stojíte poprvé, říkáte si: *Proboha, tohle nezvládnou. Dotyčný může být úplně kdekoliv! Sbalil kufry, práskl do bot a teď se promenáduje na opačný straně Galaxie! Zatraceně, jsem nahranej!* Jenže tak to není. Když totiž znáte rámcový profil hledaného, případně víte, proč vlastně fouknul, máte napůl vyhráno.

Profil jsem měl, motiv ne, ale ten jsem nahradil předpokladem, že se na Pelot Dva nehнала z touhy po zasmrádajících hornických hnojištích. Sice jsem nechápal, proč by se inteligentní a hezká holka snažila uvrtat právě tady, na druhou stranu to byla čistě její věc a mně to mohlo být putna.

Zaplatil jsem a vyšel na ulici. Rozhlédl se po uschlých košťatech, která předstírala vzrostlé stromořadí. Vzhledem k tomu, že vládlo časně dopoledne, čtvrt' zela prázdnotou. Noční ruch si dával pauzu do dalšího západu slunce. Však se většina knajp ukrývala za pevně staženými ocelovými roletami. Barevné hologramové reklamy a poutače zmizely, fasády bordelů, heren a výčepů bez nich vypadaly šedivě a nevábne.

Láska hory přenáší, ušklíbl jsem se cynicky a nakopl prázdnou plechovku.

HODINKU JSEM SE POTLOUKAL po okolí, zjišťoval, kde co je, ale také promýšlel únikové trasy, kdyby jich bylo náhodou potřeba.

Užitečný zvyk.

Nakonec jsem si vyhlédl smažku, která se kymácela v rozjetém abstráku, a poskytl jí šanci zkusit vyloudit hrst drobků.

„Hej, kámo, nemohl bys mě založit?“

Dělal jsem překvapeného. „Já?“

Ohlédl jsem se, jestli za mnou někdo není.

Samozřejmě, že nebyl.

„No jasan, parťáku!“ Neodehnal jsem ho kopancem, takže vycítil jiskřičku naděje. Snažil se proto vyloudit veselý tón, ale moc mu to nesedělo. Klepal se jako sulc, trpěl krutými křečemi.

„Půjčit?“ zamračil jsem se.

Lidská troska pochopila, že na hejla nenarazila. Tak přehodila na citovku. „Jsem na dně, brácho, chápeš? Ale chci toho nechat, tutově. Potřebuju pár vočí na poslední šleh a končím. Definitivně!“

Trapně obehnaná historka.

„To ti baštím!“ odfrkl jsem pohrdavě. Zároveň jsem ale nikam neprchal.

Zmateně mrkal zpod srostlého obočí a zcuchaných dredů. I přes zubožený stav mu došlo, že zřejmě bude cosi následovat.

„Snad by sis mohl bůra vydělat,“ navrhl jsem.

„Cokoliv chceš, kámo!“ vyhrkl a oči se mu dychtivě zaleskly.

Za jeden prásk do žíly by na fleku prodal vlastní mámu. Nebo nastavil zadek.

Ačkoliv smrděl jako psí kšíry, důvěrně jsem se k němu naklonil a mezi prsty protočil srolovanou bankovku.

„Poslouchej, potřeboval bych...“

V HLOUBI BAZARU zacinkal zvonek.

Až vzadu za regály narvanými neprodejnou veteší jsem narazil na sotva dvacetiletého kluka, jak hltá holografický panel. V poslední době mi připadalo, že se mládež skládá buď z feťáků nebo z hackerů.

Tohle byl zrovna ten druhý případ.

Spěšně vypnul projektor. „Přejete si?“

„Chtěl bych Červa.“

Ani se nerozpakoval. Sáhl pod pult a jako by to byla obyčejná houska, podal mi tenkou destičku v průhledném pouzdře.

Převrátil jsem ji na dlani. „Jen prvotřídní kvalitu, žádněj šunt.“

Kluk na ni ukázal. „Špička, za to ručím. Nepadá, perfektní kódování, bourá jako tank a hlavně žádný nechtěný odrazy. Sám ho používám.“

„Jestli ne, vrátím se.“

„Když na to půjdete rozumně, nevyhmátnou vás.“

„Kolik?“

„Třicet babek.“

Vyplázl jsem požadovanou sumu a kluk se vrátil k napíchnutému serveru Celní správy.

Venku jsem našel fungující informační terminál, nalogoval se a zjistil několik adres. Společně s navigační mapou jsem je stáhl do ICOMu a vyrazil na první z nich.

ÚŘAD PLANETÁRNÍ SPRÁVY kypěl životem. Byrokratický šiml spokojeně řehtal a fronty, zejména před oddělením sociálního zabezpečení, utěšeně narůstaly. Skupinka nedočkavců se hrbila nad prohlížečimi pulty v knihovně a listovala nejrůznějšími nařízeními a vyhláškami. Pochopitelně hledali skuliny, kterými by mohli obecní kasu podojit.

Uvelebil jsem se vzadu a dvacet minut nazdařbůh šmejdil nezáživnými položkami. Když jsem se ujistil, že mi nikdo nevěnuje pozornost, vylovil jsem nenápadně *Červa* a šoupl ho do slotu. Tohle zařízeničko se tvářilo jako prachobyčejná paměťová karta, jenže místo jednoho procesoru mělo rovnou čtyři, zvlášť upravené a našlapané speciálním vybavením. Mohl jsem aktivovat prověřenou zálohu ze své výbavy, ale tohle byla fuška, na kterou se nemuselo plýtvat cennými zásobami. Chtěl jsem spíš použít něco, co mělo prokazatelně zdejší původ. V dolním pravém rohu se objevila nenápadná ikonka, tak jsem na ni klepnul a spustil *buldozer*. Nebyla to žádná chrochtavá lemra, ale nadupaný závod'ák. Přesně, jak kluk v sekáči sliboval. Prohnal jsem se systémem Úřadu, tu a tam něco zkopíroval, poté se hladce prolomil do chráněných databází a začal čmuchtat.

Za dalších patnáct minut jsem slídění zařízl, ujistil se, že *Červ* za sebou zametl stopy, a vypadl z budovy. Netoužil jsem, aby mě virtuální pátrač nachytl, jak se probírám rodinným stříbrem.

O *přátelskou* přesdržku od poldů jsem ani v nejmenším nestál.

Proto jsem se přesunul na další vytipovanou adresu. Za mírný poplatek jsem zabral terminál a vrhl se do elektronické zlodějny.

Podobně jsem to provedl po lehkém obědě v mexikánské restauraci. Pálivé fazole jsem spláchl řídkým pivem, do večera beze spěchu zvládl tři úspěšné průniky a akci odpískal.

Vyzvedl jsem od prádelní šikmoočky čisté a navoněné spodky, nedaleko hotelu si pronajal přenosný, ale výkonný počítač a stáhl se do předplaceného brlohu. Během celodenního pirátského působení jsem nahrabal takové množství dat, že kdybych je hodlal zpracovat na ICOMu, trvalo by mi týden, než bych se vůbec dobral konce.

Přetáhl jsem paměť do počítače, zadal vyhledávací kritéria a s nohama pohodlně nataženými na posteli sledoval, jak se probírá seznamy cestujících, přihlašovacími a odhlašovacími soubory, nejružnějšími registry a správními agendami. Získal jsem dokonce i personální záznamy důlních společností v soustavě Pelot, výpisy zprostředkovatelských agentur a nejlepším úlovkem byla databáze správy sociálního zabezpečení, kde se musel evidovat každý, kdo měl v úmyslu na Pelotu Dva pracovat.

Z nejbližší restaurace jsem si objednal dvojité kung-pao a za víření sloupců informací se vrtal hůlkami v ostré masové směsi, která mi jako hovězí moc nepřipadala.

Kde by se v téhle prašné pustině taky vzala obyčejná kráva?

PO SETMĚNÍ JSEM VYRAZIL obhlédnout jacksonvillský noční kvas.

Poflakoval jsem se ulicemi a tržišti, zaskočil do pár barů, zkusil štěstí v pěti hernách a shlédl psí zápas, kde se děsiví kříženci ribbonských bandogů navzájem trhali na krvavé cáry. Nahlédl jsem také do arény, v níž si těžkopádní borci snažili svědomitě, ale nijak nápaditě vytřískat mozky. Sledoval jsem cvrkot.

V jedné hospodě jsem dal rundu s dvoumetrovým kolohnátem, který propíjel dvouměsíční výplatu. Kopnul jsem bezbarvou pálenku na ex, protože na vláčné ucucávání jsem se zrovna necítil. Krkem mi prosvištěl drátěný kartáč a v žaludku vybuchl kotel kyseliny sírové. Zalapal jsem po dechu a za odměnu si vyslechl částečně nesrozumitelné vyprávění, jaká je na Pelotu Tři pakárna.

Podle toho, co jsem z opileckého chvástání předáka party razičů vyrozuměl, panovaly v dolech příšerné pracovní podmínky. Platy byly

víc než slušné, ale co s nimi, když se odtamtud každý šestý nedostal. V duchu jsem se divil, že ještě nikoho nenapadlo nahnat tam odsouzené vězně.

O půl hodiny později jsem v narvaném nákupním středisku ucítil, jak mě zezadu šacují hbité prsty. Prudce jsem se otočil, abych troufalému kapsáři ubral kyslík, ale lapil jsem pouze vzduch. Místo toho jsem si vysloužil kopanec do kolena a zahlédl, jak se asi dvanáctiletý zlodějíček hbitým úprkem proplétá davem.

Otráveně jsem ho proklel a vrátil se do hotelu.

V pátém patře do mě vrazil chlapík s uhýbavým pohledem a křivým nosem. Vyrazil z boční chodby, oťel se o mě ramenem a pádl po schodech. Ohlédl jsem se za ním, ale nevěnoval mu pozornost. V pohmožděném kolenu píchalo – dostat toho smrádka, vytřepal bych z něj život!

U dveří pokoje jsem se překvapeně zarazil.

„Parchante!“ zařval jsem, ale křivonoska měl slušný náskok. Když jsem vletěl do vstupní haly, byl v tahu.

„Děje se něco?“ zabručel dědek v recepci a upřel na mě vodnaté oči. Vyhaslé cigáro mu viselo ze spodního rtu.

„Ten somrák se zkoušel dostat do mýho bejváku,“ ucedil jsem našťvaně. „Nehlídáte, kdo jde dovnitř?“

„Za to nejsem placenej!“ odsekl stařík.

„Tak pojd'te se mnou, zámek asi dostal zabrat.“

„To bych nejspíš mohl,“ usoudil po chvilkovém zamyšlení. Rozsvítil nápis *Vrátím se hned*, strčil do kapsy sadu klíčů a vydal se za mnou.

„Pěkněj fušer,“ zašklebil se znechuceně, když si prohlédl rozlomený kryt, ze kterého vyčnívaly narychlo pospojované dráty. „Amatér!“

„Rád bych si odtamtud vzal věci, kdyby to šlo,“ podotkl jsem.

„Uvidím, co se dá dělat,“ řekl děda a pustil se do hbitého přepojování koncovek. Bylo vidět, že to nedělá poprvé.

Za chvilku zámek cvakl a dveře se pootevřely.

„Budete to hlásit policii?“ Významně zakoulel očima.

„To nemá smysl,“ řekl jsem. Pokoj vypadal v pořádku, počítač byl tam, kde jsem ho nechal. „Pokud ho bezplatně vyměníte za jiný.“

„Chytrý chlapec,“ pousmál se stařík a přesunul vajgla do druhého koutku.

„Taky by nebylo od věci, kdyby o tom neexistoval záznam,“ navrhl jsem. „Představuju si to tak, že budu zapsaný na tomhle pokoji, ale zabydlím se jinde. A vědět o tom budeme jen vy a já, nikdo jiný.“

„Podívejte se...“

Ještě, než začal vyjmenovávat důvody, proč to v žádném případě nelze, vtiskl jsem mu do dlaně složenou pětku.

„Není nad staré anonymní papírky,“ utrousil a hbitě bankovku stopil do kapsy. „Dneska mladý ani nevědí, jak je správně používat.“

Podal mi nový elektronický klíč a beze slova se odporoučel.

Bez otálení jsem se přestěhoval. Pokoj v druhém patře byl dokonce luxusnější než ten předchozí – asi o metr čtvereční.

Lehl jsem si s počítačem na břicho. Výsledky rozborů jsem přetáhl do ICOMu. Zadaným kritériím vyhovovalo dvacet údajů – dvacet jmen.

Žádné neznělo *Stella Hellerová*, ale to bych chtěl od života příliš.

Pokus o vloupání nebyla náhoda. Kdyby mi ten nezletilý chmaták nezkazil náladu, asi bych se jen tak brzy nevrátil a nevyrušil zloděje v nejlepším.

Jak to, že mi byli zase v patách?

4. KAPITOLA

MĚL JSEM V ÚMYSLU ověřovat osoby podle toho, jakou pravděpodobnost jim počítač přiřadil. Od té nejnadějnější až po nejméně slibnou variantu, které vycházelo minimum stanovených markantů.

Nechat počítač bez dozoru bylo příliš nebezpečné, proto jsem ho při nejbližší příležitosti hodil do drtiče robotického popelářského vozu. Lepší propadlá záloha, než riskovat, že někdo vzkřísí smazaná data.

První děvče odpovídalo věkem, původem i barvou pleti. Přicestovalo na Pelot Dva před osmnácti dny a do žádosti uvedlo, že chce pracovat jako servírka nebo tanečnice. I uvedený popis seděl; výška, váha, vlasy, oči. Doufal jsem, že je to ona. Popadnu ji za křídlo, ať dobrovolně nebo násilím, a předám adoptivnímu lotříkovi. Vyinkasuji odměnu a vyložím se na plážích Apenu.

Databáze neuváděla, jestli pracuje, takže jsem šel omrknout její bydliště. Jak se ukázalo, jednalo se o levnou ubytovnu ve východní části města. Vyšplhal jsem do patnáctého patra a nalehl na zvonek dveří čísla 1589.

Konečně jsem přes tenké dveře zaslechl šouravé zvuky.

„Nikoho nečekáme,“ ozval se tlumený dívčí hlas. „Zmizte, nebo zavoláme policii!“

„Promiňte, ale hledám slečnu Alvarézovou,“ řekl jsem sladce. „Dostal jsem tuhle adresu od zaměstnaneckého odboru. Je doma, prosím?“

Osoba za dveřmi váhala. Cítil jsem, jak si mě prohlíží primitivním kukátkem.

„Moment,“ zaslechl jsem po deseti vteřinách.

Závora zaskřípala. Dveře se na škvíru pootevřely a na světle z chodby se objevilo zvědavé oko, světlý pihovatý nosík a kus blondáté ofiny.

Tak tohle moc nesesdělo.

„Zopakujte, cože jste povídal?“

Znovu jsem se vstřícně usmál. „Jsem ze soukromé zprostředkovatelské agentury a tuto adresu jsem obdržel na úřadě. Slečna Alvarézová si před osmnácti dny podala žádost a ta byla následně postoupena nám, abychom ji vyřídili. Přicházím, abych dal k nahlédnutí firemní nabídku. Jste slečna Alvarézová, prosím?“

Dalších několik sekund si mě podezíravě měřila.

„Ne,“ zabručela nakonec. „Počkejte, zavolám ji.“

Dveře se zabouchly. Po neuvěřitelných pěti minutách, kdy jsem si na prázdné, snad kilometrové chodbě připadal jako cvok, se ze zšeřelého bytu vyloupila jiná dívka.

„Přejete si?“

Vnější znaky se shodovaly, ale Stella Hellerová to rozhodně nebyla. Asi jsem zklamaně protáhl obličej, protože poplašeně sraštila tmavé obočí.

„Kamarádka povídala, že pro mě máte práci. Je to doufám tanečnice, že?“

„Omlouvám se, že vás ruším, slečno, ale došlo k politováníhodné mylce. Nejspíš to v agentuře spletli a já dostal špatnou adresu.“

Děvče nechápalo. „Ale přišel jste přece za mnou, ne? Jmenuji se Alvarézová!“

„Máme totožných jmen v pořadníku několik, slečno.“ pokračoval jsem ve výmluvách. „Proto ta záměna, ještě jednou se omlouvám.“

„Jenže...“

Nechal jsem do vzduchu vyskočit barevnou podobiznu, kterou jsem okopíroval z paměťového záznamu. „Tohle přece nejste vy!“

Podívala se na hologram.

„Skutečně ne,“ potřásla zklamaně hlavou. „Je mi ale podobná.“

„Vidíte. Díky za čas, který jste mi věnovala, a nashledanou.“

„Počkejte,“ uslyšel jsem za sebou.

Pořád stála ve dveřích a hleděla za mnou. Nebyla vůbec ošklivá a v té domácí košilce vypadala rozkošně. Jako panenka.

„Jde o zaměstnání tanečnice, že?“ zeptala se.

„Ano,“ zalhal jsem. „Slušný podnik v centru, žádný bordel.“

„Kdyby... kdyby ta holka náhodou nemohla, nebo už něco měla, mohl byste se mi ozvat? Já bych to místo určitě brala. Jsem pohybově vážně skvělá, do výpravné revue bych zapadla.“

Zatvářil jsem se jako ředitel vesmíru. „Spolehněte se, slečno Alvarézová. Budete první, za kým půjdu, opravdu.“

„Budu čekat!“ volala za mnou, ale to už jsem byl skoro o patro níž.

DRUHÉ POŘADÍ zaujímala barmanka.

Ke vzteku bylo, že jsem se harcoval na opačnou stranu rozkopaného a zasmrádajícího Jacksonvillu. Cestou jsem se zastavil na tržišti skrčeném mezi obytnými bloky a koupil u šmelináře s obrovským zeleným čírem určitou drobnost.

Bylo poledne, takže v podniku, který se nacházel blízko městské spalovny odpadu, skoro nikdo nebyl. Zašlá napodobenina jukeboxu přehrávala ubrečený song a pod uměle barokními stropy zíral do pŭllitrů pouze párek osamělých ožungrů. Pod bodovkami leštila sklenice odkvetlá zrzka, která odvážným výstřihem vystavovala na odív pihovatá, smutně visící prsa.

Uvelebil jsem se na stoličce a počkal, až ke mně líně dopluje.

„Co si dáte?“ řekla hlasem jemným jako struhadlo.

Nedbale jsem blýskl zdařilou kopií policejního odznaku a zase ho eskamotérským pohybem schoval. „Chci mluvit s Fari.“

Se zrzkou to nehlo. „Proč vy poldové z imigračního nedáte slušným lidem pokoj, co?!“

„Máte ten dojem?“

„Si pište! Holka tvrdě maká a vy čmuháte kolem a merčíte, jestli ona a jí podobní chudáci mají papíry v pořádku. A kdyby snad ne, snažíte se z toho pro sebe něco vyrazit!“

„Jste naštvaná?“ zeptal jsem se klidně.

To jí ubralo vítr z plachet.

„Jo...“ zahučela a urovnala trochu skla pod zrcadlem.

„Špatnej den?“

„Každej je *špatnej*,“ utrousila a loupala po mně pohledem.

„Souhlas,“ přikývl jsem. „Tak je tady?“

„Ne, ale každým okamžikem by měla dorazit.“ Odsunula se na opačný konec pultu, aby dotankovala prázdnou dvoudecku chlapíkovi, co vypadal jako vysloužilý rodeový jezdec v důchodu.

Vrátila se, opřela paže o poškrábanou desku a dala mi zblízka pohlédnout na ochablý dekolt posetý drobnými vráskami. „Pití? Samozřejmě na účet podniku.“

„Asi džus,“ pokrčil jsem rameny. „Ale nalejte ho přede mnou.“

Chraptivě se zasmála, zřejmě jsem ji pobavil. „Nemáte ke mně důvěru?“

„Po tom, jak jste se do mě navezla, se zdá, že určitá opatrnost je na místě.“

Ušklíbla se a přisunula mi vysokou sklenici jedovatě žluté tekutiny. „Nevím, čím to, ale zdáte se jiný než vaši kolegové.“

„Třeba proto, že jsem nový. Časem se určitě zkazím. Budu obrážet putyky, mávat plackou a zadara chlastat v pracovní době.“

Překvapeně zamrkala a unavený obličej se jí rozzářil potlačovaným veselím. „Tutovka.“

„Netáhnu se sem, abych buzeroval. Provádím šetření v jisté věci a potřebuji Fari položit pár otázek. Její pracovní povolení mě nezajímá.“

„To jsem si oddechla.“ Zrzka si přitáhla ze své strany baru stoličku a posadila se. „Tak vy jste nováček... odkud?“

„Dvojitě eS.“

Povzdechla si. „Tam jsem nikdy nebyla. O Zemi vždycky jen slýchávám.“

„Není o co stát,“ řekl jsem.

„Ale oproti tomuhle...“ Rozhodila ruce.

„To ano.“

Napila se čisté vody. „Jak jste se v téhle smrduté díře vlastně ocitnul?“

„Přeložili mě za trest,“ vymýšlel jsem si. „Odmítám šikanovat barmanky.“

Tentokrát vybuchla smíchem tak nahlas, že se po nás ožralové se zájmem ohlédl.

„Vtipálku!“ kuckala do dlaně.

Konečně vešla zhruba dvacetiletá dívka. Nebyla ničím zvláštní, ani hezká, ani ošklivá. Taková myška poznamenaná dřinou a neveselým dětstvím.

„Tady ji máte,“ řekla zrzka a vstala. „Hej, Fari, pojd' sem, máš návštěvu!“

Dívka zaváhala, zatvářila se polekaně. Velkýma hnědýma očima prokmitl strach – jako tryskáč po obloze – a zanechal po sobě rozplývající se stopy kondenzačních par.

„Razítka jsem vyřídila před týdnem,“ řekla potichu.

„Neboj,“ uklidňovala zrzka. „Nejde po tobě a je docela fajn... na poldu.“ Rozverně mrkla a vrátila se k ostatním hostům.

I tady jsem byl vedle.

„Rutinní šetření, slečno.“ Naznačil jsem, ať se posadí. „Můžete mi, prosím, ukázat doklad totožnosti?“

Podala mi tvrdou plastickou kartičku. Rychlým pohledem jsem se přesvědčil, že údaje souhlasí s těmi, které jsem již měl, a vrátil jí zpět.

„Byla jste tu před třemi dny, že?“

„Ano,“ pípla a nervózně si pohrávala s pramenem vlasů. „Měla jsem odpolední, Doris si vybírala volno.“

Naoko spokojeně jsem přikývl. „Ukážu vám fotografii a vy mi povíte, jestli jste dotyčnou někdy viděla, ano?“

„Jistě.“ Prohlédla si podobenku a zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Určitě?“

„Určitě. Mám paměť na obličeje.“

„Děkuji, slečno,“ řekl jsem a vstal.

„Všechno?“ vydechla s ulehčením.

„Ano.“ Zlehka jsem ji poklepal po kostnatém rameni. „A nebojte, nemáte čeho.“

Zamával jsem přes místnost na zrzku.

„Zase přijďte!“ vrátila mi na rozloučenou.

Myslela to upřímně. Nechtěně jsem vylepšil její mínění o místním policejním sboru.

Dvě negativní položky za mnou, osmnáct nejistých přede mnou.

ZA PYRAMIDOU REZAVÝCH KONTEJNERŮ se schovával nenápadný Portorikánec v ošumělém oblečení.

Jakmile se dveře baru otevřely, okamžitě zpozorněl.

Muž vyšel na ulici. Neon mu krátce osvětlil tvář.

Byl to on!

Policista v civilu zvedl kompaktní pozorovací přístroj a pozorně si svůj objekt prohlédl. Také zvětšil rozlišení, pořídil sérii fotografií a okamžitě je poslal přes satelit na ústředí.

Jeho úkol, zadaný při ranní instruktáži, končil. Sledovaného si brzy převezmou jiní.

Bylo to rutina.

Pouze se držel objektu a zpovzdálí jej pozoroval. Dokonce jen zřídkakdy se spoléhal na policejní kamerový systém, který stejně nefungoval na sto procent. Nevěděl, proč zrovna tohohle bílého týpka, který vypadal jako vytrénovaný zápasník, ale zřejmě to nevěděl ani šéf. Rozkazy prý spadly odkudsi shora. Jejich sledovací skupina v posledních letech vypátrala spousty nebezpečných gaunerů, co přiletěli na Pelot Dva vydělat hromady nezákonných prachů. Nedělal si iluze.

Jejich šéfové je mnohdy posílali na fušky, které by se za dvakrát legální označit nedaly. Jenže prokuratura jako obvykle přivírala oči a on se morálkou taky nijak netrápil.

Přidělenou práci odváděl spolehlivě. Pátrací oddělení jacksonvillské policie bylo úzce specializované, vlastní akce poté prováděly jiné úderné oddíly.

Portorikánec za hromadou kontejnerů netušil, kam až nitky téhle práce vedou.

Možná by byl překvapený, kdyby se dozvěděl, že přes ředitele pelotské policie a starostu Jacksonvillu až na oběžnou dráhu, kde zakotvila jachta *Gary Cooper*.

Stopař tentokrát hodlal udržet vzdálenost mezi sebou a Sekundárním cílem co největší. Ostatně ten *člověk* nesměl mít o jeho přítomnosti na Pelotu Dva ani ponětí. Momentálně totiž prolézal hlavní město křížem krážem a vlastně dělal veškerou práci za něj.

Stačilo se ho zpovzdálí držet.

Předevčím přistál tým Lovců lidí z Weyland–Yutani, ale ti měli díky zpackané akci na Fomě k Sekundárnímu cíli ještě daleko.

Minimálně den nebo dva potrvá, než se k němu dopravují.

A on jim to rozhodně ulehčovat nehodlal.

Teprve až nadejde ta pravá chvíle, rozhodne, co s tím.

NEPŘÍJEMNÁ PŘEDTUCHA se mne držela jako nacucané klíště.

Nadechl jsem se zapáchajícího ovzduší. Pocit, že jsem sledován, opět zesílil.

Snad po sté jsem nenápadně zapátral kolem sebe. Míst vhodných ke schovávání nebylo v okruhu pěti set metrů mnoho; pár zaparkovaných vozidel, několik robotů opravujících veřejné osvětlení, hrstka lidí.

Možná... ty kontejnery vlevo. Velká hromada zapomenutých beden zarůstajících plazivými výhonky.

Jenže proč dotyčného slídila plašit. Nepřibližoval se, jeho pozornost neměla tu palčivě pichlavou sílu najatého vraha.

Otočil jsem se k baru zády a vyrazil na druhou stranu. Snad na hlavní chytím taxi.

PO PĚTI DNECH JSEM měl Jacksonville obšlápnuté skrz naskrz. Dokonce jsem absolvoval výlet do dvanáct set kilometrů vzdálené osady u obřího povrchového dolu. Také jsem navštívil průmyslovou zónu na severním předměstí, kde jsem ve smyšlené roli hygienického dozoru zkontroloval jednadvacet podnikových kantýn, abych dotyčnou dívku nakonec našel jako feťáckou trosku ve zchátralém mobilním bordelu.

Na seznamu zbývala dvě poslední jména. Všechna ostatní jsem prověřil, každou z nich osobně viděl, ale nebylo to k ničemu.

Po Stelle Hellerové pořád vidu ani slechu.

A s každou odškrtnutou položkou klesala šance na to, že tou příští bude právě ona.

Posadil jsem se v oblíbeném nonstopu a přemýšlel. Chodil jsem na kafe tak často, že mě číšníce s cizokrajně nevyslovitelným jménem vítala jako štamgasta. Spořádal jsem tři sendviče, které se ze všech sil tvářily jako šunkové, a zaplatil.

Objednaný taxík zarazil u chodníku.

O dvacet minut později jsem si proklestil cestu k informační přepážce v Rocheho nemocnici a zazubil se na příjmovou sestru s uštvaným výrazem.

„Sháním zdejší zaměstnankyni.“ Musel jsem skoro křičet, takový byl v hale hluk. „Franciska O’Brienová. Měla by pracovat na interní ambulanci.“

„Moment, pane. Podívám se.“

Chvilí hloubala nad plochým panelem.

„Další, prosím!“ zvolala sestřička u vedlejšího terminálu. „Kdo je na řadě?!“

„Dávej pozor, mizero!“ narazila do mě zezadu postarší matróna, jak se neomaleně cpala k uvolněnému pultíku. Za sebou táhla ufnukaného spratka, kterému u nosu visela nudle jako švihadlo. Odstrčila jiné tři lidi, kteří čekali déle než ona, a ani trochu si nevšímala rozpačitých protestů.

„O’Brienová u nás opravdu pracuje, pane,“ zvedla zelené oči sestřička. „Nastupuje dnes noční službu.“

„Aha, jistě. Děkuji.“

„Mám založit vzkaz?“

„Není nutné,“ zavrtěl jsem hlavou. „Zastavím se nejspíš později.“

„Jak si přejete, pane.“

Takže tahle položka byla prozatím pasé.

Z databáze ICOMu jsem vylovil poslední jméno. Nějaká Lucy Bůhvíjaká, plnoštíhlá blondýna, modré oči, ortodoxní katolička s vytetovaným náboženským motivem na pravé pěstce. Se Stellou souhlasil jenom věk. Jinak *žádný* osobní údaj nebyl totožný. Podíval jsem se na udanou adresu a otráveně vzdychl.

Samozřejmě! Čtvrť třicet kilometrů daleko. Pomyslně jsem si v duchu hodil mincí, ale pak pokrčil rameny.

Do večera stejně nebylo do čeho píchnout.

V ROZHRKANÉM VZNÁŠEDLE jsem se nechal kolébat příjemnou představou, jak si hned zítra zamluvím nejbližší let a přesunu se ke Sluneční soustavě.

Někam, kde to nevypadá jako v jednadvacátém století.

Ocitl jsem se na ulici, kde domovní bloky vyrostly nejvýše do osmi pater, jejich průčelí byla špinavá a zašlá, okna rozbitá a neustálý vítr honil podél rozpadávajících se obrubníků chuchvalce uschlých lišejníků.

Porada s navigátorem ukázala, kam se od zastávky vydat. Děravý chodník směřoval k okraji města, za volnými parcelami a pozemky se táhla pustá pláň a poslední dopravní okruh. Míjel jsem zavřené obchody a polorozbořené krámký. Ty z provozoven, které se držely jakž takž nad vodou, měly osleplé výkladní skříně plné prachu, jež majitelé roky nevymetli. Kolem se rozkládala opuštěná staveniště z dob, kdy území prosperovalo, na zpolu dokončených objektech zuřivě pracoval zub času a nenechavé lidské ruce, které odnesly vše, co se mohlo hodit. V gigantických jámách zůstal holý beton, drolící se podpěrné sloupy hrozily zažloutlému nebi.

Potkával jsem málo starousedlíků, ale i tak bylo jasné, že tahle oblast je po setmění zatraceně nebezpečná. Všude křičely psychograffiti, jež vytyčovaly důsledně střežená teritoria gangů mladistvých. Zaznamenal jsem také, že mezi zanedbanými obchůdky živoří několik laciných zprostředkovatelských firem. Za poměrně mizivý obnos vám tady dokázali sehnat prakticky cokoliv.

Pochopitelně bez jakékoliv záruky, peníze předem a na dřevo.

Úmyslně jsem se vyhnul číslu, které Červ vydoloval ze správního úřadu. Hodil jsem okem po nouzových schodištích a pokračoval k proluce zarostlé tuhým křovím, kde jsem se otočil a vrátil se po druhé straně zpět.

Úzký obytný blok, o nějž jsem se zajímal, byl celkově vybydlený. Ani jedno okno nebylo celé, většině chyběly i rámy. Černé otvory zívaly do ulice jako prázdné důlky umrlců, vykotlané zuby požárních lávek se křivě cenily na kolemjdoucí. Pouze v přízemí se krčila agentura specializující se na lukrativní práce.

To alespoň tvrdila zašlá cedule.

Pěkný pech.

Vstoupil jsem do vestibulu s opadanou mozaikou, vytrhanou podlahou a nepotřebnými poštovními přihrádkami. Vlevo se nacházely dveře s nápisem *MM*.

Strčil jsem do nich.

Odemčeno.

Kancelář se utápěla ve světle tří slabých bodovek, stěny obklíčily starobylé registračky a strop měl barvu, která se nedala ani při nejlepší vůli určit. V čele trůnil ohavný kancelářský stůl, zavalený nečtenými úředními oběžníky. Z pořadačů vyčuhovaly stohy předtisků, v rohu se

vršily hromady kdysi různobarevných, nyní vybledlých šanonů. Smrdělo to tu zatuchlinou, rozkladem a nevětranými prdy.

Za počítačem s obstarožním monitorem se rozvaloval plešatý chlápek, a když jsem rázně vešel, hodil po mně vodnatým, neupřímným pohledem.

„Je zavřeno,“ utrousil.

„Je otevřeno,“ ukázal jsem na dveře.

Tik mu škubl tváří. „Myslel jsem tím, že nejsou úřední hodiny.“

„Nevšiml jsem si.“

„Tak teď to víte,“ řekl. „Zabouchněte za sebou laskavě zvenku.“

Neúčinkovalo to. Opřel jsem se pěstmi o stůl. „Takhle se vítají potenciální klienti?“

Nepatrně se narovnal.

„Vy nejste zákazník,“ řekl.

„Ne? A co tedy?“

Přejel po mně divně vyisovanými očima. „Vypadáte jako někdo, s kým jsou problémy.“

„Za určitých okolností může být,“ ušklíbl jsem se.

„Nejste odsud. Zabloudil jste?“

„Mám jednoduché otáčky.“

Nejistotu v jeho výrazu vystřídalo uvolnění. Zřejmě čekal něco jiného. „Policajt? A co povolení?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsem soukromá osoba.“

Zatvářil se důležitě. „Je mi líto, ale nejsem informační služba.“

Přešel jsem to bez mrknutí. „Zajímá mě jistá dívka. Existuje šance, že je nebo byla vaší klientkou.“

„Tato data jsou ryze důvěrná. Nemohl bych vám je poskytnout, i kdybych sám chtěl. Profesionální etika, víte?“

Začínal si foukat. S každým slovem si věřil víc a víc.

Zkusil jsem to po dobrém. Po dlani jsem převalil ruličku bankovek.

Polkl, ale kdovíproč odolal.

„S tím se běžte vycpat, vážený! Spakujte se a táhněte odsud, ať už vás nevidím!“

Švihl jsem rukou a zasáhl ho hřbetem dlaně. Zapotácel se, narazil bokem do regálu, až z něj se šustotem sjel balík formulářů a rozprostřel se po podlaze jako špinavá závěj.

„Ty... ty...“ zamektal a zbrunátněl. Od nabíhajícího rtu odletěla slina. „Tohle si odskáčeš!“

Na svou figuru byl nečekaně hbitý.

Hmátl pod stůl, ozval se kovový zvuk a čímsi se po mně ohnal. Jak jsem reflexivně uhýbal a současně se po něm natahoval, dlouhá štíhlá věc mi proletěla centimetr od hlavy a otřela se o levé rameno.

Ozvala se dutá rána, ale to už jsem ho měl. Ochromujícím chvatem jsem mu zkroutil paži, škubl s ním k sobě a praštil mu čelem o desku stolu. Poloomráčeného jsem jej odhodil, obešel počítač a sebral z podlahy věcičku, která mu vypadla z prstů.

„Fajnová hračka,“ potěžkal jsem v ruce teleskopický obušek kombinovaný s šokovým paralyzérem.

Zamručel, pokoušel se zvednout, ale svaly mu vypověděly poslušnost. Ochabl a sesunul se, olysalým zátylkem bouchl do registračky.

„Koukej se srovnat!“ Zamával jsem mu koncem obušku pod nosem. Pak jsem zlehka udeřil do kovového stojanu poblíž.

Práskl silný elektrický výboj, zablesklo se, kanceláří se rozleza štiplavá vůně ozónu.

To ho popohnalo k větší aktivitě. Mrkal, utíral si uslzené oči a frkavě popotahoval. Na třetí pokus se vyškrábal do židle s prodřeným polstrováním.

„Skoro's mě zabil...“ postěžoval si. Jednou rukou se držel za bouli na čele a druhou si třel namožený loket.

„Nepřeháněj,“ ucedil jsem. „Mám návrh. Zkusíme to spolu znovu od začátku a budeme dělat, že jsem právě vešel, jo? Nebo si vybereš *jinej* přístup?“

„Jedna pitomá slepice, nic víc?“ ujišťoval se opatrně.

„Když nezkusíš podraz, bude mi to stačit.“

„No jo, v pohodě,“ zasyčel plešatec. „Naservíruju, co chceš, a pak se s tím můžeš klidně udávit.“

„Zase si moc nevyskakuj,“ pleskl jsem obuškem o dlaň.

Stáhl hlavu mezi ramena.

Nadiktoval jsem osobní data a on jimi nakrmil terminál. V bedně to zachroustalo a monitor zaplnily řádky drobného písma a číslic.

„Tady je,“ zaťukal prstem na dolní položku. „Přišla a sháněla džob. Servírka, ošetřovatelka; nic neobvyklého. Kurvu ale dělat nechtěla, i když jsou relativně slušně placení.“

„Kde ji najdu?“

Plešatec se zatahal za ušní lalůček a váhavě na mě zespodu mrkl. „Pelot Tři.“

„Cože?!“

Bázlivě se stáhl. „Chápej; měla konkrétní požadavky. Proto se asi obrátila na mě a nešla do agentury ve městě. Tohle je vážně trhlý místo, ale i tak by si nejspíš pomysleli svoje a poslali ji obratem za maminkou.“

„Co by mladá holka chtěla dělat právě tam?!“

Pokrčil rameny a syknul bolestí. „Nemám šajnu, kámo. Prostě jsem jí vyhověl a přes svůj kontakt poslal šupem do hlavní kolonie na Pelotu Tři. Provize je provize, musím z něčeho žít a platit nájem.“

„Nájem?“ vyprskl jsem. „Tady? K smíchu!“

„To by ses divil.“

„Jak vypadala?“

Na triviální otázku se mi dostalo vyhýbavého postranního pohledu.

„Ani si nepamatuju.“ řekl nakonec.

Ohlédl jsem se ke vchodu a zase zpátky. „Jsem vedle z té fronty lidí, který čekaj, že právě ty jim schrastíš pořádněj flek. Proto se nedivím, že si v tom frmolu nevzpomeň na holku, která se tu mihla před pětatřiceti dny.“

„Ta ironie je zbytečná. Paměť mi holt neslouží jako kdysi.“

Z náhlého popudu jsem vytasil Stellin hologram a strčil mu ho před popelavý obličej. Ucukl.

„Neznám,“ hlesl.

A bylo to tady.

„Kecáš!“ Třískl jsem obuškem do stolu. Monitor poskočil a plešatec sebou škubl, jako kdyby ránu dostal on a ne nábytek z výprodeje.

„Vážně...“

„Nehraj si se mnou.“ zavrčel jsem. „Nemám na to čas ani chuť!“

Znovu jsem ho udeřil přes ústa.

Hlava se mu zakývala ze strany na stranu. Po skráních sklouzly kapky potu.

„Vysyp to! Je to ona? Pozměnil jsi její osobní údaje, proč?“

Sál si rozražený ret. „Chtěla to a taky za to zaplatila. Nevím, jaké k tomu měla důvod!“

„Lžeš!“

„Přísahám!“ Vykulil oči.

Tentokrát jsem usoudil, že mluví pravdu. „Kde je? Žije ještě vůbec?“

„Jasně, jasně,“ vyhrkl snaživě. „Fakticky jsem ji odlifroval na Pelot Tři. Zajistil jsem jí fušku servírky v zábavním pajzlu. Je to tak tři tejdny. Vyinkasoval jsem prachy a dál se o ni nestaral.“

„Dej mi všechno, co o ní máš.“

Do deseti sekund jsem držel kopie jeho záznamů.

„Fajn,“ řekl jsem a schoval je do bundy. „Poradím ti chytrou věc: Kdyby se tu snad náhodou objevil někdo další a taky se vyptával, budeš držet jazyk za zuby, je to jasné?“

„Hotovka,“ zamumlal plešoun.

Nevěřil jsem mu. „Jestli pustíš slovo a já se to domáknu, je z tebe mrtvola! Kapišto?!“

Špička jazyka mu bláznivě vyklouzla z povislých rtů.

„A tuhle srandu si nechám,“ prohodil jsem konverzačním tónem. Složil jsem teleskopický obušek do pogumované rukojeti a zastrčil ho za opasek. „Ty bys s tím někomu ublížil.“

Bez dalšího jsem odešel a nechal ho tupě zírat.

Ani dveře jsem za sebou nezavřel.

NA ZDRAVOTNÍ SESTRÍČKU v Rocheho západní jsem se vykašlal.

Paradoxně mě potěšilo, jak se adoptovaná dcera Hellera staršího ukázala mazaná, a sám na sebe byl našťvaný. Když jsem na věc zpětně nahlížel, bylo to logické. Ta holka nebyla naivní husa. Absolvovala prestižní akademii s výbornými výsledky, a ačkoliv neměla praktické zkušenosti, mohl jsem počítat, že bude snaživě zametat stopy.

Probral jsem letecké přepravce, jednoho vybral a rychle se s ním dohodl. Nemělo cenu moc smlouvat, ale i tak jsem to zkusil a po minutovém handrkování uhrál symbolickou slevu.

Pak jsem se nechal odvézt na letiště.

Nákladní člun byla rachotina předělaná z vysloužilého vojenského LCU. Kdosi ho zachránil z vrakoviště, sflikoval nejhorší poškození a oficiálně zprovoznil pod hlavičkou soukromé společnosti.

„Nějak ji nestíhám dát do kupy,“ napřáhl pilot a majitel v jedné osobě umaštěnou ruku.

„Dokáže se alespoň odlepit od země?“ Přejel jsem významně pohledem po podvozkových tlumičích, z nichž prosakovala hydraulická kapalina. Obložení pláště zachvacovaly koláče rzi, imatrikulační znaky byly stěží čitelné.

„Chápu, je to starší model. Moc důvěry nebudí, ale šlape jako hodinky. Trasu na Pelot Trojku udělá v tomhle období pod patnáct hodin.“

„Já myslel, že tenhle typ útočil už na Okinawu.“

Pilot ve vybledlé kombinéze se zasmál. „Sekl jste se sice přinejmenším o čtyři sta let, ale беру to jako poklonu.“

„Říkal jste patnáct hodin?“

„Když naložím pod kotel, tak možná i třináct. Snad se nezačnou dispečeri vyptávat, proč letíte zrovna tam.“

„A měli by?“

Poškrábal se na ohryzku. „Víte, jak to je. Každá odchylka od normálu vzbudí pozornost.“

„Tak co s tím?“

Vychytrale zamrkal. „Když naložím náhradní díly pro rafinérii, které tam stejně musím dodat, a zpátky taky nepoletím s prázdnou, bude to v rychtyku. Neštěkne po nás ani prašivej pes.“

„A vy na tom vyděláte dvojnásob.“ Přesto to byl rozumný nápad. „Jak to zpozdí odlet?“

„Hodinku, víc ne,“ ujistil mne spěšně.

Mrkl jsem po desetimetrové hologramové kouli nad řídicí věží.

„Tak jo,“ pokrčil jsem rameny a posadil se na schůdky vyklopené pod břichem člunu.

Po pětáctýřiceti minutách hrozného randálu vykoul pilot z průlezu a zamával.

Přepravní komora páchla vlhkostí, paluba byla zakydaná zaschlým blátem, stejně jako nepohodlné sedačky z armádních časů.

„Uklízečka dala výpověď,“ prohodil pilot.

„Nedívím se,“ utrousil jsem.

Když se ani na třetí pokus nerozsvítila světla signalizující hermetické dovření přechodového uzávěru, kopl robustní pracovní botou do zámku. Teprve poté zelené kontrolky naskočily v dokonalém obrazci.

„Vždycky to tak funguje,“ zamnul si chlapík dlaně. „Pojďte si dřepnout ke mně, ať tady nemrznete sám a potmě.“

„To není právě obvyklé,“ namítl jsem, ale byl jsem za pozvání rád.

„Na předpisy se vyserte, vážený. Byrokrati tady nemaj chválabohu ještě takový slovo jako jinde. Prachy, co bych platil druhému pilotovi, vrazím raději do úplatků, tím pádem zvětším užitečnou hmotnost, čímž zase vydělám na nákladu.“

„Nebo pasažérovi navíc.“

„Holt se mi to pořád rentuje.“

Pilotní kabina vypadala v pořádku. Ukázal na pravé sedadlo a já se připoutal. Stiskem tlačítka na hlavním panelu pustil štávu do palubního systému, nasadil si přilbu, a zatímco stroj ožíval, procházel digitální checklist, který mu roloval na displeji mezi koleny.

„Zelená, jsme připraveni,“ oznámil, když zkontroloval předepsané položky.

Zatímco hovořil s řídicí věží, na monitorech navigační sekce nabíhaly letové koordináty. Motory naskočily a člun se roztrásl. Jakmile teplota dosáhla provozní úrovně, vibrace se ustálily a nakonec k mé úlevě zmizely docela.

„Charlie Tango Sierra sedm – čtyři – dva rozumí; start povolen!“ Pilot se ušklíbl a zdvihl palec. Aktivoval autopilota a zapřel se do sedačky. „Kopni do toho, stará!“ zahulákal.

Počítač tenhle povel znal a věděl, co znamená. Motory zabraly a nákladní člun vyrazil k odpolednímu nebi.

5. KAPITOLA

„VÁM SE VYPLATÍ NAJMOUT prázdnou mašinu?“ zajímal se majitel vysloužilé vojenské herky.

„Jak jste povídal; nestojím o otázky.“

„Vy jste zákazník.“ Nohy vyložil na středovou konzolu, párátkem se šťoural v zubech.

„Nezdržíme se dlouho.“

„Mně to neva. Vozím většinou horníky na týdenní volno, nebo lítám při pravidelných zásobovacích cyklech. Teď momentálně žádnéj kšeft v pácu nemám, takže se nehoňte. Vyberu náklad a naložím ho. Za čekačku si toho moc neúčtuju.“

Kochal jsem se panoramatickým výhledem na záplavu hvězd, která nás obklopovala. Slunce jsme měli za zády, takže nerušilo fascinující podívanou. Po pravé straně se posouval zářivý pruh Mléčné dráhy. Vypadal úplně jinak, než jsem si ho pamatoval z Avalonu.

Protažený do oblouku, napříč přes galaktické halo přecházel ostře ohraničený oblak nezářivé hmoty. Těsně pod rovinou ekliptiky vyčníval jasný chomáček protilehlého spirálního ramene.

Pípl signál a na radaru se objevila tečka, která avizovala objekt letící ve vstřícném kursu. Naskočil další displej a na něm se znázornila podrobná identifikace blížící se kosmické lodi.

„To je přece IFF,“ poznamenal jsem.

Pilot přikývl. „Dopravci si je obstarávají na černém trhu. Chrání se před bandami, které přepadávají malé lodě. Teritoriální patroly na ně nestačí, takže výstraha před neznámou mašinou poskytne určitý čas na přípravu.“

„Dokážete se ubránit?“

„Jak kdy,“ nespecifikoval pilot svoje možnosti.

Za první lodí se objevila druhá a po pár minutách třetí.

„Hustý provoz, ne?“

„Nákladní trajekty s rudou,“ pilot se podrbal za uchem. „Asi šedesátka jich pendluje mezi rafinériemi na oběžné dráze Pelotu Dva a Pelotem Tři. V posledních měsících společnost, která je vlastní,

nahradila polovinu posádek automaty. Prý úspora výdajů, ale přitom se jim už dva krámy srazily. Pak, že je lidskej faktor nespolehlivej!“

„Jak blízko je mineme?“

„*Hodně* blízko.“

„Míň než sto kilometrů? To zavání odebráním licence.“

„Bez obav, zamaskujeme se tak, že z nás nezmerčí ani pšouk.“

Aniž shodil nohy ze středového panelu, stiskl sestavu neoznačených kláves. Bezvýznamná data na jednom z duplikovaných monitorů vystřídal klasický taktický rastr se spoustou přehledových informací a údajů.

„Koukám, že týhle mašině z původní výbavy nic nechybí.“

„Jen jsem si s tím verkem krapet pohrál, abych ho schoval před těmi tupci z civilní letecké komise. Ono to zvenčí vypadá hrozně, ale vnitřnosti má kvalitní.“ Pilot nakrčil nos. „Nechcete si jít dáchnout dozadu? Teď to bude samá nuda. Vzbudím vás hod’ku před přistáním.“

„Raději zůstanu.“

„Máte recht. *Krtkům* svinčík nevádí, stejně se namažou a pak nevnímaj, co se kolem nich děje, dokud s mašinou neprašším o stojánku. Pečlivější úklid jsem dávno vzdal. Je to zbytečné mrhání silami.“

„Zavřu oči, nevádí?“

„Jen do toho, šéfe. Žádnej ostych.“

Zaposlouchal jsem se do rytmického hučení, které mne vzápětí hladce vtáhlo pod hladinu spánku.

BYL TO ZASE JEDEN z těch neurčitých vzpomínkových návratů.

V sedadle druhého pilota jsem prožíval útěk labyrintem chodeb, dýchal horký vzduch plný sazí, pozoroval blížícího se nepřítele, pro něhož to byl výborně placený lov. Slyšel jsem křik, hulákání a staccato automatických zbraní. Cítil ale také vzrušení, nápor adrenalinu, jásavou radost při každém vydařeném zásahu a jistotu zakořeněnou tvrdým výcvikem s nesčetnými lety zkušeností. Běhal jsem a padal, kryl se a střílel. Zabíjel jsem. Spolupracoval s ostatními, bránil se mnohonásobné přesile. Neuvědomoval jsem si neodvratnost konce, troufale se vzpíral osudu. Zůstaly základní instinkty, jež nedovolily poddat se a lacino zemřít. Kdepak. Byli jsme tým, elitní jednotka v

nepříznivé situaci. Žádný problém, z toho se dostaneme. Pravděpodobně ne všichni, ale na tom momentálně nezáleželo. Jsme organismus, který žije a jedná, dokud zbývá akceschopný alespoň jediný jeho článek. Jenže pak tu byli ti slabí a zranitelní... *civilové*?!

Probudil jsem se ztuhlý minutu před zahájením brzdícího manévru.

Protřel jsem si oči a mžoural na panoramatické panely.

Pelot Tři, spíš velký měsíc než planeta, zahalený v řídkém oparu jedovaté atmosféry, se kutálel kolem domovské hvězdy jako shnilé ovoce. Skvrny na jeho povrchu přecházely od světlých polárních čepiček zmrzlého kyslíčnicku uhličitého a vodního ledu, přes žluté a načervenalé masy ztuhlých vyvřelin, až po tmavá oblaka dýmu a popela vyvrhovaná mohutnými vulkány.

„Vážně libovej výhled,“ poznamenal pilot nevzrušeně a spustil hledí přilby. „Odporoučel jste se na rovných osm hodin.“

„Však se cejtím, jako bych propadl drtičkou.“

„Špatný sny,“ poznamenal. „Dost jste sebou házel a pořád mumlal.“

„Bylo mi rozumět?“

Zavrtěl hlavou a věnoval se řízení. „Charlie Tango Sierra sedm – čtyři – dva; potvrzují zelenou. Koridor šest, stojánka jižní dva, přiblížení ve třech tisících, sestupový vektor devadesát, deset metrů za sekundu... rozumím!“

Autopilot přijal navigační data od pozemní kontroly a provedl poslední úpravu kursu.

„Dotáhněte si pásy, bude to házet!“

Pětadvacet minut to s námi lomcovalo tak, až jsem se bál, aby to člun přežil. Přepážky kvílivě sténaly, motory duněly, v nákladovém prostoru cosi řinčivě rachotilo, a dokud byly zapojené vnější mikrofony, do uší se nám zařezávalo vřeštivé ječení proráženého vzduchu. Kolmý sestup na letiště už byl podstatně klidnější, prudké větrné poryvy přesto s patnáct set tunovým strojem zuřivě cloumaly.

„Tak jo, podvozek ven!“

Napoprvé se vysunula pouze levá část přistávacího mechanismu. Síréná naléhavě zaskučela.

„Kurva, znova!“ vyštěkl pilot.

Při druhém pokusu se to povedlo. Poplach milosrdně zmlkl, zelené signálky vypadaly jako záchranný kruh a těžký stroj se skřípavými protesty dosedl.

„Prověrka stability, test hermetičnosti, motory neutrální tah!“

Zamrkala oranžová očka, ale žádné červené.

„V pořádku. Motory stop, úroveň tři – pohotovostní stav!“

Řev turbín utichl. Kabinou se neslo cvakání a ťukání, jak masa kovu sesedala.

„Kontrolo; Charlie Tango Sierra sedm – čtyři – dva je ok. Napíchněte mě na přestup a zajistěte!“

Člun se zhoupł. Tubus teleskopického tunelu se hladově přisál k bočnímu průlezu.

„Tlak konstantní, průchod v zeleném!“

„Charlie Tango Sierra sedm – čtyři – dva; nemáš prioritu, jsi v pořadí,“ ozval se operátor. „Napojíme tě, jakmile budeme mít volnou servisní kapacitu.“

Pilot se zaškaredil. „Rozumím; vydržím na vlastním zdroji. Konec.“

„Kontrola; konec.“ Dispečink zmlkl.

Rozepnul jsem pásy. „Zůstaňte poblíž, kdyby bylo nutné urychleně zmizet.“

„Čekáte potíže?“

„Nevím,“ přiznal jsem.

Pilot mi podal ovladač podobný kapesnímu komunikátoru. „Tím se otevírá přístup do lodi a taky mě to vyrozumí, kdybych byl náhodou mimo.“

„Užitečné. Tak zatím.“

„Užijte si to!“ zavolal, když jsem sjel po žebříku z pilotní kabiny.

Spojovací tunel se chvěl jako živý.

S obavou jsem pozoroval spoje, které jsem zrovna míjel. Stačila by mikroskopická netěsnost a jedovaté ovzduší udělá svoje.

Ne právě rychle, ale zatraceně bolestivě.

Na stanovišti, jež nahrazovalo vstup do terminálu, jsem se prokázal elektronickému oku zvláštní zelenou kartou, kterou jsem si celkem legálně obstaral před odletem z Jacksonvillu. Jeden ze živých strážců

mi pokynul, abych přistoupil ke snímači oční sítnice. Jelikož na Pelotu Tři neexistovala možnost klasického ubytování, dostal jsem díky podloudně zprostředkované identitě externího poradce flek na ubytovně, kterou využívaly řídke návštěvy manažerů důlních společností.

Veřejné haly, které navazovaly na komplex letiště, byly jediným relativním pohodlím, jež na Pelotu Tři existovalo. Svým uspořádáním se nelišily od podobných staveb na Měsíci nebo jiných planetách, kde přírodní podmínky neumožňovaly pobyt na otevřeném povrchu. Byly vybudovány částečně pod zemí, částečně kryté keramickými kopulemi, v nichž se nacházely instalace potřebné pro udržení životních podmínek.

S VIP kartou jsem získal oprávnění volného pohybu.

Žádné vtíravé otázky.

Nikoho jsem nezajímal.

V hlubinných dolech, jež se rozlézaly po planetě, se makalo ve vražedném tempu na dvě sedmihodinové směny. Práce, odpočinek, práce, odpočinek... a tak pořád dokola.

Nic jiného zdejší zaměstnanci neznali.

Rovnou z rachoty padali do ještě teplých lůžek, která právě opustili ti, co je střídali. Málokdy se myli, protože voda byla vzácná. Ačkoliv tu panoval téměř otrocký způsob života, mnoho otrlých harcovníků si v přestávkách mezi šichtami zaskočilo do zábavních podniků a raději oželelo dvě tři hodinky vzácného spánku na úkor toho, aby do sebe hodili pár panáků, či vypili několik půllitrů piva a zředili tak prachem zahuštěnou krev.

Vše se dováželo z Pelotu Dva. Pouze dýchatelný kyslík a voda se získávaly z atmosféry v odlučovacích provozech soustředěných v údolích za letištěm. Mezi ním a oběžnou dráhou, kde parkovaly obří tankery, rotovala nekonečná smyčka dopravních člunů. Dolů proudily zásoby, nahoru suroviny vyrvané ze sténající země. Planeta překypovala tektonickou aktivitou, takže o častá zemětřesení a závaly nebývala nouze. Do krajnosti vytižené záchranné čety mnohdy ani nestíhaly všechny ohrožené lokality pokrýt.

Smrt zde pronásledovala lidi na každém kroku. Ať díky hrozivým pracovním úrazům, nehodám zapříčiněným zastaralým technickým vybavením, průsaky planetární atmosféry do vnitřního prostředí,

extrémně nebezpečné práci v nestabilním podloží, výbuchům důlního plynu nebo rozmanitým nemocím a infekcím. Mnohdy ti nešťastníci ani netušili, odkud to přišlo. Vyšlehl plamen, zasyčel oblak jedovatého plynu, nakazil je soused na vedlejší lůžku, či se utrhl část stropu a zasypaly je tuny skal. Přišli o končetiny, kůže se jim spekla na škvarek, vykašlali rozleptané plíce, poškozený stroj je rozdrtil na kaši. Sotva polovina přežila pětiletý pracovní závazek – což bylo sedm zdejších oběhů.

Vedly odtud dvě cesty: kosmickou loď nebo v plastickém pytli na odpadky.

Aby se neřeklo, šel jsem nejprve na přidělenou noclehárnu. Po letmém okouknutí jsem zjistil, že se jedná o trpasličí kóji ve čtvrtém podzemním podlaží v těsné blízkosti strojovny ventilace. Byl tam hluk, podlaha se třásla, a když jsem zkusmo zařval, sotva jsem se slyšel. Správce patra, který se náhodou nachomýtl poblíž a zahlédl můj výraz, mi polopatickými posunky vysvětlil, že obyčejní dělníci jsou na tom ještě hůř.

Hledat ubytovnu ženského personálu nemělo cenu, protože turnikety by mě do separované sekce nepustily. Proto jsem vyrazil na obhlídku veřejných podniků.

O úroveň výš mě málem přejel nakladač.

Na poslední chvíli jsem se přitiskl ke kluzké stěně koridoru a obludný tahač kolem proletěl s výstražným ječením klaksonu. Ani jsem si neuvědomil, že jsem se omylem připleťl do dopravního tunelu. Opatrně jsem se sunul podél potrubí, zatímco se pouhých pár centimetrů ode mě řítila kolona přetížených nákladňáků. Na posledním metru mi podal pomocnou ruku vousatý chlap v umaštěném overalu a vtáhl mě mocným šklubnutím k sobě do boční chodby.

„Sakra,“ zahulákal, „nezůstal z tebe skoro ani posranej flek!“

„Nevšiml jsem si,“ zamumlal jsem.

„Hovno!“ poklepal si na čelo a pohledem sjel zelenou visačku. „Nejseš tu moc dlouho, co?!“

„Asi hodinu.“

„Dávej bacha, měj kurva oči na stopkách, jinak seš do rána tuhej! Co seš vlastně zač?“

„Exxon mě najal jako poradce pro otázky bezpečnosti,“ předhodil jsem smyšlenou historku, ale jeho to ani v nejmenším nezajímalo.

Škubl pohrdavě rukou. „Takový akorát potřebujeme! Když vás sem vedení nasere, mělo by zajistit, aby se o vás nějaký debil postaral. Jenže to ne; těmahle kravinama se nikdo nezabývá!“

„Chtěl jsem dát dvě tři pivka,“ zakřičel jsem.

Znovu si poklepal prstem po čele. „Chlastací pajzly jsou o úroveň vyš v západní sekci! Nejlepší je vyjet k povrchu a potom nejkratší spojkou zase dolů. Nepokoušej se dostat skrz dopravní tubusy. Velký nákladáky a nakladače neuhnou, když se jim připleteš do cesty. Co chlapů frajeřilo a pak je seškráblí z nárazníku. Radím, běž horem!“

V protisměru se prohnal kontejnerový tahač a nás zalila vlna horka a dusivého namodralého dýmu. Vousáč bleskově vystrčil hlavu přes profil tunelu a podíval se za nepřírozeně řinčícím strojem.

Zkušeně se stáhl dřív, než přijelo další vozidlo, a klepl do mikrofonu před ústy. „Hej, Stancy, právě jsem zmerčil stopatnáctku. Fajruje jako satanáš, proto jí koukej hned odstavit, ať se na ní kluci z dílen mrknou, než blafne a zrychtuje koridor!“

Přikryl dlaní sluchátko, aby lépe slyšel. „Stopatnáctka; vždyť ti to vopakuju snad jasně, kurva!“ Naštvaně se mračil, protože mu dispečer nerozuměl.

Zatahal jsem ho za rukáv, a když se na mě tázavě podíval, ukázal jsem prstem ke stropu. Kývl a já padal po svých.

K neonu vytvářejícímu kudrlinky názvu *Stardust* jsem se dostal bez úhony. Posadil jsem se k prázdnému stolku. Obsazeno bylo zhruba z poloviny a smrad špatně větraného prostoru byl stejně hutný jako venku. Tam páchlo železo, guma, mazadla a hydraulická kapalina, kdežto tady visel nehybný odér potu, přepáleného oleje a záchodků. Divil jsem se, proč vlastně dávno nevyměnili servírky a barmany za výdejní automaty.

Po pěti minutách dorazila holka v červenobílé zástěře a se zarudlýma očima. Objednal jsem pivo, a když odcházela, všiml jsem si křečových žil tlustých jako uvazovací lana, které se jí při každém kroku kroutily pod bílou kůží na lýtkách.

Polkl jsem doušek řídké tekutiny se zašedlou pěnou a pozorně obhlížel personál. Tvář, kterou jsem hledal, jsem však neviděl. Hlavou mi táhla spousta věcí, co k sobě nepasovala. K jednotlivým faktům chyběla vodítka. V paměti se mi rozpínal nejasný časový úsek dvou dnů, v němž jsem dělal neznámo co a pohyboval se bůhví kde.

Následovala Bestfordská nemocnice a údajná nehoda, vytlevení bouchači žvanící o gumování mozků a schránka na letišti. Za ní pak byla planeta Pelot Dva a pochybná zprostředkovatelská agentura s horkou stopou. Jenže tady čněl zádrhel – zazobaná holka ze své vlastní vůle shání práci v té nejúděsnější žumpě, jakou jsem kdy viděl. A ke všemu se změněnou totožností.

Co to dává za smysl?

„Poslyšte, kdy se střídá směna?“ zeptal jsem se neurvale vyhlížejícího dělníka.

Proklál mě kdovíproč našťvaným pohledem.

„Za hodinu, ty pako!“ ucedil a vrátil se k zírání na špínou rozežrané ruce.

Nejvyšší čas omrknout směnu v druhém podniku, než se rozprchne. Pokud v ní Stella nebude, počkám na čerstvou várku servírek, případně se vrátím zase zpátky. Takhle si v pohodě obhlédnu všechny čtyři party. A jestli ta připlešlá kancelářská krysa kecala, aby se mě zbavila, pomoz mu všichni svatí!

Nechal jsem nedopitou břečku stát, vyšel na galerii a po tři sta metrech podél nikdy neotevřených obchodů narazil na poutač se slibným nápisem *Sweet Hope*.

Sladká naděje.

TRŮNIL JSEM ZA ROHOVÝM STOLKEM, jehož desku rozrývaly primitivní náčrtý pánských, dámských i všelijakých jiných přirození. Pivo chutnalo stejně bídně jako ve *Stardustu*, proto jsem s vyprazdňováním plastového kelímku nespěchal.

Stellu jsem nezahlédl, takže jsem trpělivě čekal.

Deset minut po celé vpadla do lokálu skupina mechaniků a hlasitě se dožadovala pití. Za ní se vevalil příval umouněných horníků, kterým zrovna padla. Výčep se naplnil rozjíveným řevem a houf servírek měl co dělat, aby stíhal roznášet.

Nenápadně jsem natahoval krk, a pak ji konečně uviděl.

Drobná dívka, jemně olivová pleť, krátké černé vlasy. Nemohl jsem se mýlit.

Měla na sobě pruhovanou zástěru a krátkou sukni, která odhalovala pěkné nohy.

Nenápadně jsem pivo vylil, a tak dlouho ji upřeně sledoval, dokud nezachytila můj pohled.

Němým gestem jsem ukázal na prázdný půllitr.

„Další?“ přitočila se ke stolu.

Nicky Chambersová, stálo na měňavém štítku nad kapsou.

Skutečně příhodné, napadlo mě.

„Mohla byste si udělat minutku?“ zeptal jsem se tak, aby to zaslechla jenom ona. Což znamenalo, že jsem mohl mluvit klidně nahlas.

Poprvé se na mě podívala. „Nejsem žádná štetka!“ zasyčela a vypadalo to, že mě praští kelímkem rovnou do nosu.

Předklonil jsem se. „Takhle jsem to nemyslel, slečno... *Hellerová*.“

Byla natočená k odchodu, přesto mi neunikl strašlivý úlek, který jí kmitl tváří.

Obrátila se ztuhle zpátky. „*Cože...* co jste říkal?“

Dovolil jsem si nepatrný úsměv. „Slyšela jste dobře.“

„S někým si mě pletete, pane. Jmenuji se *Chambersová*... od narození.“

„Ale no tak, *Stello*.“

Zase to nezadržitelné křečovitě škubnutí.

Vyděšeně těkala očima jako laň zahnaná pytláky do kouta ohrady. V první chvíli se zdálo, že vezme nohy na ramena a uteče.

Přiškrčeně vydechla. „Co chcete?!“

„Pozdravuje vás otec.“ Chtěl jsem jí dokázat, že se mě nemusí bát, ale výsledek byl přesně opačný.

Opřela se o stůl, jinak by upadla. Zírala na mě jako na zjevení a brada se jí roztrásla. Tmavé oči se ještě víc rozšířily, hezké rty stiskla do tenkých bezkrevných čárek.

„Je vám něco?“ znejistěl jsem.

Přejela dlaní po čele a obličej se jí změnil v neproniknutelnou masku. „To je tím pracovním vypětím, ještě jsem si nezvykla.“

„Potřebuji s vámi mluvit,“ řekl jsem. „Je to možné?“

Opilecký ryk se vystupňoval do ochraptělého jódlování.

Stella se ohlédla přes rameno. „Musím vážně jít, mám plno práce a vy tu nejste sám.“ Pustila se stolu.

„Je to nutné, opravdu!“

Přikývla. „Za tři hodiny mám desetiminutovou pauzu. Počkejte před hlavním vchodem, jestli chcete.“

„Perfektní.“

„To jistě.“ Sotva špitla.

Popadla kelímek, odběhla a k mému stolu se už nevrátila. Druhé pivo přinesla jiná servírka, a tak jsem Stellu jen zpovzdálí sledoval, jak se míhá mezi stoly a obratně uhýbá chňapajícím rukám, které se ji snažily plácnout po zadku. Občas po mně vrhla postranní a vůbec ne příjemný pohled.

Zaplatil jsem, obešel okolí a zajímal se o všechno možné. Sledoval jsem lidi, kteří se producovali po galerii, pokochal se vyhlídkou nad nezastřešenou jámou, kde ze země vyjížděly gigantické těžní klece.

Už abych byl zpátky v Jacksonvillu!

Holku popadnu pod křídlo a tradá... naservíruji ji papíncovi. I mašlí bych ji omotal, kdyby na tom záleželo. Ať se o její ochranu postará on. Klidně ji může zamknout do trezoru v nedobytném *Crystal House* a najmout armádu všehoschopných hrdlořezů. Nebo nakopat zadek Petersonovi, aby se konečně probral.

Zinkasuji zaslouženou odměnu a Apene – těš se!

Jenže...

...cosi mi poťouchle našeptávalo, že jsem něco přehlédl; že tak snadné to nebude.

KE *SWEET HOPE* JSEM SE VRÁTIL v předstihu. Nezůstal jsem však trčet u hlavního vchodu, ale uklidil se do boční proluky. Válela se tu spousta odpadků, přes botu mi tu a tam přeskočila tlustá krysa.

Neuplynulo dvacet minut a dvířka zadního traktu kuchyně se opatrně otevřela. Vyklouzla z nich tmavá postava a bez váhání se rozeběhla pryč od koridoru.

Vpadla mi přímo do náruče.

Pevně jsem ji sevřel a rukou přikryl ústa. Nemínil jsem riskovat, že začne ječet, dokud se vše nevysvětlí. Nestál jsem o to, aby se zpoza rohu vyřítila nadržaná ochranka.

„Uklidněte se a poslouchejte!“ zašeptal jsem.

Místo toho se mě snažila kopnout mezi nohy, vyškrábat oči, praštit loktem do ohryzku a zároveň pokousat. Byla jako divoká šelma. Svíjela

se a kroutila s překvapivou silou a hbitostí. Nechtěl jsem jí ublížit, takže jsem měl co dělat, abych ji udržel. Při tom však bylo zvláštní, že nevolala o pomoc. Chraptivě oddechovala, ale jinak nevydala ani hlásku.

„Tak nechte toho, zatraceně!“

„...do hajzlu!“ sykla a zkusila mi prošlápnout koleno. Při tom zuřivě scvakla zuby jen centimetr od mého levého ucha.

Cítil jsem její rozpálený dech na tváři. Divoce sebou škubla a málem se vytrhla.

„Hergot, uklidněte se! Co to do vás vjelo?!“

„Nechte si ty kecy!“ vyjekla, ale přestala zápasit.

„Když budete rozumná, pustím vás a hodíme řeč. To je vše. Ani se vás nedotknu.“

Vleklé vteřiny mlčela. Nakonec přikývla.

„Fajn,“ řekl jsem a uvolnil jí zkroucené ruce. „Všechno je v pořádku.“

Nejdříve se nehýbala, jenže pak mě udeřila pěstmi do prsou a současně odskočila dozadu.

Čekal jsem, že něco takového provede, a dovolil jí to, protože neměla kam utéct.

Přimáčkla se ke zdi mezi popelnicemi, nahrabila se a planoucíma očima těkala po nudli volného prostoru, který jsem blokoval. Hmátla po ohnuté trubce. Zuřivě s ní máchla, jen to hvízdlo, a namířila mi ostrým bodcem na žaludek.

„Poslal vás *otec*!“ Poslední slovo vyplivla s odporem.

„Ano. V čem je problém?“

Zamrkala, jak se snažila dostat zpod víček pálivý pot. „Zabijete mě?“

To mě upřímně udivilo. „Proč bych to dělal?!“

„Lžete!“

Potrásal jsem hlavou. „Kdyby ano, dávno je po vás.“

„Neruším?“ otázal se cizí hlas.

V šeru pět metrů od nás stála mužská postava a mířila naším směrem pulsní pistolí.

„Policie?“ Mhouřil jsem oči, ale proti světlu z hlavního koridoru jsem rozeznal pouze pracovní kombinézu.

Chlap se skřípavě uchechtl, zbraň se však nehnula ani o milimetr.

Vzápětí jsem dostal pecku do hlavy a složil se jako pytel hnoje. Nádvakem jsem vyinkasoval kopanec do žeber, který mi vyrazil dech.

Instinktivně jsem se schoulil a odkutálel k odtokovému kanálku u stěny.

Nepomohlo to, protože grázl napřáhl okovanou botu k dalšímu kopanci.

„Stačí!“ řekl první cizinec. Měl protáhlý nosový přízvuk a polykal koncovky.

Týpek nade mnou zklamaně zavrčel.

Musel mě cáknout paralyzérem, usoudil jsem. Servisní chodba se točila, zatímco jsem se nejistě hrabal na všechny čtyři.

Mrkl jsem po Stelle, která se třásla jako v horečce.

„Zkuste zdrhnout,“ poradil jsem jí.

„Drž hubu!“ pohrozil pořez, co mě sejmul.

První týpek v kombinéze se ohlédl ke koridoru a pak zpátky. „Koukej to s ní skončit, ať vymajzneme!“

„Škoda takový šťabazny.“ Vrahoun sáhl pod rozepnutou bundu.

Vymrštil jsem se a vložil do úderu veškerou sílu.

Tupounovi, co mě držel v šachu, jsem zarazil rypák do mozku. Současně jsem si ho přitáhl, hladce obral o bouchačku a v otočce bez míření vystřelil. Cizák s manýry podřadného gangstera hbitě reagoval, ale zasáhl jen škubajícího se parťáka, jehož jsem použil jako štít. V pokleku jsem zpod ochablého ramene vyprázdnil polovinu zásobníku a teprve, když poslední dvojvýstřel utrhl střelci polovinu hlavy, zbytečnou mrtvolu pustil.

S pistolí namířenou do náhle čisté chodby jsem se ohlédl po Stelle, která vyloudila přidušený sten a zakryla si dlaní pusou.

„Seberte se!“ vyštěkl jsem. Měl jsem plno práce s tím, jak jsem mrtvým obracel kapsy naruby.

Zakoktala se. „Vy... k nim nepatříte?“

„Proč bych, hergot, měl?“ U prvního cizáka jsem našel drobné sluchátko se zabudovaným komunikátorem. Očistil jsem jej od krve a nasadil si ho.

„Tinky, ozvi se!“ uslyšel jsem. „Co je to, do hajzlu, s vámi? Máte ji?!“

I poslednímu zabijákovi jsem odlehčil od rezervní munice. Ze zbraně, kterou svíral v dlani, jsem vyhodil poloprázdný zásobník, ale jinak nenašel nic, co by je identifikovalo.

Pak jsem si všiml tenké linky, jež mu běžela nad čelem.

Vzal jsem okraj té věci do prstů a trhl.

Gelová maska se sloupala, jako bych stahoval kůži.

Pod ní se objevily nezvykle ostré rysy a zkřížené linie tetování táhnoucí se z tváří na krk.

„Sakra!“ ulevil jsem si.

Stella se podívala blíž. „Co jsou zač?“

„Akonští lovci lidí. Špičkoví odborníci.“

„Šli po mně,“ řekla plochým hlasem.

Chytil jsem ji za ruku a natočil k mdlému světlu. Tohle byla přesně ta situace, do které jsem se v žádném případě nechtěl dostat. „V čem jste namočená?“

„Co se mnou uděláte?“ zeptala se na oplátku.

Zadíval jsem se jí nočním zrakem do tmavých očí a rozhodl se. Možná to bude jen pár set metrů, možná pouhých několik minut. Tu šanci jí ale dám, když jsem se dostal přes takovou dálku až k ní. Snad si ji zaslouží.

„Dostanu vás odsud.“ Na půl ucha jsem poslouchal komunikaci mnoha hlasů. Bylo otázkou minut, než ta slušně organizovaná banda najde vytuhlé kámoše.

„Proč?“

„Na Pelotu Tři není zjevně tak bezpečno, jak jste si představovala.“

Nezvykle silně mi stiskla předloktí. „Můžu vám věřit?“

„Nic jiného vám nezbývá,“ opáčil jsem. „Kudy nejkratší cestou ke kosmodromu?“

Trhla bradou do tmy.

Druhý vrahoun byl pořád jakýmsi zázračným způsobem naživu. Z krvavé změti, která bývala obličejem, se vydralo přidušené zachrčení.

Bez zaváhání jsem ho střelil dvakrát doprostřed čela.

Dzing, dzing!

Ze tmy s pištěním vyběhlo hejno potkanů.

6. KAPITOLA

PO ZHRUBA ČTYŘECH STECH METRECH odbočila Stella do montážní spojky. Po tukem olepeném žebříku, přes lomenou proluku a šikmou šachtu mezi technickými sekcemi jsme se dostali o úroveň výš. Podle toho, s jakou jistotou se pohybovala, neabsolvovala tuhle trasu prvně.

„Potřebuji si kousek odtud něco vyzvednout,“ prohlásila rezolutně, když jsme čekali u dopravního tunelu, až se v koloně nákladňáků udělá dostatečně velká mezera, jíž by se dalo proklouznout na opačnou stranu desetimetrového tubusu.

„Zcvokla jste se?!“ nevěřil jsem vlastním uším. „Nepřipadá v úvahu!“

„Musím!“

„Minimálně čtyři chlapi klušou k Naději! A nevím, kolik grázlů se motá někde kolem. Ubytovna je první místo, které je napadne!“

„Není to na ubikaci!“

„Odpověď zní stejně ne!“ Dostal jsem vztek.

V těch velkých vyplašených očích se ostře zablesklo. „Ano!“

„Je to šíleně podělaný riziko! Uvědomujete si to vůbec?!“

Zabejčila se. „Buď se vypaříte a necháte mě na pokoji, nebo půjdete se mnou. Vyberte si!“

Neovládl jsem se.

Tohle byla přece moje akce, já tu velel. Já nejlíp věděl, co dělat. Byl to sakra hlavně můj život, který se ocitl v sázce!

Popadl jsem ji za blůzu a praštil s ní o stěnu servisní chodby. Na prchavý zlomek sekundy jsem sám sebe viděl, jak ji hážu pod kola nejbližšího tahače a pak rychle zdrhám na letiště. Tohle nemělo cenu. Míra nebezpečí byla příliš vysoká. Jenže...

...jenže ona pohledem neuhnula. Balancovala na špičkách, nevykřikla, tentokrát se nesnažila vytrhnout. Odevzdaně mi visela v rukách, neprotestovala. Čekala, jako by věděla svoje.

S tímhle výrazem jsem se už kdysi setkal.

Dokonce mnohokrát.

Byla i nebyla jí tolik podobná.

Zaváhal jsem, opatrně ji postavil zpátky na zem a silou vůle se donutil ji pustit. „Máme nepatrnou výhodu a vy ji chcete mermomocí zahodit?!“

Nakřčila nos. „Všimla jsem si, že si umíte poradit!“

Rozhodil jsem ruce. „Jak dlouho mi to asi vydrží, holka bláznivá?“

Za kolosem s rozsvícenými světly a oranžovými majáčky vznikla díra a Stella do ní bez váhání skočila.

Nakopl jsem zmuchlanou plechovku a vystartoval za ní.

POBLÍŽ OBYTNÉHO BLOKU jsme přešli do rychlé chůze. Stella sice používala postranní chodby, přesto jsem držel ruku neustále na zbrani a nenápadně se ohlížel.

„Turniket nefunguje,“ řekla a popostrčila mě přes elektronický vstup do sekce pomocného personálu. „Je to támhle u odpadní šachty.“

„Potrvá vám to dlouho?“

„Minutku, víc ne.“

Stáhl jsem se do výklenku naproti a sledoval, jak Stella zvedá hranaté víko a naklání se dovnitř. Podle překřikování na komunikačním okruhu dorazilo komando ke *Sweet Hope* a nikoho nenašlo.

„Čisto,“ zasyčel ze sluchátka hlas, který jsem zatím neslyšel. „Dormera jsem nezahlíd.“

Věděli o mně!

„A ta holka?“

„Taky nic.“

„Měla mít šichtu na placu.“

„Ptal jsem se. Je fuč.“

„Není na hajzlu?“

„Máš mě za blbce?“ ohradil se hlas nevrle.

„Dormer nás předběhl o pitomých pár minut.“

„Náhradní lokátor zůstal v lodi,“ přidal se pisklavý falzet.

„Pitomče!“ ulevil si jejich velitel.

„Kdo mohl tušit, že se ti namyšlení machři propadnou pod zem?“

„Do prdele!“ vykřikl někdo. „Pojďte sem!“

A už je měli.

„Kurva, kurva... kurva!“

Ozvaly se šustivé zvuky. „Ježíšmarjá... jeden komunikátor je pryč!“

„Sebral ho Dormer! Poslouchá nás!“

„Okamžitě sklapněte!“ vyštlkl velitel. „Přelad'te na náhradní kanál!“

Sluchátko ztichlo.

A bylo po srandě. Bez znalosti konkrétní předvolby jsem neměl šanci najít správnou frekvenci. Strhl jsem sluchátko z ucha a zahodil ho.

Stella tahala ze smrdutého odpadu horolezecké lano. Moc jí to nešlo, protože současně přidržovala velký dekl, aby se nezavřel.

Oba nás zabije!

Konečně vylovila na světlo předmět o velikosti příručního kufříku zabalený do ochranné fólie a vítězoslavně se po mně ohlédla. Zároveň jsem ale zachytil nápadně čistý overal, který se vynořil od výtahů vlevo. Rozhlédl se a hned ji zmerčil.

Schovaný ve stínu jsem ho nechal přejít a teprve potom vyrazil. Uvědomil si, že něco nehraje, až když Stella zdvihla oči od rozvazaného uzle. To už jsem mu hlaveň pistole vrazil do ledvin.

„Bud' hodnej kluk,“ šeptl jsem mu do ucha.

Nasměroval jsem ho k šachtě. Jednou rukou jsem ho objímal a současně tělem zakrýval zbraň. Stella se s malou brašnou přes rameno zvedla a uhnula nám.

Praštil jsem s ním o poklop a pořádně ho nabral kolenem.

Vyhekl, jak mu z plic vyletěl všechen vzduch.

„Heleď... poslyš...“ zalapal po dechu.

„Kecy!“ zavrčel jsem a střelil ho nad kořen nosu.

Stella tlumeně vyjekla.

Pořádně jsem do černovlasého grázla strčil, víko se odsunulo a on zahučel do hnilobně páchnoucího otvoru. Párkrát to tlumeně bouchlo a byl pryč.

„Mizíme!“ Popadl jsem Stellu za loket.

„KVŮLI TOMUHLE?“ ukázal jsem na kufřík, když jsme míjeli nefunkční turniket.

„Je pro mne důležitý!“ vyhrkla udýchaně.

„To doufám!“ odsekl jsem. „Kudy?“

„Rovně jsou nakládací rampy, ústí tam dopravníky. Nejsem si ale jistá, jestli se tím směrem někam dostaneme.“

„Lepší než pěší koridory, kde po nás budou slídit.“

Nepozorovaně vypařit se nám však nepovedlo.

Z pohyblivého chodníku seskočily dva nažehlené overaly a hnaly se rovnou k nám.

„Do hajzlu!“ Rozrazil jsem nejbližší dveře do chodby obložené vysokotlakým potrubím. Utíkali jsme k protějším východu, Stellu jsem jím bezmála prohodil a sám skočil za ní. Na poslední chvíli jsem zaslechl plesnutí, jak se kulka zarazila do zdi kousek od mé hlavy.

Ocitli jsme se v hale přečpané transformátory. Vzduch byl nabitý energií, z vysokých kondenzátorů vycházelo hrozivé bzučení. Na montážním ochozu jsem zahlédl zeleným světlem označené dvoukřídlé dveře.

„Nemůžu!“ vyjekla Stella.

„Šetřete dechem!“ Nemilosrdně jsem ji postrčil za ocelovou zárubeň. Právě včas.

Do haly vběhly oba overaly.

I na těch třicet metrů jsem měl dobrou mušku. Toho s určeným ksichtem jsem sundal, když sbíhal z krátkých schůdků. Okamžitě jsem přeskočil zábradlí a hnál se tomu druhému naproti. Hvízdnutí.

Skok a úhybná klička. Výstřel... a další.

V běhu vyprázdním zásobník, hmátnu do kapsy pro nový a přebiju.

Pohyb se rozmaže a zpomalí. Pumpuji krev do svalů, kmitám nohama jako písty silného stroje. Proklouznu mezi rozvodnými bloky.

Támhle se válí první...

...kde je zbylý hajzl?

Popadnu montážní klíč z údržbářského ponku a hodím ho co nejdál od sebe.

Slabé zarachocení, ale stačí.

Dvojevýstřel neslyším, z proraženého potrubí však vyskočí rozeklaný jazyk páry.

Pojď, ukaž se!

Po čtyřech podél stěny. Izolační bariéra, barevné pruhy nastříkané na hladkém betonu. Trpkost na patře, slano na jazyku. Horká hlaveň u tváře, vůně vražedného kovu zalechtá v nose.

Tak do toho, hochu!

Mohutný odraz, výskok ze všech sil.

Vypálí, ale není dost rychlý. Ve vzduchu se otočím, dopadnu na bok a sklouznu se po zemi.

Dzing, dzing!

Je po něm. Levačkou tápe v prázdném vzduchu, plive krev. Vějířky absurdně rudých kapek vytvářejí magický gejzír. Nažloutlá bělma se protácejí, nekřičí.

Pro jistotu ho ještě zblízka střelím.

Pohlédnu na odřenou dlaň.

Fajn, to by bylo.

PRIMITIVNÍ PŘETLAKOVÝ UZÁVĚR byl trestuhodně otevřený.

Vklouzli jsme do komory, jejíž podlahu pokrývala tlustá vrstva okrové špíny. Zvedl jsem z hromady odloženého náradí montážní tyč, zavřel dveře a páčidlo prostrčil skrze madla.

To pronásledovatele na chvíli zdrží.

Potom jsem odstrčil vstupní přepážku a do tváří se nám vevalil jemný štiplavý prach, který bez respirátoru či masky okamžitě vnikal do úst, do nosu, uší a očí. Původně to býval kráter o průměru dobrých pěti set metrů, jehož mléčně zašedlá kopule dovnitř cedila jen zbytky venkovního světla. Rachot rudy padající do bachratých sil byl ohlušující. Na spodních úrovních se řadily kolony nákladních strojů, pneumatické dopravníky přesměrovaly nekonečný tok materiálu na různá místa, podle toho, jak se vyřizovaly objednávky dopravních společností, jejichž lodě kotvily na oběžné dráze.

Nikde nikdo.

Prázdnost.

Tudy! Ukázal jsem Stelle, ať si zakryje obličej kusem látky, a vedl ji k hlavnímu výjezdu. Byli jsme asi v polovině, když jsem vpředu zahlédl nezřetelné postavy.

S holkou ve vleku to nezvládnou. Potřeboval jsem ji někam uklidit.

Z prašného závoje se vyloupul obrys tahače. Nejspíš měl poruchu, protože stál stranou, kde nepřekážel.

„Za žádnou cenu odtud nevystříte ani nos!“ zařval jsem. Popadl jsem ji za boky a vyšoupl na plošinku za kabinou. „Vrátím se pro vás!“

Schoulila se do prostoru pro havarijní vybavení. Co jí také zbývalo.

Sfoukl jsem nános prachu ze žebrované hlavně pistole a vyrazil k nejbližší rámusící násypce.

DVOJICE SE BRODILA po kotníky tlustou vrstvou prachu a obezřetně se rozhlížela.

Proklouzl jsem pod dopravník a nevšímal si drtě, co se sypala z netěsnícího potrubí.

Zakrývali si ústa, kašlali.

Napočítal jsem do deseti, vyklonil se a zezadu je odpráskl.

Do každého tři rány.

Používali shodné bouchačky; vojenský model Ruger M223. Odpadla mi tím starost o municí. Vzal jsem si navíc útočnou karabinu a na rozloučenou jim věnoval po ráně jistoty.

Dobrá, a kde jsou další?

ZAMRKÁM a výhled se pročistí, ale není to nic moc.

Mdlé barvy úplně vyblednou.

Namáčknu spoušť a do prašného šera zazáří jinak neviditelný paprsek laserového zaměřovače. Nanosenzory implantované v mých očích zachytí elektromagnetické záření i mimo běžný rozsah lidského zraku.

Odplivnu si.

Plížím se za nákladáky, kontroluji distribuční centrálu pneumatických nakladačů. Pod pultem se povaluje operátorovo tělo.

Vážně ohromná zábava.

Dostihnu je v západní sekci u výjezdových vrat.

Naskočím na prázdný kontejnerový nákladák, který se šine k nim. Po navařených příchlicích vylezu na korbu, kde si lehnu na břicho.

Stroj přibrzdí, ocelové pláty se pode mnou chvějí. Jakmile jsem dost blízko, zvednu se na lokty a zamírím pušku šikmo pod sebe.

Křížový průsečík v zaměřovači téměř splyne s linkami v pravém oku.

Dvojici lovců mám téměř nadosah.

Téměř.

Tahač zatačí, brzy zastaví.

Vidím, jak si drží dlaně na uších, poslouchají pokyny ze sluchátek.

Rozhlíží se, očima těkají kolem sebe.

Toho vpravo!

Náhle oba zvednou hlavy a naše pohledy se střetnou.

Ukazováček domáckne spoušť.

Trrrrt... trrrrt!

Laserový paprsek zatančí, zásahy do krku a do srdce je prokopnu branou mezi světem živých a mrtvých.

Jejich krev je černá jako asfalt.

Plíce touží po čerstvém vzduchu. Ze slin a spolykaného prachu se mi v krku tvoří škrábavé hrudky.

Nákladák zastaví.

To bylo o fous.

Seskočím na zem a zalezu za čtveřici přívěsů, abych nabral dech.

Je to divné.

Boční zpětná kamera na mne civí potměšilým nemrkajícím okem.

Kurva!

Rozmáchnu se puškou a urazím ji.

Do hajzlu!

Na sekundu se skrčím pod zadní nápravou. Automaticky vyhodím z pažby použitý válcový zásobník a vyměním ho za plný. Stavový displej naskočí rovným stem procent munice i energie.

Pak se ženu zpátky k odstavenému stroji, kde jsem nechal Stellu čekat.

Jsou celkem čtyři.

Ubohá holka klečí u pneumatiky s hrubým vzorkem, hlavu sehnutou, ruce sepnuté na zátylku.

„To nezvládneš, Dormere!“ zahuláká nečekaně hlasitě ten, který jí tiskne hlaveň na temeno.

„Co chcete?“ Jdu pomalu, ale jistě blíž. Dokonce odhodím pušku, ukážu prázdné ruce. Zvýším výkon svého zraku, takže vidím, co má kdo z nich za balistickou ochranu pod svrchní vrstvou oblečení.

„Už nic,“ ušklíbne se Lovec vlevo a zatřepe Stelliným černým kufříkem. Dokonce ani maska nedokáže skrýt jeho úzký fretčí ksicht.

Je jediný způsob, jak z toho ven.
Být zatraceně rychlejší než oni.
Většina dopravníků se v tu chvíli zastaví v nečekané pauze.
Vyrazím.

DVĚ RUCE, DVĚ EMG PISTOLE, dva nástroje smrti.
Střílím, otáčím se, vířím v divokém tanci.
Pohyby Lovců se zpomalují a Zubatá s kosou se raduje.
Přesto oni jsou čtyři a já sám.

Tomu nejnebezpečnějšímu se rozstříkne hlava, jeho bulvy rotují
vzduchem jako matné skleněné kuličky. Drsní pořízci inkasují zásahy,
kroutí se, ale odmítají bez hlesu padnout do moučných závějů prachu.

Opětují palbu a našťěstí mímí.

Další krev, útržky tkání, úlomky kostí. Vnitřnosti a mozková
hmota.

Stella se složí.

Ucítím štipavé cuknutí, ohlídám se, odkud to přišlo.

Nevýhoda roztržité pozornosti. Zatímco se zabývám jedním,
druhý Lovec s utrženou lícní kostí se zvedá na koleno.

Zamíření mu činí potíže, přesto je výborně vycvičený profesionál.

Splní svůj úkol za všech okolností.

Jeho cílem je ta holka.

Skočím mu do rány, naše výstřely se slijí do disharmonického
chóru ostrých sonických třesků.

Pak se kutálím, dělám neobratné kotrmelce, duševní pojistky
vyhazují téměř všechny okruhy.

Udeřím se do hlavy, vidění se rozmaže a zčerná.

STELLA NA MĚ KOUKALA jako vyděšené zvířátko.

Obalená prachem, černé vlasy zcuchané, jemný písek usazený ve
vráskách kolem očí a na čele.

Zatřásla se mnou, hezké rysy stažené strachem.

„Nechte toho... jsem v pořádku. Alespoň myslím.“ Posadil jsem se
a opřel o zprohýbaný nárazník odstaveného tahače.

Jo, vypadalo to slušně.

Registroval jsem slušnou sbírku bolestí, ale žádná mne neochromovala. Nevyřadila z provozu.

Podíval jsem se na ruce, prsa, břicho a nohy.

Čisté, bez krve.

„Pomozte mi!“ natáhl jsem paži a s její pomocí se postavil.

Točila se mi hlava, byl jsem slabý jak moucha.

Přesto jsem zvedl své zbraně, znovu je nabíl a strčil za opasek.

Stella chtěla něco říct, ale nevšímal jsem si jí.

Na semaforech se rozsvítila zelená a pancéřová vrata šla nahoru. Čekající vozidla se pohnula vpřed.

Chytili jsme až páté.

V přechodovém tunelu kolona zastavila. Podél ní se posunovala soustava výkonných fukarů a tlakem vzduchu zbavovala stroje nečistot. Měli jsme co dělat, abychom se pod naloženou korbou vůbec udrželi. Pak se rozsvítila další zelená a počítači řízené nákladáky se řadily do provozu na radiální dopravní tepně. Urazili jsme asi tři kilometry, vystoupali o tři úrovně a poté raději taháč opustili, protože podle světelného ukazatele nebylo k letištnímu terminálu víc jak šest set metrů.

„Takhle přes kontrolu nemůžeme,“ řekl jsem.

Naštěstí se nedaleko nacházely veřejné záchodky. Nahlédl jsem do pánských, ale když jsem zjistil, v jakém jsou stavu, vrazil jsem za Stellou do dámské části.

„Sem nemůžete!“ protestovala.

„Chci vás mít na očích, abyste neprovedla nějakou hloupost.“

„Co když sem někdo přijde?“

„Pochybuj. A i kdyby, tak co?“

Pomocí čurku rezavé vody a hromady papírových ručníků jsme se snažili dát jakž takž do pořádku. Výsledek byl však i na Pelot Tři dost bídný.

„Vypadáte hrozně,“ poznamenala Stella a vzdala marnou snahu upravit si rozježené vlasy.

Sevřel jsem poraněnou dlaň a podíval se do zrcadla. „To nestojí za řeč.“

„Alespoň vám to vyčistím,“ nabídla se.

„Postarám se o sebe až na lodi,“ odmítl jsem. Mokrými ubrousky jsem setřel zaschlou krev na čele.

Opřela se o prasklé umyvadlo. „Kolik jich bylo?“

Mlaskl jsem. „Zatím osm.“

„Plus ti u Naděje a u ubytovny.“ Přimhouřila oči. „Co jste zač?“

„Pokecáme později, jo?“

„Co když s vámi nepůjdu?“

„Donutím vás.“

Skousla si ret. „Jenže takhle přes filtr stejně nemůžeme.“

„Ne,“ souhlasil jsem.

Pamatoval jsem si, kde servisní tunely navazují na transportní tubusy. Vedl jsem Stellu Hellerovou prázdným koridorem pod odletovou halou, odpočítal víka přístupových šachet a konečně jedno z nich zvedl.

Dívka po mně hodila vzdorným pohledem, ale sešplhala po kovových příčlích. Teoreticky nemělo být obtížné dostat se nouzovým průlezem do člunu, největší nebezpečí hrozilo ze strany venkovní atmosféry.

Technici při kontrolách používají ochranné obleky, já prostě doufal, že budeme mít štěstí.

PO ČTYŘECH jsme se doplížili strašidelně skřípajícím tunelem pod břicho lodi.

Ještě než jsem stačil použít dálkové ovládání, poklop se jako na zavanou zvedl.

„Zahlídl jsem vás na kameře,“ prohodil pilot lakonicky a pomohl Stelle nahoru do nákladové sekce. „Vítejte na palubě, slečno.“

„Startujeme, teď *hned!*“ Kopl jsem do půl metru silného uzávěru, až se s třísknutím zabouchl.

„To nebude jen tak.“

„Nějak to udělejte!“

„Sakra,“ vzdychl a vyšplhal do pilotní kabiny.

Dovedl jsem Stellu Hellerovou k sedadlu v rohu kabiny. „Připoutejte se.“

Jako by na ni všechny události najednou padly. Tváře se jí propadly, pokožka zpopelavěla a lícní kosti ostře vystoupily. Oči se jí horečnatě leskly, ale pohyby měla trhavé a nekoordinované. Jako poškozený android.

Sebral jsem jí z klína umazanou tašku, kterou s sebou táhla, a šoupl ji do schránky pod sedadlem.

„Všechno bude v pohodě.“ To bylo jediné, co mě na uklidněnou napadlo.

„Nebude,“ řekla potichu.

Promnul jsem si víčka. „Každopádně zjistíme, co se s tím dá provést.“

„Bojím se,“ sotva pípla.

„Nemusíte.“

Nevěřil jsem ani sám sobě. Možná to bylo znát, protože na mě zírala těma skoro černýma očima.

„Jak moc stojíte o to okamžitě vypadnout?“ zaburácel reproduktor.

„Moc!“ houkl jsem do stropu.

„Půjde to, ale rozhodně ne zadarmo.“

„Zaříd'te to!“

Reprák zaskučel zpětnou vazbou.

„Jsem nahoře, pamatujte!“ ujistil jsem vyplašenou dívku a nechal ji o samotě.

V pilotní kabině jsem zapadl do sedadla a přehlédl přístroje. Nákladní člun byl připravený. Pilot ťukal na povelové klávesnici a přitom nesrozumitelně brblal. Na navigačním panelu měl zobrazené obyčejné bankovní menu a právě chystal klasický příkaz k převodu.

„Jako soukromý let nemáme prioritu a museli bychom čekat, až se uvolní startovní okno,“ prohodil na vysvětlenou. „Naštěstí se dá s některými dispečery domluvit.“

„Kolik?“

„Pořadí do patnácti minut koštuje rovnej tác. Řekl bych, že to spěchá, tak jsem vybral to nejbližší.“ Ohlédl se na mě s obavou, co na to řeknu.

Kývl jsem. „Bezva.“

„Zacvakal jsem to ze svýho.“

„Rozumím.“ Z kapsy jsem vylovil roličku bankovek.

Pilot nevěřícně zamrkal. „Tohle jsem fakticky asi tisíc let neviděl.“

Odpočítal jsem sumu a přidal kilo navrch.

Bleskově peníze zkontroloval, některé zkušeně promnul prsty, prohlédl proti světlu a nakonec je spokojeně schoval do kombinézy. „Abych řekl pravdu, tenhle způsob mám ze všeho nejraději.“

Trhlo to, jak se od trupu odpojil teleskopický tunel.

„Charlie Tango Sierra sedm – čtyři – dva!“ ozvala se věž.

„Na příjmu!“ reagoval pilot.

„Všechno v pořádku! Máš povolení ke startu!“ Důraz na prvním slově byl víc než patrný.

„Rozumím, kontrolo. Díky!“

„Dávej pozor na souběžný kurs, Charlie Tango Sierra. Před tebou jde nahoru velké šíf o dvacet tisíc tunách, bude hodně pomalej.“

„Nechám to na automaticce, ruční převezmu nad hranicí stratosféry.“

„Rozumím. Kontrola konec.“

„Charlie Tango Sierra sedm – čtyři – dva, konec!“

Bývalý výsadkový člun vystoupal skrz nízkou oblačnost. Ani nad ní však nebyla atmosféra čirá, vzdálené slunce se s námahou prodíralo zakalenou vrstvou jedovatých plynů. Pod námi mizela poušť rozrytá tlamami povrchových dolů.

„Výlet kvůli té holce?“ ozvalo se ve sluchátkách interkomu.

Trhl jsem ramený. „Nepřistála po nás jiná soukromá loď?“

„A víte, že jo,“ zakoulel očima pilot.

„Bližší informace by náhodou k maní nebyly?“

„Číhnem na to.“

Zatímco se člun vzdaloval od planety, hrabal se jeho majitel v napíchnutých databázích.

„Heleďte, moc toho není,“ klepl klouby po vršku přilby. „Šla dolů hodinu po nás.“

„Majitel, náklad, posádka, mateřský přístav nebo něco podobného?“

Pilot potřásl hlavou. „Pouze IDěčko, volací znak a registrace.“

„My jsme na tom asi stejně, co?“ dovtípil jsem se.

„Na chlup.“

„Co ta registrace?“

„Pravděpodobně bývalá kolonie tisíce parseků daleko, která vybírá poplatky za úřední krytí a o víc se nestará. Nebo taky fingovaná správní příslušnost. Aby majitelé nemuseli platit daně, lítaj jejich lodí na falešný papíry a bez pojištění. Poblíž Centra by jim to neprošlo, ale v okrajových oblastech běžný případ.“ Pilot se šklebil. „Teritoriální

patroly občas pořádají zátahy a namátkový kontroly, ale lapěj jen kapku v moři. Slabota.“

„A co vy?“

Chlapík se poplácal hrdě po prsou. „Na mě nic nemají.“

NÁKLADNÍ ČLUN SE VYMANIL z přitažlivosti Pelotu Tři a zrychloval.

Pilot na mě po očku hodil pohledem. „Spad jste do mlýnku na maso?“

Rozepjal jsem pásy. „Kouknu, jak se má naše květinka.“

„Nesršela zrovna nadšením, když vás viděla, co?“

„Proč myslíte?“

„Mám na to čuch, kamaráde.“ Pilot se zasmál. „Kterápak fajnová holka by lezla do takovýho doupěte na konci světa? A ještě k tomu makat jako servírka. Tfu!“

„Všímavej,“ zabručel jsem.

Blýskly se mu oči. „Aby ne, když jste to bral takovým kvaltem, že se nestačila ani převlíct. Jakmile sebou flákneme o přistávací plochu, přihasí si to jiná soukromá mašina. To na Pelotu Tři není obvyklý, nejde totiž o žádnou turistickou ráj. Před odchodem mě varujete, abych seděl na zadku a čekal. Pak si to připlazíte nouzákem, kterej by použil leda tak blázen, holka je vyjukaná, vy máte na palici výstavní šlic a levou pracku staženou z kůže. Drobnějš neletujete, a když se odpíchnete, zajímáte se nejvíc o původ tý druhý kocábky.“

„Co když jsem uklouzl a upadl?“

„Pochopitelně ve vaně.“

„Třeba.“

„Škoda, že v tý hornický noře žádnou nemají, co?“

„Proč vás to vlastně zajímá?“

Pilot rozhodl ruce. „Taky jsem byl v koloniální armádě, víte? Lítal jsem jako průzkumný pilot u Kavalerie a občas vyzvedával kluky, co zabředli na zemi do svrabu. Jednou jsem nad týmem rangerů kroužil a kryl je, dokud mi nedošla munice. Poslední dávkou aerosolu jsem před jejich perimetrem spálil slušně velkej les a kvaltem mazal pro novou palebnou průměr. Řval jsem na zbrojírě, kopal je do prdele, aby fofrovali, a pak ždímal mašinu na forsáži celou cestu zpátky. Přilít jsem

s jazykem na vestě jen tak tak, aby je ty šikmovoký kurvy nerozmaširovaly. Stahovali se kolem jako mravenci. Naštěstí kluky pár minut na to vyzved evakuační dron.“ Pokýval hlavou. „Takže chlapa, co byl u zvláštních jednotek, cejtím na sto honů.“

„Překvapoval mě stále víc. „Opravdu?“

„Pamatujete na Doru? Tam to bylo hustý. A potom Esperanzu? Na Velkým Ěčku, jak jsme jí říkali, mě ti hnusní mrňaví parchanti sundali. Zahučel jsem do hor a roztrískal Valkýru napadrt'. Záchrannej tým by se ke mně nedostal včas, jenže poblíž se naštěstí motali maníci od vás a ti mi helfli. Pomlátili povstalce, co se mě chystali ugrilovat, a drželi mě na týhle podělaný straně řeky, dokud si to nepřihasilí lapiduši. Nedožvěděl jsem se, kdo to byl. Žádný jména, pamatuju si akorát černý helmy a neprůhledný hledí. Zelený barety nebo snad Delta. Možná taky Rusáci... fakt nevím.“

„Esperanzu jsem nestihl, měl jsem jinou práci,“ řekl jsem potichu.

Pilot si mě nevšímal. Bloudil vlastními vzpomínkami. „Ani jsem jim nemohl koupit rundu. Takže teď mám vůči všem ze speciálních dloužek. Berte to tak.“

Nemělo cenu odporovat.

„Proto vás nepodrazím,“ dořekl po chvíli.

„Doufám.“

Zašklebil se a já rovněž.

„Tak běžte za ní!“ nonšalantním lusknutím mě propustil. „Pod žebříkem je lékárnička. Ty škrábance si proboha alespoň vyčistěte!“

7. KAPITOLA

DÍVAL JSEM SE, jak spí schoulená v křesle, obličej zabořený do překřížených paží, nohy přitažené pod sebe.

Její podoba se mi překryla s rysy jiné ženy. Důvěrně známým, miliónkrát přehrávaným duševním portrétem.

Tentokrát jsem ho nezahnal.

A dřív, než se ztratil jako pára v mrazivém vzduchu, jsem za jejím vyzývavým pohledem zahlédl nejasnou siluetu města. Pavoučí síť ulic a navzájem se proplétajících staveb. Bezmračné nebe.

To nebyl Avalon.

Zhluboka jsem se nadechl.

Zabolelo to, ačkoliv jsem si byl jistý, že proti tomuhle typu emocí jsem imunní.

Všiml jsem si, že Stella tělem zakrývá tašku, pro niž se vracela na ubikace. Při příchodu na loď jsem ji dal do schránky pod sedadlem, ale teď ji měla opět u sebe.

Opatrně jsem ji nadzvedl loket a kufřík vzal.

Polstrované pouzdro s pevnou a tenkou schránkou. Podobné se používají k přepravě přenosných neuronových pamětí. Nemělo však klasický magnetický zip. Místo něho se dal po obvodu nahmatat nepatrný tenký šev a svrchu kryté zlatavé očko analyzátoru DNA.

Ukazováčkem jsem přejel po povrchu.

Odlehčená keramika nebo jiný extra odolný materiál. Zaručeně nehořlavá, neproříznutelná, neprůstřelná, zatraceně odolná skořepina. Otevře ji pouze majitel, nikdo jiný. Překvapivě lehká a z nitra se neozývalo žádné harašení.

Tak v tomhle šminky nebudou.

„Chcete vědět, co v tom je?“ Stella na mne hleděla jasným a tvrdým pohledem.

Spánek nejspíš jen předstírala.

„A povíte mi to?“

„Kdo si vás najal?“ změnila téma.

„Říkal jsem vám to; nepamatujete? Přece váš nevlastní otec.“

Pobledla a kousla se do rtu. „Proč?“

Pokrčil jsem rameny. „Abych vás našel.“

Celá jako by se schoulila do sebe. „Co jste zač? A nelakujte mě! Viděla jsem vás tam *dole* při práci!“

„Na Avalonu jsem odborný konzultant a někdy... není to vždycky čistá práce.“

„Nechte toho, proboha!“

„Fajn.“ Přimhouřil jsem oči. „Zabím. Na objednávku. Stačí?!“

Neohromil jsem ji tak, jak jsem čekal.

Vycenila zuby ve zlovolném úšklebku. „Proč jste to teda neskončil na Pelotu a děláte to tak složité?“

„Mýlíte se, slečno. Zadání znělo: najít. Není to sice moje parketa, ale dostal jsem nabídku, jaká se prostě neodmítá.“

„A co ti druzí – lovci?! Když jste mě dostal až sem, prostě jsem doufala...“ Tvář se jí zkrabatila.

„Tihle týpci si nehrají pro zábavu. Mají jedinou specializaci a tou je smrt. Někdo jim za vás zaplatil.“

Mlčela a já čekal.

Nebylo kam spěchat. Člun sice neustále zrychloval, ale pořád před námi byly miliony nudných kilometrů.

„Sdělil vám Heller důvod?“

„Prý vás čapli vyděrači, co z něj touží vymámit kulantní sumičku. Přehrál mi pochybný důkazní materiál a dodal váš životopis. Ukázal vychladlou stopu a vypustil mě na ní.“

Kousla se do tváře. Bylo zřejmé, že o čemsi usilovně přemýšlí. „Jenom mě doručíte, to je vše?“

„Ano.“

„Poslyšte; když mne necháte jít a později ohlásíte, že jste nebyl úspěšný, dám vám, o co si řeknete.“

„Zajímavé,“ utrousil jsem.

„O co si řeknete...“ zopakovala a hleděla mi upřeně do očí. Pak však vzdorovitě pohodila hlavou. „Nemám šanci, že? Stejně byste nic nepřijal. Dotáhnete mě na Crystal House tak jako tak.“

„Říká se tomu profesionální etika.“ Ostře jsem si ji změřil. „Proč jste se vypařila? A nehoupejte mě zpackaným únosem, hrdinským útekem a podobnými nesmysly.“

„Viděl jste někdy Crystal House?“

„Byl jsem tam asi dvě hodiny.“

„Nemusíte souhlasit, ale je to děsivé místo. Měla jsem pocit, že se na tom balvanu zblázním. Prostě jsem se rozhodla změnit způsob života. Nechtěla jsem žít jako v kleci, předvádět se na exkluzivních večírcích a tvářit se šťastně jako vosková figurína. Nikomu nic nedlužím, mám své vlastní peníze. Konečně jsem chtěla být sama sebou a nejen roztomilou panenkou na hraní, co se dá koupit na tržišti. Věděla jsem, že Heller pošle honící psy. Bytostně totiž nesnáší, když ztrácí nad někým kontrolu. Jenže jsem doufala, že je nenapadne hledat v končinách, jako je Pelot Tři. Vydržet, dokud povyk nepoleví, a pak se potichoučku přesunout někam, kde je příjemně a hlavně odevšad daleko... no, nezabralo to.“

Slzavé představení jsem nebral.

„Mluvil jsem s Denisou Denverovou.“

Ostražitost zamaskovala falešným úsměvem. „Občas se spolu vídáme. Naposledy asi před půl rokem.“

Naklonil jsem se k ní a tvrdě opětoval její nevinný pohled.

„Kecy!“ řekl jsem zvolna. Byl jsem našťvaný a znechucený tímhle divadélkem.

„...prosím?“ vydechla.

„Vážená, neurážejte mou omezenou inteligenci. Odskákal to můj dobrý známý... a vaše kamarádka!“ Udeřil jsem pěstí do otevřené dlaně. „Chvilíčku po tom, co jsem od ní odešel!“

„Denisa?“ Z koutku oka jí vyklouzla třpytivá slza. „Říkal jste... bože, to jsem nechtěla.“

„Tři střelné rány. Dvě do srdce, jedna do hlavy. Nepřipomíná vám to něco?“

Zakryla si oči. „Snažila jsem se získat čas a nic lepšího nevymyslela. Denisu jsem poprosila, zda bych u ní nemohla chvilku zůstat. Byla nadšená.“ Smutně popotáhla nosem. „Příšerně jsem to zvorala.“

Popadl jsem ji za zápěstí a zatřásl s ní. „Nevykládejte, kruci, že nevíte, jaká bije! Na takové žvásty z vysoka kašlu!“

„Nemůžu!“

„Je mi putna, čeho se bojíte. Poslední šance, jinou nedostanete!“

Povolila. Přestala se vzpírat. Vzдор se rozplynul, možná to zapříčinila zuřivost, jaká ze mne prýštila.

„Nesmíte!“ Pronesla to potichu, ale v tom slově bylo tolik naléhavosti, až mě zamrazilo.

„Co nesmím?“

„Vydat mě.“ Jako by se kabinou přehnala ledová vlna.

„Proč?“

„Prosím,“ vydechla.

„Dejte mi, hergot, důvod!“

„Zabije mě.“

Ztěžka jsem polkl. „Kdo?“

Ve snědé tváři se jí nepohnul ani sval.

„Můj otec.“

MYŠLENKY SE MÍHALY jako sportáky na závodním okruhu.

O spoustě věcí jsem se dávno dohadoval, ale jistota v tom nebyla. Zely tu díry velké jako světadíl, ze vzájemných rozporů by se dal navršit kopec vysoký jako Olympus Mons nebo Teha'i na Ribbonu. Jenže copak jsem ji mohl zmlátit, abych se dostal k informacím? Fackami a pěstí vzhůru k pravdě? Ke všemu mi nevěřila, co by se za nehet vešlo. Jenže proč, kruci? Vždyť jsem jí zachránil kejhák. Měla by mi samou vděčností líbat nohy.

Abych rozbil napjaté ticho, došel jsem k odsuvnému panelu s červeným křížem pro zdravotnický kontejner. Současně jsem na dotykovém displeji odpojl kamery. Dovedl jsem si představit, že pilota jsem tím nepotěšil.

„K něčemu takovému by musel mít super pádný důvod.“ Nic lepšího mě nenapadlo.

Sekla po mně pohledem. „Vrátíte mě do Crystal House a je vám jedno, jestli po dobrém, nebo po zlém.“

„Dejme tomu, že si vás poslechnu. Pro začátek.“

Sklonila hlavu, vlasy jí sklouzly do obličeje. „Jak jste se do toho zamotal vy?“

„Koňský ksicht uvízl ve slepé uličce, proto hledal někoho s čerstvým mozkiem. Mám skvělá doporučení, a když víte, kde se ptát, nakonec se ke mně dostanete.“

„Koňský ksicht?“

„Peterson...“

„Znám ho.“ Hořce se pousmála. „Trefné. Dělá, co se mu řekne.“

„Heller to měl promakané,“ řekl jsem vážně. „Napřed mě ohromil parádou a pak navnadil hromadou prachů, takže jsem kývl.“

Špičkou jazyka si navlhčila rty. „Nelžu; musela jsem z Crystal House za každou cenu. Ale ne proto, abych se uklidila na odlehlou farmářskou planetu, jak to dneska dělá spousta snobů. Důvod je jiný.“

Nevěděl jsem, co čekat, takže než jsem stihl zareagovat, strhla ze sebe bez jakéhokoliv studu ušpiněnou blůzku. Naskytl se mi tak pohled na desítky tenkých bledých linek, které se jí táhly křížem přes záda a zasahovaly až na boky.

„Nemusíte...“ Vyschlo mi v puse a za víčky dřelo, jako bych si pod ně nasypal písek. V mozku se rozžehlo žhavé semínko.

Věděl jsem, o co jde. Bylo mým občasným přítelem.

Nenávist.

Skřehotavě se zasmála. Znělo to, jako když skleněné střepy drhnou o sebe. „Tím jsem si vysloužila všechen ten přepych. Občas připomenul, že mě zachránil z nalezince. To když získal dojem, že jsem nebyla dostatečně *hodná*.“

„A vaše matka?“ Roztáhl jsem deku, abych ji do ní zabalil, ale Stella se zase spěšně oblékla. Prsty se jí třáslы.

„Jí jsem měla ráda. Jenže se mu nedokázala postavit.“

„Utekla jste. Takže se bál, že se týrání provalí.“

„Ale kdepak.“ Oči měla suché a tvrdé. „Heller se nikdy s ničím netají. Paradoxně se předvádí a ukazuje, že je nejlepší, nejprohnanější, a jak mu cokoli beztrestně projde. Má prsty ve všem, co si dovedete představit. V politice, korupci, podvodech. Na jeho příkaz krachují prosperující podniky, mizí nepohodlní lidé. Kdo se mu postaví, toho smete, rozdrtí nebo znemožní. A pokud ani to nelze, tak si dotyčného koupí. Přes nastrčené figurky ovládá plno strategických podniků a utajovaných vývojových center, na kterých participuje i armáda.“

„Ale i přes to všechno... zabít vás? To se mi zdá přitažené za vlasy.“

„Udělala bych to samé, jenže na to nemám. Proto jsem provedla, co jsem nejhoršího svedla.“ Trhla bradou k černému kufříku, který se povaloval na podlaze. „Znáte Menon? Odletěl na osobní jednání – to se stává zřídkakdy – takže jsem toho využila. Dalo to práci, ale vloupala jsem se mu do pracovny a z paměťové banky stáhla záznamy o

projektech, rozborů, výroční zprávy, rozpracovaná akta a důvěrná hlášení. Kompletní tajné složky, které na Crystal House nekódoval.“

„Určitě má vše zálohované.“

„Snad, ačkoli počítač není fyzicky napojený na síť – používá ho výhradně jen on. Vymazala jsem i duplicitní paměti. Toužila jsem mu uškodit. Hloupě se pomstít. V tom pozdravu je speciální zobrazovací periferie. Moře dat, ale jen drobet z toho je použitelné. Přinejmenším dvěma třetinám nerozumím.“

„Vraťte to, omluvte se.“

„Bez šance. Ne proto, že jsem ho sprostě okradla, ale proto, že mezi tím vším blátem jsem natrefila na ryzí diamant.“

Se zájmem jsem se na ni podíval. „Dá se s tím cokoli rozumného podniknout?“

Zírala na mne jako na pomatence. „Věc nedozírného dosahu. Nejen pro něho, ale troufám si tvrdit, že i pro lidstvo. Informace, která rozmetá naše nahlížení na svět.“

„Když je to natolik významné, proč to tutlal?“

„Asi aby vydělal – co já vím. Nesvěřil se. Tahle záležitost může zničit spousty životů. Sfoukne člověka jako svíčku, když s ní špatně naloží.“ Zvláště se usmála. „Chcete to vidět?“

Dostala mne. Byl jsem zvědavý.

Zase jsem ucítil studený průvan, jenž se mi ovíjel kolem kotníků.

Mnohdy je lepší, když démoni zůstanou tam, kde jsou.

Třebas i v Aladinově lampě.

„Ano,“ přikývl jsem.

VSTALA A VZALA MI Z RUKOU tuby s dezinfekcí.

Jak se ke mně naklonila, ucítil jsem její vůni. Mísila se se zaschlým potem, pachem hornické kolonie, zvětralého piva a okrového prachu. A také mladého a zdravého těla.

Bylo to příjemné.

Přiložila břicho palce na senzorový snímač a čekala, dokud se zámek po analýze DNA neodoblokoval. Odklopila svrchní část pozdrav, z vnitřní úložné kapsy vyjmula balíček, z něhož se vyklubala kukla z měkké elastické tkaniny.

„Nový druh projekce, další z otčimových projektů. Nízkofrekvenční vlny stimulují specifická mozková centra, takže člověk nepotřebuje ty odporné invazivní sondy. Je to lehké, přenosné, jednoduché a hlavně levné. Na komerčním modelu se ještě pracuje, ale bude to prý trháč. Původní záznam není dokonalý, pravděpodobně nepoznáte, co sledujete, ale následující simulaci pochopíte.“

Myšlenkovým signálem jsem vypnul svoji vnitřní výbavu. Jen tak pro jistotu.

Určitě to bude bezpečné, ale elektronika se někdy chová nevypočitatelně. Rozhodně jsem netoužil mít z mozku spečený škvarek.

Přetáhl jsem si přes hlavu tenoučkou kuklu. Silnější výstupky vysílačů byly integrované do tkaniny, ale nijak netlačily.

Řekl jsem: „Záznam,“ a zorné pole vyplnila stříbrná výseč, která se roztáhla do trojrozměrného prostoru a naprosto mě pohltila.

PRVNÍ MINUTY BYLY ZMATENÉ.

Postupně následovaly sekvence – nejspíš z různě umístěných kamer – jež zabíraly stejný nebo hodně podobný obraz: zelené přišeu a mizernou viditelnost. Výhled rozmazávaly vířící pásy mlhy a šedavé sněžení – pokud to nebyly poruchy způsobené záznamovým zařízením. Tu a tam se sice daly rozeznat zastřené obrysy, ale chybělo jakékoliv měřítko, takže jsem nedokázal určit, jak jsou veliké, ani jak jsou daleko. V obraze také pulzovala nafialovělá světla, jež připomínala blesky za letních bouří. Křížovala zelenavým šerem, milosrdně změkčená hustou oblačností, a bušila do jakýchsi podivných, spíše tušených objektů.

Sestřih skončil a na okamžik se mě zmocnila stříbrná záře.

Přímo uvnitř lebky mi zazněl strojový hlas, který odříkal řadu čísel a ověřovacích kódů, a sekundu na to jsem se téměř fyzicky ocitl v cizím světě.

Tak byl vjem dokonalý.

Kam se na něj hrabaly mé čipové implantáty. A to jsem si myslel, že nic lepšího a skutečnějšího existovat nemůže.

Jak jsem se mýlil!

Naprosto nepřipravený jsem vpadl do číré adrenalinové jízdy vyprodukované miliardami oklamaných mozkových neuronů. Nejen, že jsem prakticky na vlastní kůži vnímal virtuální prostředí, v němž jsem se nacházel, ale dostávalo se mi zároveň i záplavy doprovodných podprahových informací.

Vznášel jsem se nad výstupkem z hladkého materiálu, vzdáleně podobného leštěnému sklu, který vystupoval jako prohnutý zoban z chuchvalců par. Pod ním i nad ním, všude kolem se točila a kroutila neprůhledná oblaka. Prostředí mělo opět tu hutnou barvu starých pivních lahví, lišily se pouze jednotlivé odstíny – od světle zelené k bezmála černé. Naprogramovaná simulace se pohnula a já stoupal od napodobeniny průzkumného modulu, jenž spočíval na konci čtverhranné plochy. Opřel se do mě vichr silou orkánu, bičovaly mne špinavé vločky a pichlavé ledové krystalky. Do uší se miзарývala ječivá kakofonie vzdušných vírů, v níž burácelo hučení, bzučení, dunění, vysoký chrastot, praštivé štěkání, basové brumláni a tu a tam melodické cinkavé zvuky.

Nemělo to žádný řád. Pouhý chaos bez zdání pravidelnosti.

Letěl jsem a žlutý stroj se proměnil v pouhou skvrnu utopenou ve zmítajících se mračnecích. Pohyb nezastavoval, všude kolem vykvétaly fialové exploze výbojů nezměrné atmosférické energie. Poskakovaly ze strany na stranu, splétaly se a zase rozplétaly jako obludné sítě. Jejich neustávající rachot postrádal jakéhokoliv srovnání.

A pak se zelená opona rozplynula.

Výstupek s ukotvenou kosmickou lodí se stal droboučkým smítkem přilepeným na gigantické stěně čehosi nepopsatelného, jehož úpatí mizelo v kilometrových hlubinách a vrchol končil kdesi v nebi. Prolínající se bizarní tvary pevné hmoty se rozkládaly, kam jsem jen dohlédl. Vše jsem zázračně vnímal, přesto nechápal. Neměl jsem pro to pojmenování. Bezmála padesátimetrový žlutý lidský modul dodával svou atomární titěrností tomuto divadlu neskutečné rozměry. Bylo to jako moře zkamenělé v čase. Geometricky perfektní a zároveň šíleně zpřeházené, nesmyslně pokroucené. Lidskou myslí neuchopitelné. Ztrácelo se v mihotavých mlhách, vlnilo se od obzoru k obzoru a pokračovalo kdoví kam. Rozdělené v myriádách úrovní, navzájem propojené a současně pečlivě separované. Přepadl mne drtivý pocit

nesmyslnosti, strach i nadšení mě rvaly na kusy. Paradiso na Avalonu nebylo ve srovnání s tímhle ničím. Poprvé jsem uviděl *Město*.

„TAK CO?“ Vážně zkoumala můj výraz.

Nenacházel jsem ani vzdáleně vystihující slova. Každý zvuk se mi zadrhl v hrdle.

„Já... nevím.“ Hlasivky namáhavě zaskřípěly.

„Byla jsem na tom stejně.“

Nejen, že mne vyčerpala bitka na Pelotu Tři, ale duševně mi nepřidala ani několikaminutová projekce. Cítil jsem se použitý, vyždímaný a do mrtě vycucaný. „Je to stoprocentní pravda?“

„Bohužel.“ Smutně přikývla.

Jiskřička bláhové naděje zhasla jako levná dortová svíčka.

Beznaděj a ohromení.

Bezmyšlenkovitě jsem vzal aerosolový sprej a nastříkal si dávku na sedřenou dlaň.

Ucukl jsem, jak to štípalo.

„Ukažte,“ nabídla se Stella. Navlhčila několik tampónů a setřela mi krev na čele.

„Víte, co to je?“ Pálily mne oči, v boku bolestivě píchalo.

„To přece tušíte,“ řekla tiše a dál mne zručně ošetřovala.

„Přesto... chci to slyšet.“

Suše zakašlala. „Automatická nákladní loď patřící důlní divizi Weyland–Yutani před šesti měsíci po poruše astronavigace zabloudila stovky světelných let od plánované trasy. Shodou náhod se po posledním skoku vynořila ve hvězdném systému, jehož katalogové číslo má tak nízkou prioritu, že oficiální průzkum je plánován nejdříve na příští století. Řídící počítač se pokusil o návratový manévr, ale stroj se zřítil na jedinou planetu obíhající kolem místního slunce. Na tom by nebylo nic zvláštního, pojišťovny evidují plno podobných nehod, jenže loď – nebo alespoň to, co z ní po pádu zbylo – stačila těsně před svou definitivní zkázou odeslat soubor pozorovacích dat.“

„První záznam,“ poznamenal jsem.

„Ano,“ přikývla Stella. „Planeta je mnohem větší než Země. Má čtyřnásobně vyšší gravitaci, jedovatou atmosféru s teplotami hluboko

pod bodem mrazu. Souvislá vrstva oblačnosti, nad povrchem zuří neustálé větrné smršti a magnetické bouře. Proto ty obrovské výboje.“

Pořád jsem v duchu viděl bažinaté šero, bláznivě poletující chuchvalce žíravé mlhy, husté čpavkové sněžení a křížující salvy fialových blesků. Slyšel jsem ozvěnu ječícího vichru.

Promnul jsem si ztuhlé lícni svaly. „Co s tím hodláte podniknout?“

„Nic.“

„Jak nic?!“ Až mi poskočil žaludek. „Je to bomba – po všech stránkách!“

„Právě proto,“ pronesla Stella zádumčivě. „Bomby zabíjejí.“

Vší vůlí jsem se nutil ke klidu. „Musí to ven.“

„Ne,“ prohlásila kategoricky. Zaťaté pěsti a vysunutá brada svědčily o tom, že je připravená za svůj názor bojovat.

Její postoj jsem chápal pouze z části. Věděl jsem, že se bojí, ale hodnota toho objevu přesahovala veškeré myslitelné meze. „Stojí to za riziko. Podobnou šanci přece nesmíme zahodit! Tisíce let na ni lidstvo čeká! Dodneška jsem skálopevně věřil, že člověk je hříčka přírody – a najednou tohle!“

Odmítla mě. „Nechci o tom dál mluvit.“

„A co Město?“

„Město?“ opáčila. „To myslíte, že to je?“

„Viděla jste to přece sama! Důkaz jasný jakoacka. Miliony staveb, objekty vysoké přinejmenším desítky kilometrů. Nepochybně umělý výtvor. Bylo to příšerné a nádherné zároveň!“

Kousla se do tváře. „Já nevím, co to je. Ani netuším, jestli je tam život, ale jsem si jistá, že pokud ano, v naprosto odlišném prostředí se vyvíjel diametrálně od našeho. Nemusí být ani nutně inteligentní; podívejte se na termity nebo menonské brouky. A i kdyby; co když jej nepochopíme, co když bude nepřátelský? Neslučitelný s naším? Ne, tohle nemíním připustit.“

„Není na vás, abyste o tom rozhodovala.“ Olízl jsem si suché rty. „Kašlete na lidi, holčičko. Toužíte po snadném životě v ústraní, dokud je klid a nic neprosáklo na veřejnost.“

Sekla po mně pohledem ostrým jako vrahova dýka. „Jasně, jsem sobec, jenže vy taky. Vyrovnat se s představou, že nejsme ve vesmíru sami, bude strašně těžké. A nejen pro mne...“

„Každý má právo vědět,“ řekl jsem hluše.

„Neměla jsem vám to ukazovat!“ Mávla rukou. „Tušila jsem, že prd pochopíte.“

Tohle se mě docela dotklo. „Nejsem blbec, vážená.“

„Skutečně?““ opáčila kousavě. Přesto ji její velké oči zradily.

Konečky prstů jsem měl necitlivé. „Jestli váš nevlastní otec jde opravdu přes mrtvolu, vychází mi z toho jedině: Kdo se kolem tohoto tajemství ochomýtně...“

„...je odepsaný,“ dopověděla mechanicky.

Tak jednoduché!

Hrobník mi vzal míru na rakev ve chvíli, kdy jsem na tenhle džob kývl.

Hellere, tebe mi byl čert dlužnej!

Úkosem jsem mrkl na plochý kufřík, který už nevypadal tak nevinně jako před chvílí. Připadal mi stejně neškodný jako jaderná nálož odpočítávající poslední sekundy do iniciace. „Chápu. My dva – konec.“

Našpulila rty. „Přesně.“

NEMĚL JSEM CHUŤ se o tom dál bavit.

Abych se zbavil Stelliny společnosti, vrátil jsem se do pilotní kabiny.

„Smrdí to tu jako ve špitále,“ ovíval se pilot kolem nosu.

„Hm,“ zabručel jsem. Nebylo mi vůbec do řeči.

Poklepal se nehtem po předních zubech. „Jo, díky, že jste to zase pustil. Chrní jako zabítá, co?“

Na informačním monitoru naskočil obraz zabraný od stropu přepravní komory. Stella Hellerová natažená přes dvě sedadla, po bradu zachumlaná v dece.

Musela si lehnout hned, jak jsem vylezl po žebříku.

„Není sladká? A nevypadá ani jako děvka.“

„Taky není.“

„Vážně? To víte, nebo hádáte?“

Protřepal jsem brnící prsty. „Nemá to, myslím, zapotřebí.“

„Aha,“ utrousil pilot. „A jak na to koukáte vy?“

„Jako na fušku.“

„Lovíte lidi?“

„Běžně ne.“

„Chlápci z toho druhého šífu dělali potíže?“

„Přiměřeně.“

„Při čekání na start každopádně vychladnou. Kámošovi z kontroly, co mi dluží pár službiček, jsem doporučil, aby je nechal tři hodinky orazit. Takže jestli měli v úmyslu při zpáteční štrece otravovat, nedostanou příležitost.“

„Vynikající,“ pochválil jsem ho laxně.

„Víc nadšení by neuškodilo, kamaráde,“ zašklebil se.

„Kéž bych to dokázal.“

„Vypadáte jako mrtvola. Schrupněte si a já to tady zatím ošéfuju.“
Poslechnout ho byl rozumný nápad.

8. KAPITOLA

LET K PELOTU DVA uběhl v poklidu. Předhonili jsme tři a v opačném směru minuli pět obřích tankerů a několik menších nákladních lodí. Člun zvolil nejkratší možný kurs a u toho také zůstalo.

„Chcete na Jacksonvillské letiště?“ zajímal se pilot, když byl kotouč planety velký jako fotbalový míč.

„Dá se i někam jinam?“

„Na opačné polokouli je podobná kolonie, alespoň co do velikosti.“

„To je prašť jako uhoď.“

„A pak jsou i jiný místa...“

„Například?“

„Temná strana Pelotu Jedna. Tam nepáchnou ani teritoriální patroly, pokud je zrovna nedoprovázejí křížníky koloniální flotily.“

„Šedá zóna?“

„Bingo!“ zaculil se a ukázal vztyčený palec. „Trvale zastíněná část planety je volnou oblastí. Naleziště vzácných kovů mělce pod povrchem, žádné norování. Kdo narazí na bohatý claim, je za vodou.“

„V čem je chyták?“

„Otřesný podmínky. Pelot Tři je proti tomu rajskou zahrádkou. Velkým důlním společností by se těžba nevyplácela, proto tam živoří tlupa sebevrahů, co jede na vlastní triko.“

„Kdo to má pod palcem? Kdo se stará o distribuci a *bezpečnost*, a aby to celé klapalo?“

„Týpci, co mají vlastní kosmické lodě a sílu prosadit své zájmy.“

„Mafiánské syndikáty? Piráti?“

Potouchle zvlínil rty. „Takhle bych jim neříkal. Klub svobodomyšlně smýšlejících podnikatelů; to zní rozhodně líp.“

„Slovíčkaření. Co vím, tyhle výborně organizované bandy k sobě nikoho cizího nepustí. A kdo by to zkusil, naloká se vzduchoprázdna. Policejní agenti to nemají v jejich řadách lehký.“

„Když znáte správný lidi...“ nadhodil významně a zamrkal.

„K Pelotu Jedna to s tímhle škopkem odhaduju přinejmenším dvacet dní. Nic ve zlém, ale je mi špatně i z patnácti hodin, takže díky za nabídku.“

Pilot dramaticky zakoulel očima. „Optimisticky pětatřicet. Minimálně!“ Pohladil zaoblenou hranu palubní desky. „Je spolehlivá, ale sám bych si s ní takovou dálku nelajsnul. Pro toho, kdo má dost chechtáků, však existují alternativní možnosti.“

„Opravdu?“

„Nechte si to projít hlavou, kontakt na mě máte. V příštích deseti dnech nikam neletím, pro kšefty je momentálně mizerný období. Asi se povrtám v mašině.“

„Pravidelná provozní údržba se rozhodně vyplatí,“ řekl jsem.

Ozvalo se zapípání a na navigačním tablu zablikalo pět kontrollek.

„Naváděcí signál,“ oznámil pilot. „Dolů to půjde jako po drátkách. Měl byste vzbudit tu vaší kopretinu, jinak se rozmázne o strop. Strašně nerad bych to svinstvo uklízel.“

Sešplhal jsem do komory a zatřásl se Stellou. „Hej, proberte se!“

Otevřela spánkem zalepená víčka. „Kde jsme?“

„Skoro u cíle.“ Sebral jsem deku a nacpal ji na původní místo.

„Zbývá poslední hodinka, holoubkové!“ zachrptěl reproduktor. „Máme volný koridor, takže na to šlápnu a předvedu vám, jak to válej kovbojové z První jízdy. Připoutejte se a hlavně to udělejte co nejdřív, nebo neručím za vaše křehké kosti!“

Po těch slovech se paluba povážlivě naklonila a hučení motorů nabralo na síle.

Zacvakl jsem jí bez ptaní čtyřbodové pásy kolem ramen a boků a pevně je dotáhl. Když jsem se soukal do průlezu, zaslechl jsem, že něco říká, jenže v dunivém hluku jí nebylo rozumět.

Do kabiny jsem se vrátil akorát včas. Pilot posunul páku přípustí na doraz a nákladní člun se skoro roztrhl vejprů, jak zběsile vyrazil.

PILOT PŘEBÍHAL ZKUŠENÝMI POHYBY po ovládacích spínačích, do mikrofonu udílel pokyny palubnímu systému. Masa bývalého výsadkového člunu se ještě chvěla po divokém přistání.

„Tak co?!“ zeptal se pyšně majitel staré vojenské lodi a vyčkávavě mrkal zpod okraje přilby.

„Takový výkon si zaslouží první třídu odbornosti.“

„Já *měl* první třídu!“ Posmutněl. „Teď už to není ono.“

„Mně se to zdálo dost přesvědčivé.“

„Pfff...“ zafuněl opovržlivě. „Co jsme se jako průzkumáci navyváděli! Většinou se lítalo níž, než se had dokázal plazit. Rákosníci neměli šanci! Aerosolové nálože, termobarické a plazmové bomby – to bylo něco! Tu a tam jsme dokonce fasovali prošlé taktické střely s jadernou hlavicí ze starých skladových zásob – to potom ti skrčci svítili jako žárovíčky. Pokaždý jsme jim vystrojili ohňostroj jako na svátek všech svatých! A než se vzpomatovali, my chlastali v kantýně na základně.“

Poplácal jsem ho po rameni.

Podal mi ruku. „Jak jsem povídal; kdybyste potřeboval, dejte vědět.“

„Budu si to pamatovat.“ Stisk jsem opětoval a sklouzl o palubu níž.

Bouchnutím do zámku jsem otevřel přechodovou komoru a sestoupil na rozpálenou přistávací plochu.

„Prokristapána, hejbněte tím svým hezkým zadkem!“ Vadilo mi, jak se Stella loudá. Cupitala po rampě, žhavý a suchý vzduch pálil do tváří a nadzvedával barmanskou zástěru.

„Dejte mi laskavě pokoj!“ odsekla. Paličatě se vzpírala, když jsem ji vzal za paži. „Kam si mě odtáhnete, pane Nejlepší?!“ prskala ironicky.

„Nechte se překvapit,“ řekl jsem. „Bod číslo jedna – dostat se z letiště.“

V tomhle problém rozhodně nebyl.

NA OBĚŽNÉ DRÁZE PELOTU DVA se nacházela jako obvykle různorodá směs kosmických lodí.

Trajekty, tankery, dobytkařské čluny. Kontejnerová monstra i servisní stanice. Opravárenské doky shromážděné do logistických uzlů, solární elektrárny roztahující energetické články do širokých polí, rafinérie s nákladovými koridory přeplněnými čekajícími remorkéry. Nízkou orbitou hustě zaneřáděnou smetím vytrvale křížovaly úklidové dozery. Roj obchodních plavidel, přístaviště obsazená sotva z poloviny.

I na volných kotvištích se nacházelo pár lodí nestejně tonáže.

Jednou z nich – nijak se nevymykající průměru – středně velká jachta.

Elegantní model starý sotva pět pozemských roků.

Stříbročervené logo.

Gary Cooper.

A na její palubě Stopař.

Bytost nastoupila do transportní kapsle, která odrazila od boku lodi a začala okamžitě klesat k povrchu planety. Přítomnost Primárního i Sekundárního cíle v Jacksonvillu byla právě potvrzena.

Byl spokojený.

Jak předvídatelně se oba subjekty zachovaly!

Brzy je dostihne. Vykona, co vykonat má, a tím se zbaví svého závazku.

Ta chvíle se blížila.

Pouhých pár hodin.

Pro člověka pomíjivý časový úsek, pro něho však zdlouhavý jako století.

Ještě, že nebyl netrpělivý.

Robert Fabian

Hvězda, 1. díl

Odpovědný redaktor Michael Bronec

Korektury Jana Kopečková

Sazba Michael Bronec

Obálka David Spáčil, Cabinet (www.cabinetart.org)

Grafické zpracování obálky Mirek Dvořák, Dataprint

Vydalo nakladatelství ***Straky na vrbě***

(Horáčkova 1208, Praha 4, 140 00) jako svou 78. publikaci,

44. v edici Česká fantastika

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.

Vydání první, Praha 2007

Náklad 3.500 výtisků

Cena 175 Kč

ISBN 978–80–86428–70–3 (soubor)

ISBN 978–80–86428–71–0 (1. díl)